KOMMUNISTI

№ 5 (65)
v. 1930. Toukokuu

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOTE: LENINGRAD, Poltavskaja 12. K/O KIRJA, puh. 173-11.

Ei perääntyminen, vaan bolshevistinen hyökkäys.

Puolueen Keskuskomitean johdolla suorittamamme puoluelinjan väärennyksien ratkaiseva oikaisu alkaa tuottaa jo myönteisiä tuloksia. Kollektiivisista talouksista «poistumisaalto», joka oli erikoisen tuntuva helmikuun lopulla ja maaliskuulla, on laskenut. Poistuminen on vaihtunut talonpoikaiston kollektiivisiin talouksiin takaisin tuloon, Puolueen oikea leniniläinen politiikka ja paikallisten järjestöjen taholta laajalti järjestetty selostuskamppailu puolueen KK:n viimeisten päätösten ja tov. Stalinin artikkelin jälkeen tekevät tehtävänsä.

Mutta taistelua väärennyksiä vastaan ei millään ehdolla saa vielä laskea päättyneeksi. Ei voida myös myöntää, että puolueen linjan selvittely kollektivisoimiskysymyksessä pidettäisiin loppuun suoritettuna. Päinvastoin puolueen politiikan selvittelyä ja mitä säälimättömintä taistelua puolueen linjan vääristelyjä vastaan on tehostettava, sillä välittömässä yhteydessä tämän kanssa on kevätkylvökamppailun menestyksellinen toteuttaminen.

Erinäisissä puolueen jäsenissä ja kokonaisissa järjestöissäkin on vielä havaittavissa hämmennystä ja passiivisuutta. Täytyypä kuulla sellaisiakin jutteluja, että puolue muka viimeisillä päätöksillään kollektivisoimisen alalla «hipoo oikeistolaisten politiikkaa». Muuan alimmista puoluejatsheikoista tarkastellessaan maatalousarttelien uusia ohjesääntöjä luonnehti ne näin: «Liike taaksepäin niin kolhoosien rakennustyön tempossa kuin metodoloogisessakin». Silloin kun puolue tiukasti iski vääristelyjä ja syrjäpyrintöjä vastaan, alkoivat kaikenlaiset «metodoloogit» ja sekapäiset ihmiset, jotka eivät tahdo bolshevistisesti tunnustaa virheitään, puhua «puolueen perääntymisestä», linjan muuttamisesta jne. Näillä jutteluillaan «perääntymisestä» ja linjan «muuttamisesta» pyrkivät kaikenlaiset opportunistit mustaamaan puolueen linjaa ja tällä tavoin hankkimaan itselleen poliittista pääomaa erikoisestikin sentähden, kun puolueen edustajakokous on lähellä.

Perääntyminen. Millainen hämmästyttävän naurettava ja räikeästi väärä arviointi koko meidän tilanteestamme. Jos todellisuudessa olisi tapahtunut «perääntyminen» niin tärkeässä kansantaloutemme osassa kuin on maatalous, ei se voisi olla ratkaisevasti vaikuttamatta koko kansantalouden asemaan. Eihän maatalous ole mikään esine, jonka voisi piiloittaa taskuunsa. Mutta koettakaapas lähestyä koko kansantaloutta «perääntymis» — avaimen kanssa. Heti selviää, että tällaisen avaimen avulla ei voi avata pienintäkään tekijää kansantalouden kehityksessä. Yksinkertaiset numerot ja kansantaloutemme kehityksen tosiasiat lyövät takaisin kaikki teoriat perääntymisestä. Onpahan sekin perääntymistä, kun teollisuus r e k o n s t r u o i m i s e h t o j e n v a l l i t e s s a tekee ennenkuulumattoman hyppäyksen eteenpäin, laajentaen tuotantoa noin 30%:lla! Toiselta puolen kapitalistisen teollisuuden suonenvedot, räikeä teollisuustuotannon a l e n e m i n e n kaikkein rikkaimmissa ja mahtavammissa kapitalistisissa päämaissa, toiselta puolen myrskyisä hyppäys eteenpäin Neuvostoliiton teollisuudessa s e l v ä s t i n ä k y v i n e p y r k i m y k s i n e e n tempon

jatkuvaan nousuun. Siinä tosiasiat, jotka on osattava oikein arvioida. Tosiasia teollisuuden noususta 30%:lla ei ole suinkaan «suppea» tosiseikka, joka luonnehtisi vaan teollisuutta; se luonnehtii koko kansantalouden organismin kehitystä ja olotilaa.

Teollisuutemme luonteenomaisena erikoisuutena on todella jättiläismäinen kasvu tuotantovälineitä tuottavassa teollisuudessa. Tässä on kyseessä täydellinen vallankumous ja jo muutaman vuoden kuluessa käyvät koko maamme ulkopiirteet tuntemattomiksi. Tämän ohella esiintyy huimaavasti niiden tehtaitten kasvu, jotka tuottavat tuotantovälineitä maataloudelle. Tämä tuotantoala uusitaan kokonaan ja muodostetaan täysin uusille perusteille. Tärkeimpien traktoritehtaiden rakennustöiden loppuun suorittaminen parin kolmen vuoden kuluessa asettaa tässä suhteessa maamme eturiviin suurempien kapitalististen maitten kanssa. Huimaavalla jännityksellä ja energialla luo teollisuutemme teknillistä perustaa uudelleen järjestäytyvälle maataloudelle. Sosialistinen teollisuus sosialistisesti varustaa maatalouttamme uudelleen sosialistisesti. Sosialistisen teollisuutemme johtava merkitys tulee yhä selvemmin näkyviin, ilmenee räikeämmin ja huomattavampana.

Mitä tulee maatalouteen, niin on siinä ratkaisevana tekijänä se seikka, että kollektivisoimisen todellinen laajuus ylittää nyt jo jyvävilja-alueilla kaksinkertaisesti viisivuotissuunnitelman alkuperäiset numerot. Aliarvioida näin mahtava saavutus olisi suorastaan naurettavaa.

Tämän hetken «päivänkysymyksenä» on se seikka, että maataloutemme ottaa käytettäväkseen kaikki teollisuutemme tuottamat tuotantovälineet, maatalouskoneet ja aseet, joiden määrä jo nyt huomattavasti ylittää sodan edellisen tuotannon. Ennakkolaskelmien mukaan kasvoi maatalouskoneiden tuotanto kuluvan vuoden alkupuoliskolla 58,2%:-lla, vaikka suunnitelmat eivät tulleetkaan täydelleen toteutetuiksi. Eikö tämä näytäkin «perääntymiseltä»? Uudelleen rakentuva maatalous imee ahnaasti itseensä, ei vain kaikki sosialistisen teollisuutemme tuottamat koneet, vaan myös huomattavan määrän ulkomailta tuotettuja koneita. Maatalouden vaatimukset kasvavat jatkuvasti, muuttuen samalla laadullisesti. Tällainen on yksi tärkeimmistä Neuvostoliiton kansantalouselämän luonteenomaisimmista tosiasioista. Jo yksin tämä tosiasia paljastaa sellaisten juttelujen koko turhuuden ja väärennyksen, että puolue muka tekee maatalouden alalla jonkunlaista «perääntymistä». Maatalouden tuotantovälineiden kulutuksen jatkuvan kasvun numerot, maatalouskoneiden tuotannon kasvu, koko teollisuuden kasvu, peruspääomien sijoituksen suureneminen 3.584 milj. ruplasta — 3.923 milj.. ruplaan kesken verrattain vaikeaa ja monimutkaista talousvuotta ja tästä johtuva maan teollistuttamisen nopea temppo puhuvat sosialistisen teollisuuden johtavan osuuden voimistumisesta. Kaikki tämä on todisteena siitä jännittyneestä taistelusta, jota puolue käy maatalouden kollektivisoimisen puolesta, kauttaaltaan kollektivisoimisen puolesta.

Mutta se, että hylkäämme kaikki teoriat «perääntymisestä» ja «puolueen politiikan muuttumisesta», joita oikeistolaiset ja «vasemmisto»—opportunistit levittävät, ei missään määrin saa hämätä sitä tärkeintä tosiasiaa, että kollektivisointia toteuttaessa on eri paikkakunnilla tehty törkeitä vääristelyjä. Päinvastoin, tietäen että me olemme ehdottomasti oikeilla raiteilla ja että elämä on osoittanut puoluelinjan kapitalismin jätteiden pois kitkemisessä ja maatalouden kauttaaltaan kollektivisoimisessa oikeaksi, on meidän sitä suuremmalla tarmolla voimakkaasti iskettävä vääristelyjä vastaan. Nämä vääristelyt asettavat kysymyksenalaiseksi liiton keskivarakkaan kanssa, poikkeavat pois puolueen ottamalta suunnalta, vaikeuttavat ja saattavat epäjärjestykseen meidän edelleen liikehtimisemme. Voittaen kaikella tarmokkuudellaan

vääristelyt ja väliaikaiset vaikeudet, vetää bolshevikki-dialektiikko samanaikaisesti väsymättä esillä olevan kauden perusrenkaasta. On tehtävä itselleen täysin selväksi se, että olemme kehityksemme uudessa etapissa, ja että työväenluokka toteuttaa leniniläisen puolueen johtamana kapitalismin juurien pois perkaamista maastamme. Edellämainitun teollisuutemme kasvun pohjalla on teollisuutemme sosialistisen uudestirakentamisen vaikutus ja sen johtava merkitys huomattavasti kasvanut. Tällä kertaa laajalti levittäytyvä sosialistinen hyökkäys ilmenee sellaisissa uusissa muodoissa, kuin on maatalouden kollektivisoinnin myrskyisä kasvu, kauttaaltaan kollektivisoiminen ja tällä pohjalla tapahtuva kulakin luokkana likvidoiminen. Tässä uuden kauden perussisältö. Tätä uutta kautta ovat lujasti valmistaneet aikaisemmat vaiheet ja aikaisempi puolueen politiikka. Edellisen kauden tärkeimpänä saavutuksena on työväenluokan ja talonpoikaiston perusjoukkojen välisen liiton lujittuminen. Tämän lujittuneen liiton perusteella on meillä tapahtunut historiallisesti tärkeä käänne, köyhän ja keskivarakkaan talonpoikaiston kääntyminen kollektivisoimisen raiteille. Maaseudun peruskäänne sosialismia kohti on tapahtunut. Hetken tehtävänä on se, että turvattaisiin köyhien ja keskivarakkaiden joukkojen kollektivisoimiselle kiinteä avustus.

Kaikki edellä sanottu antaa täyden mahdollisuuden oikein arvioida oikeisto-opportunistien juoruilun siitä, että puolue johti politiikkaansa «pankkipelillä», vajosi trotskilaisten asemiin ja nyt muka hyppäsi päinvastaiseen äärimmäisyyteen. Yllämainittujen numeroiden ja tosiseikkojen valossa esiintyy näiden syytöksien juoruluonne läpinäkyvänä. Puolueemme on toteuttanut ja toteuttaa samaa politiikkaa—aikasemman kauden suurten saavutusten pohjalla ja liitossa talonpoikaiston perusjoukkojen kanssa varmasti kehittää ja laajentaa sosialistista hyökkäystä. Vakavasti toteuttaa kapitalismin juurineen poiskitkemistä, kaikella tarmokkuudella ja bolshevistisella päättäväisyydellä toteuttaa kapitalistiluokan—kulakkien likvidoimista maassamme...

Tärkeimpänä ja ratkaisevana tosiasiana nykyisessä uudessa etapissa esiintyy se perinpohjainen käänne, joka on tapahtunut maaseudulla sosialistisen rakennustyön ja kollektivisoimisen suhteen. Kollektiivisista talouksista poistuminen ei muuta tilannetta eikä poista tapahtunutta käännettä. Päinvastoin johtaisi sellainen väite epäilemättä puolueen maaseutupolitiikan tarkistukseen, sekä kauttaaltaan kollektivisoimis että kulakin luokkana likvidoimiskysymyksissä.

Mitä pitemmälle uusi etappi kehittyy, sitä enemmän nostattaa se eteenpäin kokonaisen sarjan uusia monimutkaisia kysymyksiä, työväenluokan eteen nousevia käytännön kysymyksiä. Sosialistisen teollisuuden uudestijärjestäminen, kapitalismin juurien pois kitkeminen, kaikki nämä jättiläistehtävät, jotka asettavat uusia vaatimuksia puolueelle, ja työväenluokalle, vaativat valtavaa luovien voimien jännitystä. On tehtävä itselleen selväksi, että ne aiheuttavat epäilemättä uusia pikkuporvarillisia opportunistisia horjahteluja sekä puolueessa että koko työväenluokan keskuudessa. Tämän vuoksi on voimistutettava taistelua opportunismia vastaan, vielä tarmokkaammin ja säälimättömimmin on taisteltava sekä oikeistolaisia että «vasemmistolaisia» vastaan, paljastamalla uusien kysymysten yhteydessä niiden opportunistinen, pikkuporvarillinen ja kulakkimainen olemus. Tämän hetken erikoisuus on siinä, että «taistellakseen voittoisasti oikeistolaisia vastaan, on voitettava «vasemmisto»-opportunistien virheet» (Stalin). Sillä ei kukaan muu kuin juuri vasemmistolaiset äärimmäisyyksillään antavat aihetta oikeistolaiselle asioitten tulkinnalle.

Tällä hetkellä puolueen edessä olevat tehtävät vaativat entistä lujempaa

yhtenäisyyttä puolueessa, sen aatteellisen tason kohottamista. Puolueen sisäinen demokratia on levitettävä entistä laajemmalle ja lujitettava sitä. Tämä puolestaan teroittaa kysymystä proletaarisen itsekritiikin reippaasta kehittämisestä. Itsekritiikin tehoisa ase on puolueen elämässä ja taistelussa teroitettava entistä terävämmäksi. Se on entistä suuremmassa määrässä suunnattava taisteluun byrokratismia vastaan, puolueessa olevia byrokraattisia ja virkailija-aineksia vastaan. Tätä asetta on käytettävä taistelussa puoluelinjan vääristelyjä vastaan. Itsearvostelun edelleen kehittämisellä me vedämme uusia joukkoja sosialistiseen rakennustyöhön. Mutta kehittämällä proletaarista itsearvostelua ei ole sallittava, että opportunistit käyttävät itsearvostelua hyväkseen puoluenlinjan ja puolueen johtavien kaaderien solvaamiseksi. Viime kuukausien kokemuksista on tehtävä kaikki yhteenvedot, voidakseen varmasti ja reippaasti kulkea eteenpäin sosialistisen hyökkäyksen tietä.

G. Krumin.

Vappu kapitalistimaissa vuonna 1930.

Korkea vallankumouksellinen nousu heijastui vuoden 1930 vappumielenosoituksista kapitalististen maiden kaduilla. Kapitalismin maissa raivoava ankara terrori ei kyennyt kahlehtimaan proletariaatin vallankumouksellista aktiivisuutta. Nyt voimme vakuuttavasti sanoa, että kansainvälisen proletariaatin vallankumouksellisella aktiivisuudella oli maailman luonne. Ja tämä aktiivisuus oli vain kumoamaton sinetti sille tosiasialle, että kapitalismin maissa vallitseva talouskriisi, kapitalismin maailmankriisi on korkean kärjistymisen pisteessä. Tuhannet, kymmenet,—sadattuhannet työtätekevät kaduilla kommunistisin tunnuksin, lakot, mielenosoitukset porvariston kiellosta ja sosialifascistien uhkailusta huolimatta,—nämä puhuvat vain: horjuu kapitalismi, kuihtuu voimakkaalla nopeudella sosialifascismi, vankistuu maailmanvallankumouksen rintama.

Saksa, Ranska, Puola.

Europan kolmen suurmaan—Saksan, Ranskan ja Puolan porvaristo tunsi erikoisesti tänä vuonna proletariaatin aktiivisen vallankumousvoiman nousun. Tämä nousu näissä maissa ei johdu ainoastaan siitä, että proletariaatti niissä on poliittisesti kypsyneempää ja tietoisempaa, vaan myöskin siitä, että yleismaailmallinen talouskriisi on erikoisella voimalla halvaannuttanut Saksaa ja Puolaa ja että tämä kriisi alkaa myöskin raadella Ranskan taloutta, joka näihin saakka on ollut suhteellisen edullinen.

Työttömyys Saksassa ja Puolassa on noussut huippuunsa. Saksassa lyödään tehtaanportteja kiinni tuhkatiheään ja työläisiä heitetään kaduille. «Täydellä höyryllä» käyvissä tehtaissa raatavat työläiset 10—12 tuntia päivässä kurjilla palkoilla. Lukuisissa tehtaissa työskennellään tilausten puutteen takia vajaita työpäiviä (4—5 tuntia) ja palkka tietenkin on yhtä vajanainen. Samalla hyökkää kapitalismi kiukkuisesti, polkien palkkoja alemmaksi, jopa 35 prosenttiin asti. Sosialifascismi häärii mitä ruokottomimmin pääoman lakeijana, jopa on mennyt niin pitkälle, että värvää rikkureita tehtaisiin, joissa joka päivä voimistuva vallankumouksellinen ammattiliitto-oppositsioni on julistanut lakon. Ja kaiken kruununa on sosialifascismin lahja proletariaatille: työttömyysavustuksen roima supistaminen (180 milj. reichsmarkkaa v. 1930), tulli- ja aksiisiverojen tavaton paisuttaminen joukkokulutustavaroille—ja näistä nyljetty «säästö» käytetään panssariristeilijöihin.

Samoin Puolassa työttömyys on ankara. Virallistenkin tietojen mukaan jokainen seitsemäs työläinen on työtön.

Työttömien suuri enemmistö ei saa minkäänlaista työttömyysavustusta. Ranskassa työttömyys kylläkään ei ole saanut joukkoluonnetta, mutta suurtyöttömyyden uhka on vakava, ja tätä hyväkseen käyttäen kapitalismi hyökkää palkkojen polkemiseksi.

Vappumielenosoitukset Saksassa, Puolassa ja Ranskassa olivat proletariaatin uhkaava vastaus porvariston ja sen hallitusten hyökkäyksille, jossa sosialifascismi pelaa «vasenta nyrkkiä».

200-tuhantinen mielenosoitus Berlinin kaduilla, kolme kertaa suurempi mielenosoitus kuin sosialifascistien tekopyhä juhlakulkue. Kymmentuhantiset, tuhatlukuiset mielenosoitukset vähänkin huomattavissa teollisuuskeskuksissa. Tämä kylmä tosiasia on pakottanut porvarillisenkin lehden «Lokal Anzeiger» tunnustamaan, että se oli «todistus Saksan kansan kasvavasta köyhtymisestä».

Parisin piirissä 300 tuhatta työläistä lakossa. Lakkoja kaikkialla, pienissäkin kaupungeissa ja työpaikoilla ja sellaisissakin kaupungeissa ja tehtaissa, joissa ei edellisinä vuosina eikä kymmeneen vuoteen ole ollut lakkoa. Monissa kaupungeissa, jopa kokonaisissa teollisuuspiireissä yleislakko. Ja kun vappulakko kommunistisen puolueen ja unitaaristen ammattiliittojen johtajain vangitsemisista huolimatta sai tällaisen valtavuuden, niin ei poliisi voinut ehkäistä mielenosoituksia, joita kiellosta huolimatta oli kaikkialla Ranskassa. Paljon puhuva on sotilaitten veljeily mielenosoittajien kanssa.

Varsovassa ja Dombrovassa sekä muissa Puolan teollisuuskaupungeissa tapahtui verisiä ja sitkeitä taisteluja vallankumouksellisten työläisten ja poliisien välillä, paljon tapettiin ja haavoitettiin työläisiä. Kaikki Puolan seimin kommunistiset edustajat, jotka johtivat mielenosoituksia, piestiin veriin.

Amerika, Englanti.

Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen, 6 miljoonan työttömän maan, Englannin, stabilisoituneen puolentoista miljoonan työttömän maan proletariaatti jo vihdoinkin alkaa nähdä kirotun aseman perustotuuden. Proletariaatti näissä maissa on joutunut vakavaan murrokseen. Sen todistavat vappumielenosoitukset. Käänne on tapahtunut maailman proletariaatin taistelurintaman Amerikan ja Englannin rintamanosilla. Proletariaatti herää nopealla vauhdilla poliittiseen aktiivisuuteen, alkaa joukkona suhtautua vihamielisesti kapitalistiseen järjestelmään, nousee valtaisan kiihtyvästi vallankumoustaisteluihin, astuu Kominternin lippujen alle.

Taloudellisen kriisin, joka viime syksystä alkaen ja kiihtyen on viiltänyt ja edelleen ulospääsemättömästi viiltää Yhdysvaltain taloutta ja joka työntää juurensa nopeasti yhä syvemmälle Englannin talouteen, seurauksia on se, että näissäkin imperialistisen kapitalismin johtavissa maissa, maailman imperialismin päävaltioissa proletariaatti huokuu vallankumoushenkeä, henkeä, joka vihaa kapitalistista järjestelmää ja jonka suuntana on kapitalistisen järjestelmän kukistaminen.

Englannissa taistelee proletariaatti kommunistisen puolueen nopeasti kasvavan vaikutuksen ja johdon alaisena kapitalismin hyökkäystä vastaan, tehdasherrain yrityksiä vastaan suoriutua kriisistä työväenluokan kustannuksella. Monikymmentuhantinen mielenosoitus Lontoossa, johon maan eri ääriltä saapuneet työttömät «nälkäretkeläiset» osallistuivat, 20-tuhantinen mielenosoitus kommunistien lippujen alla Bradfordissa, Englannin kutomateollisuuskeskuksessa, jossa kutomotyöläiset kommunistien johdolla käyvät sitkeätä taistelua kapitalistien hyökkäystä vastaan,—siinä lukuja, jotka ovat ennenkuulumattomia kommunististen tunnuslauseiden merkeissä tapahtuneiden vappumielenosoitusten historiassa Englannissa. Erikoisen merkillepantava on, että Englannin hallituspuolue, niin kutsuttu «työväenpuolue» leikki Vappua, tuota proletariaatin monikymmenvuotista kansainvälisen solidarisuuden taistelujuhlaa «myöhästyneenä» — 4 päivänä toukokuuta ja

että tämä «taistelujuhla» oli surkuteltavan virallinen. Esim. runsaslukuisimmassa mielenosoituspaikassa Lontoossa, Wiktoria-puistossa, joukot siirtyivät työväenpuoluelaisten puhujalavan luota kommunistisen puhujalavan ympärille... ja «hallituspuoluelaiset» katsoivat parhaimmaksi hävitä lippuinensa virastoihinsa. (Tässä yhteydessä saa kirkkaan käsityksen siitä erosta, kuinka lähellä vallassa oleva sosialidemokraattinen hallituspuolue on joukkoja Englannissa ja kuinka lähellä vallassa oleva kommunistinen puolue on joukkoja Neuvostoliitossa, kun vertaa vappumielenosoituksia).

Yhdysvalloissa saivat vappumielenosoitukset suuremmoisen joukkoluonteen. Wall Streetin miljonäärit vapisivat vakavasti 50-tuhantisen kommunistisen vappumielenosoituksen johdosta New Yorkissa, 25.000 mielenosottajan Chikagossa, 15,000 San Franciskossa jne. Ensi kerran Amerikan porvaristo oli levoton vappumielenosoitusten johdosta. Maaliskuun 6 päivän valtaisat työttömäin mielenosoitukset jo antoivat «prosperitystä» (kukoistuksesta) suurisuisesti maailmalle julistaneelle Amerikan porvaristolle havainto-opetuksen siitä, että kapitalistisen järjestelmän tikapuiden viimeisellekään portaalle kohonneessa taloudessa yhteiskunnan perusluojajoukko — proletariaatti — on joukko, luokka, jonka etuja ei voida sovittaa omistavan luokan etujen kanssa, luokka, jonka edut loppujen lopuksi törmäävät kapitalistiluokan etuja vastaan, jossa yhteentörmäyksessä katu tulee sanelemaan tahtonsa palatseille.

Tämä «merkitsee jotain uutta Amerikan työväenliikkeessä» — sanoo porvarillinen lehti «New York Times» (demokraattisen puolueen vanhoillisen siiven äänenkannattaja).

Yleismaailmallinen kapinahenki.

Kaikissa maissa mobilisoi porvaristo Vapuksi «yhteiskuntaa suojelevat» asevoimat kommunismia vastaan. Mielenosoitukset kiellettiin, ja santarmihurtat mobilisoitiin, sotaväki (luotettu osa) saatettiin taisteluvalmiiksi. Ei koskaan ole kansainvälinen porvaristo ollut Vappuna näin järjestyneesti mielenosoituksella.

Kaikesta terrorista huolimatta valtasi proletariaatti kadut Tshekkoslovakiassa, Bulgaariassa, Rumaniassa, Suomessa ym. Yksinpä vankiloissakin vallankumoustaistelijat panivat toimeen mielenosoituksia (Riika, Dvinsk, Mitau, Libau—Latviassa). Suomenkin hallitus julisti «kommunistisen mielenosoituksen kieltyksi», mutta vallankumoukselliset joukot menivät ja näyttivät, että ei «sallitun» sosialidemokraattisen, sosialifascistisen petoksen lipun, vaan kommunistisen taistelulipun alla kulkee Suomenkin työväenluokka.

Vappumielenosoitukset siirto- ja puolisiirtomaissa—Kiinassa, Indo-Kiinassa, Intiassa. Australiassa, Algeriassa, Marokossa, Kuban saarella ym. osoittivat, että tämän imperialismin orjuuttaman maailmanosankin työtätekevät joukot valveutuvat, aktivisoituvat. Shanghai, jossa lakkoliike on nopeassa vauhdissa, oli kirjaimellisesti sotilasleirinä, Bombayssa ja Kalkuttassa vappumielenosoitukset, joissa kommunistiset tunnuslauseet johtavina, veripäivät Havannassa, jossa poliisi kivääritulella hajoitti maanalaisen kommunistisen puolueen järjestämän 7-tuhantisen mielenosoituksen.

Veriuhreilla maksaa siirtomaidenkin proletariaatti poliittisen heräämisensä. Sen herääminen tapahtuu nyt nopealla vauhdilla, luonnonvoimaisesti ja tämä herääminen saa oikean suunnan, kun sen johdossa on Kommunistinen Internatsionale.

Neuvostojen puolesta.

Jokaisessa maassa liehui kommunismin punalippu tänä vuonna voitokkaammin kuin koskaan ennen. Mahtavammalla äänellä kuin koskaan julistivat maailman työtätekevät: Hävitys kapitalistiselle riistojärjestelmälle! Eläköön Neuvostot! Luottavasti katsovat sorretut joukot Neuvostojen maahan, jonka

proletariaatti ja talonpoikaisto sankariponnistuksin luo uutta maailmaa. Miljoonaiset joukot vannoivat Vappuna, että he tulevat joukkovoimalla murskaamaan imperialistien jokaisen yrityksen häiritä sosialismin rakentamista Neuvostoliitossa. Vappuna vuonna 1930 vapisi maailman porvaristo, sillä se näki haudankaivajiensa rivit järjestyneenä, aktiivisempana ja päämäärästään tietoisempana kuin koskaan ennen.

E. Keihäs.

Eräistä luokkataistelukysymyksistä Suomessa.

Fascismin esiintymisestä.

Kominternin määritelmä kapitalismin pulan kolmannesta vaiheesta pitää täysin paikkansa Suomessakin, mikä ilmenee kapitalismin kärjistyneenä käymässäolevana taloudellisena pulana,* ja laajana työttömyytenä, luokkaristiriitojen kärjistymisenä, työväenjoukkojen vasentumisena ja toisaalta porvariston ja valtiovallan facistisoitumisena sekä entistä häikäilemättömänpänä hyökkäyksenä työväenluokkaa vastaan. Suomessa on jo vallankumouksesta, 1918 saakka vallinnut puolifaseistinen valtakomento, mutta samalla on ollut eräitä porvarillisen demokratian jätteitäkin. Kumminkin on koko ajan vallankumouksellista työväen liikettä vastaan kohdistettu avointa poliittista vainoa. (Jatkuvat joukkovangitsemiset, vallankumouksellisen työväenpuolueen lakkauttaminen ja eduskuntaryhmän vangitseminen v. 1923, nuorisojärjestöjen lakkauttamiset, yhtämittaiset sanomalehtien lakkauttamiset, t.v. kaikki lehdet jne.) Porvarillinen parlamentarismi porvareittenkin mielestä rappeutuu ja ilmenee avointa pyrkimystä turvautua fascismiin. Erityisesti työväen vallankumonksellista liikettä vastaan astuu näyttämölle avoin fascistinen väkivalta. Myöskin tähän fascistiliikkeeseen sisältyy voimakasta aitosuomalaista, ruotsalaisvastaista tendenssiä.

*) Taloudellista pulaa käsittäviä tietoja on „Kommunistissa" äskettäin ollut aikarunsaasti ja on tässäkin numerossa, joihin viittaamme ja kehoitamme tässäkin yhteydessä tutustumaan.

Viime kesän vaaleissa oli porvarissosdem yhteisrintaman päätunnus: kommunismia vastaan. Elokuun sodanvastaisen päivän, Lokakuun 12 vuosipäivän ja marraskuussa valtiollisten vankien nälkälakon tukemiseksi julistetun yleislakon johdosta alkoi fascistien entistä häikäilemätön riehunta. Se alkoi taantumuksellisella Lapuan kulakkiseudulla hyökkäyksenä kumouksellisen nuorison tilaisuuksien kimppuun. Fascistinen kokoomuspuolue esitti lakiehdotuksen, millä sos. työväen ja pienviljelijäin ryhmä heitettäisiin pois eduskunnasta ja työväeltä vastaisuudessa kiellettäisiin vaalioikeuskin, työväen lehdet lakkautettaisiin kokonaan ja kirjapainot takavarikoitaisiin. Fascistit järjestivät eri puolilla maata «kansalaiskokouksia», joissa vaadittiin ilman muuta kommunistiryhmän vangitsemista ja kuolemantuomioittenkin käytäntöönottamista taistelussa kommunismia vastaan.

Maalaisliittolainen taantumushallitus, jonka aikana aikaisemminkin kaikki törkeimmät hyökkäykset työväenliikettä vastaan on tehty, kiirehti nopeassa järjestyksessä eduskunnassa ajamaan lävitse lain, jolla työväen järjestöjen toiminta ja olemassaolo jäi hallinnollisesta mielivallasta kokonaan riippuvaksi. Sosdemit, jotka pelkäsivät eduskunnan hajoittamista ja uusia vaaleja heille epäedullisiksi, antoivat aktiivisen tukensa tämän yhdistysten kuristamislain voimaansaattamisessa. Tämän aikaansaannoksena onkin jo tänä vuonna lakkautettu yli 200 nuorten työläisten valistusjärjestöä. Suuria vangitsemisia ja oikeusjuttuja on ollut pitkin vuotta.

Fascistipiirejä ei tämäkään vielä tyydyttänyt, vaan tukeakseen hallituksen «laillista» fascismia ne tekivät helmikuun lopussa hyökkäyksen työväen kirjapainoon, missä painetaan kolmea työväen lehteä. Fascismi jatkoi riehuntaansa. Perustettiin uusi fascistijärjestö «Suomen Lukko». Kun eduskunnassa oli asiasta välikysymys, missä hallitus koetti silitellä tuota törkeätä tekoa, niin fascistiryhmät pitivät samaan aikaan edustajakokouksen Lapualla ja röyhkeästi lähettivät sähkösanoman pääministerille, jossa ilmoittivat olevansa teon takana ja hyväksvänsä sen.

Työväenluokka vastasi tähän fascistiseen roistotekoon laajoilla joukkoliikehtimisillä ja alkoi järjestää työväen itsepuolustuselimiä ja komiteoita. Vallankumouksellisen työväen aktiivisuus on edelleen jatkunut. Hallitus kielsi vasemmistotyöväeltä ja ammattijärjestöltä vappumielenosoitusten pidon. Kommunistinen puolue vastasi tähän katujen valtaamisen tunnustuksella ja joukkojen järjestämisellä kiellosta huolimatta mielenosoituksiin. Puolueella on tässä ollut todellisja menestystä. Hallituksen kielto murrettiin ja kautta maan on ollut joukkomielenosoituksia Esim. Helsingissä valtasi monituhantinen joukko sosdemien mielenosoituspaikan, piti siellä miitingin. Vasta ankarain ponnistusten jälkeen sosialifacsistien tukemana saivat jalka- ja ratsupoliisijoukot mielenosoittajain joukot hajaantumaan. Mielenosoitusliikehtimiseen osallistui 15-16 tuh. henkeä. Vappuna on monia kymmeniä työläisiä eri puolilla maata vangittu.

Tilanne osoittaa kärjistymistä ja yhä enemmän tulee porvaristo ja valtiovalta turvautumaan avoimeen fascismiin. Se on sille tarpeellista sodanvalmistelujenkin takia Neuvostoliittoa vastaan. Suomen porvaristo on imperialistien renkinä. Sosdemia on Suomessa nopeassa tahdissa sosialifascistisoitunut. Se tukee aktiivisesti porvaristoa ja taistelee fascistisilla metoodeilla vallankumouksellista työväenliikettä vastaan. Suomen sosdemit olivat v. 1927 hallituksessa ja suorittivat sataprosenttisesti valkoisen vallan sortopolitiikkaa, ollen luineen ja nahkoineen kapitalistisen riistovallan elimellinen osa.

Tilanne ammatillisessa liikkeessä.

Luokkataistelun kärjistyminen on johtanut ammatillisen liikkeen sisällä sisäisen taistelun terävöitymiseen ja vallitsee siinä nykyään vakava tilanne. Vasemmistolaisten joukkotoiminnalla on useissa AJ:n kongreseissa (v.v. 1920—1923—1926) onnistuttu tekemään noskelaisille mahdottomaksi täyttää porvareille antamansa lupaus valloittaa AJ:n johto heidän käsiinsä ja alkaa hajoittaa järjestöä ja muodostaa sosdem amm. järjestöjä. Järjestön eheys säilytettiin vaikka tällöin on täytynyt manöveerata suorittamalla erinäisiä perääntymisiä, mutta ratkaisevissa kysymyksissä kuitenkin on yleensä vasemmistotyöläisten onnistunut saada AJ:ssä (eräitä pienempiä liittoja lukuunottamatta) luokkataistelukannan mukaisia päätöksiä lävitse.

Käänteentekevä etappi oli viime vuonna pidetty AJ:n VIII kongressi. Kun sosdem valtausyritys tuli täälläkin lyötyä, niin ne kieltäytyivät osallistumasta ollenkaan johtoon ja panivat alun oman järjestönsä perustamiselle. Tällaisen uhan edessä oikeisto-opportunistit, suostutellakseen noskelaisia, olivat valmiit tekemään pitkälle meneviä periaatteellisia myönnytyksiä eräissä tärkeissä riitakysymyksissä. Kokouksen enemmistö osaksi lankesi tähän ja niin jäi Köpenhaminan sopimus vahvistamatta vaikka se periaatteessa hyväksyttiin. Myös annettiin mahdollisuus AJ:n toimikunnalle nimetä edustaja kansainliiton Työtoimiston konferenssiin. Monissa kysymyksissä hyväksyttiin kyllä oikeasuuntaisia päätöksiä, kuten Amsterdamin internationaleen yhtymisen ehdotuksen hylkääminen, tehtiin luokkataistelupohjalla kansainvälistä yhtenäisyyttä rakentava päätös; 7 tunnin työpäivään siirtymistä koskeva päätös ja päätös poliittista vainoa vastaan.

Kongressin ensimäisenä ja tärkeimpänä kysymyksenä tehtiin luokkataistelulinjan mukaisesti perusteltu laaja päätös yhtenäisyydestä, jossa mm. sanotaan:

„Suomen Ammattijärjestön VIII:s edustajakokous on syvästi vakuutettu siitä, että juuri nykyään, jolloin kansainvälinen pääoma, pyrkiessään vakaannuttamaan horjuvaa kapitalistista riisto- ja sortojärjestelmäänsä ja valmistaessaan uutta imperialistista sotaa, joka lähinnä on suunnattu Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton työväenluokkaa ja talonpoikaistoa vastaan, järjestelmällisesti ja itsepintaisesti hyökkää työväenluokkaa ja myöskin sen ammatillisia luokkajärjestöjä vastaan, riisuakseen työväen taistelukyvyttömäksi ja painaakseen työväenluokan nykyistäkin kurjempaan ja ahtaampaan asemaan, on välttämätöntä Suomen ammatillisen liikkeen ehjänä säilyminen leppymättömän, pääomaa vastaan suunnatun luokkataistelun pohjalla ja Suomen työväen ammatillisen joukkojärjestön AJ:n ehjänä ja kokonaisena säilyminen, työväenluokan elinehtojen suojelemiseksi ja turvaamiseksi sekä koko kapitalismin järjestelmään kuuluvan palkkajärjestelmän poistamiseksi, mikä tehtävä S.AJ:lla sääntöjen mukaan on".

Tämän periaatteellisen kannan mukaisesti luokkatietoinen osa halusi ammatillista liikettä johtaa. Mutta oikeisto-opportunistit, jotka nyt täyttivät johdossa sosdem herrojen paikat, alkoivat entistä avoimemmin vikuroimaan. Noskelaisten hajotustyön estämiseksi ne pyrkivät hinnalla millä tahansa muodostamaan «yhtenäisyyttä», jolla ne tarkoittivat sovintoa sosdem puolueen johtoherrojen kanssa ja alistumaan täydellisesti niitten edessä sekä luovuttamaan sosdem johtajille vaikuttava osa ammatillisen liikkeen johdossa. Heti edustajakokouksen päätyttyä oikeistolaiset esittivät vaatimuksen ylimääräisestä edustajakokouksesta, jossa ne olisivat tahtoneet jakaa vallan noskelaisten kanssa. Ammatillisen liikkeen laajat joukot, joille tämä opportunistinen katala juonittelu paljastui, kävivät yhtenäisyyskamppailuun ja torjuivat kaikki noskelaisten edessä antautumisyritykset ja ylimääräistä kongressia ei kutsuttu koolle. Myöskin joukkojen painostuksesta ja sen vuoksi kun hallitus sivuutti AJ:n ehdokkaan Työtoimiston konferenssiin, teki AJ:n suuri toimikunta päätöksen, jossa se kieltäytyy vastaisuudesssa lähettämästä edustajiaan Töytoimiston konferensseihin, perustellen sitä sillä, että Työtoimisto on imperialistisen kansainliiton osa, joka valmistaa sotaa. Hallitus on Työtoimiston konferensseihin nimittänyt sosdem johtajia.

Jo vuodesta 1925, jolloin sosdemit muodostivat hajoituskeskuksen, mutta erityisesti viime syksystä alkaen on jatkunut niiden häikäilemätön AJ:n hajoitus. Aluksi ne perustivat paikallisia perusjärjestöjä johon yhdistivät kaikilta eri aloilta sosdemoja. Muodostivat sitten näiden yhdistäjäksi «työläisliiton», johon ilmoittavat nyt kuuluvan 10—12 tuhatta jäsentä. Siihen kuuluu myös eräitä pienempiä osastoja niistä liitoista, joissa enemmistön muodostavat vallankumoukselliset työläiset. Tähän ei sosialifascistien hajoitustyö ole kuitenkaan pysähtynyt, vaan ovat ne eroittaneet eräitä ammattiliittojakin AJ:stä. Niinpä Kutomatyöläisten liitto (jossa jäseniä on n. 3,000) erosi liittokokouksessaan t.v. maaliskuussa. Samaten Liiketyöntekijäin liitto (jäseniä 3,000). Kirjatyöntekijäin liiton (jäseniä 3,600) liittoneuvosto eroitti liiton AJ:stä byrokraattisella päätöksellä, jolloin jäsenistöllä ei ollut asiassa päätösvaltaa. Lasityöväen liitto (jäseniä 400) erosi AJ:sta. Paperityöväen liitossa (jäseniä yli 3,000) toimitettiin eroamiskysymyksestä yleisäänestys, johon osallistui 54% jäsenistöstä ja siinä saivat sosialifascistit eroamiskannalleen 90 äänen enemmistön. Rautatieläisten liitossa pidettiin ylimääräinen edustajakokous, jossa liiton hallinto ehdotti eroamista, mutta siinä oli luokkataistelun pohjalla olevan yhtenäisyyden kannalla olevilla valtava enemmistö, joten eroamisyritykset lyötiin takaisin. Vanha hallinto jätti paikkansa ja sosdemit perustivat oman hajotusliittonsa.

Näin syntynyt tilanne aiheutti vallankumouksellisen luokkayhtenäisyyden kannalla olevien taholta päättäviä toimenpiteitä palauttaakseen eronneista lii-

toista luokkataistelun kannalla oleva jäsenistö takaisin Ammattijärjestöön. Otettiin sellainen kanta, että luokkatietoisten työläisten on entistä lujemmin ja tiiviimmin rakennettava omat rivinsä, antamatta yhdenkään proletaarin, joka vain voidaan voittaa, olla sosialifascistien komennettavassa olevissa järjestöissä. Tämä katsottiin olevan sitäkin välttämättömämpää, kun yhtäällä porvarien fascistinen paine yltyy ja toisaalta joukkojen vasemmistuminen ja vallankumouksellinen tietoisuuden kehittyminen edistyy, mikä viimemainittu menee hukkaan ellei sitä ajoissa oikealla tavalla koota ja järjestetä. Sellaisessa tapauksessa kun sosialifascistit ovat saaneet järjestön eroitettua AJ:sta tai sen alaisesta liitosta, muodostuu viivyttely proletaariluokkatietoisten ainesten ja kommunistien puolelta luokkataisteluliikkeelle vahingoksi ja sosialifascisteille eduksi. Siksi on eroamistapauksissa nopeasti ryhdytty toimenpiteisiin luokkataistelun pohjalla ammatillisen liikkeen eheyttä kannattavien eronneen liiton jäsenten pysyttämiseksi AJ:ssä ja myöskin järjestöjen ulkopuolella olevien vetämiseksi sen riveihin.

AJ:stä eronneiden liittojen luokkayhtenäisyyden kannalla olevat järjestöt muodostivat heti paikallisia ja liittoa käsittäviä yhteyskomiteoita ja esittivät tunnuksen liiton luomisesta AJ:stä eronneiden liittojen tilalle. Vaikka eronneet liitot muodollisesti toistaiseksi jäivät «riippumattomaksi», niin Suomen oloissa se on asiallisesti samaa kuin liittyminen sosialifascistien järjestöön. Nyt eronneet liitot yhdessä «työläisliiton» kanssa puuhaavatkin keskusjärjestöä, joka muodostuu sosialifascistien ammattijärjestöksi. Sitä varten ne ovat toukokuussa pitäneet eronneitten liittojen valmistavan neuvottelun uuden sosdem. ammattijärjestön muodostamiseksi.

AJ:n suuritoimikunta maaliskuussa pitämässään kokouksessa hyväksyi päätöksen tästä asiasta, jossa m.m. sanotaan: «Koska ei voi olla mitään toiveita sosdemien hallitsemien ja eronneitten liittojen palauttamisesta AJ:n jäsenyyteen, niin antaa toimikunta valtuudet eronneitten liittojen jäsenjoukoille ryhtyä toimenpiteisiin joko uusien liittojen perustamiseksi, tai sitten oikeuden järjestää jäsenyytensä Ammattijärjestöön jonkun toiminnassa olevan yhtenäisyysliiton kautta». Toimikunta velvoitti tp. valiokunnan ryhtymään myötävaikuttamaan yhtenäisyysliiton perustamiseksi kutomatyöläisten ja liiketyöläisten keskuuteen lähimmässä tulevaisuudessa.

Eräät oikeisto-opportunistit, jotka ovat vähemmistönä AJ:n suuressatoimikunnassa, jyrkästi vastustivat luokkatietoisten ainesten eroamista sosialifascistien komentamista ja AJ:stä eronneista liitoista, toiset niistä taas esittelivät työläisten palaamista AJ:n yhteyteen toisten alojen liittojen kautta. Tällaisia opportunistien puuhia vastustettiin ja ajetaan sitä päälinjan mukaista kantaa, että AJ:ssä tulee olla kaikkien eri alojen liitot, joihin työläiset tuntevat kuuluvansa. Mutta nähdäksemme ei ole syytä vastustaa oikeisiin ja AJ:n aikaisempiin järjestömuotopäätöksiin nojautuviin teollisuusliittomuotoihin siirtymistä. Näin tehden tämäkin muodostuu taisteluksi sosialifascistien ja reformististen ammattiyhdistysjohtajain suosimaa ja ylläpitämää ahdasta ammattikuntamaista liittomuotoa vastaan. Esimerkiksi voidaan puoltaa noskelaisten valtaamasta Lasiteollisuustyöväen liitosta eroavien ja Muurarien liiton yhdistämistä Rakennusteollisuustyöväen liittoon. Milloin kuitenkin eronneiden liittojen tilalle järjestetään liitto, siitä asianomaiset ammatilliset elimet päättävät kulloinkin konkreettisesti.

Tässä uudelleen järjestämisessä on saavutettu sellaisia tuloksia, että maaliskuun lopulla pitivät kutomatyöläiset maatakäsittävän kokouksen, jossa perustivat luokkataistelukannalla olevan liiton, joka yhtyi Ammattijärjestöön. Se käsittää lähes puolet liiton jäsenistä ja kun kutomatyöläiset ovat olleet heikosti järjestyneitä, niin liiton toimiessa aktiivisesti ja puolustaessa työläisten etuja, on sillä kaikki edellytykset tulla

todelliseksi kutomatyöläisten taistelujärjestöksi. Liiketyöläiset ovat toukokuun alussa muodostaneet AJ:n liittyvän ammattiliiton, johon liittyi 16 paikallisjärjestöä. Paperityöntekijäin liitossa ovat perusjärjestöt esittäneet vaatimuksen ylimääräisen edustajakokouksen kokoonkutsumisesta käsittelemään suhdetta Ammattijärjestöön ja siihen saakka on vaadittu liiton pysyttämistä AJ:n yhteydessä. Tärkein tehtävä onkin nyt Suomen ammatillisessa liikkeessä kaikkien voimien mobilisoiminen hellittämättömään yhtenäisyystaisteluun työpaikoilla. Työpaikka- ja perusjärjestöt on aktivisoitava ja kaikkiin hajoitusyrityksiin vastattava jäsenmäärän lisäämiskamppailulla. Rehellisiä sosdem työläisjäseniä voidaan vakuuttavalla toiminnalla saada pysytettyä järjestöissä ja niiden esiintymistä hajoittajaherroja vastaan edistettyä. Näin aktiivisesti toimien tulee hajoittajien vaikutus mahdollisimman vähäiseksi. Ja keskeisenä kysymyksenä tulee kaikissa liitoissa esille johdon vahvistaminen, jotta johtokin seuraisi luokkataistelukannan mukaista toimintaa, eikä niin kuin nyt on monasti asianlaita, kulkee joukkojen hännissä ja kuhertelee sosdem herrojen kanssa ja horjumisellaan ja sovitteluillaan tukevat niiden hajoituspolitiikkaa.

Yhtenä keskeisenä riitakysymyksenä kymmenen vuoden aikana on ollut kansainväliset suhteet. Sosdemit ovat vaatineet AJ:n liittämistä Amsterdamiin, mutta on se aina torjuttu. Onpa jäsenäänestyksellä päätetty (v. 1922) liittyä Profinterniinkin, mutta vallitsevien olosuhteitten vuoksi sitä ei ole toteutettu. Kaiken aikaa on AJ:n jäsenenemmistö ollut tinkimättömän luokkataistelukannan mukaisen kansainvälisen yhtenäisyyden kannalla. Suomen AJ osallistui v. 1928 SSSR:n ja Norjan ammattijärjestöjen keskeiseen konferenssiin, jonka tuloksena oli yteistyötä koskeva n.s. Köpenhaminan sopimus. Tämän sopimuksen ratifioimisen puolesta on käyty kamppailua ja sen kannalla on ollut valtava osa jäsenistöä. Sosdemit neuvostovallalle vihamielisinä ovat jyrkästi sopimusta vastaan, käyttäen sitä yhtenä hajoitusaseenaan. Tässä on heitä tukenut oikeisto-opportunistit, jotka mieluummin ovat yhteistyössä amsterdamilaisten reformistien kanssa kuin sosialismia rakentavan Neuvostoliiton työläisten kanssa. Vieläpä eräät (Välläri, Kulo y.m.) ovat olleet muka «taktillisista» syistä valmiit viemään AJ:n Amsterdamiin. AJ:n VIII edustajakokouksessa, jossa oli kysymys Köpenhaminan sopimuksen vahvistamisesta, tuli se periaatteellisesti hyväksyttyä, mutta ratifioiminen siirrettyä. Mutta tämän jälkeenkin oli käynnissä laaja joukkokokamppailu sopimuksen puolesta, jossa kamppailussa nuo opportunistiluopurit tulivat paljastettua yhteyden vastustajiksi Neuvostoliiton työläisten kanssa. Sitävastoin työläisten myötätunto SSSR kohtaan on kasvanut. Sopimusta ei ole kuitenkaan lopullisesti vahvistettu. On muodostunut tilanne, jossa työväenluokka on joutunut väliaikaisesti puolustukseen, päinvastoin kuin vuosi sitten joukkoliike oli hyökkäävän luonteista. Oikeistoluopurit ovat avoimesti Köpenhaminan sopimuksen kysymyksessä liittyneet sosialifascistisiin hajoittajaherroihin. Norjan AJ:n johtajat ovat paljastuneet täysin reformistisiksi ja sopimuksen vastustajiksi suomalaisten opportunistien antaessa kaikki tukensa niitten vehkeillessä sopimuksen vahvistamista vastaan, jonka vahvistamisen kannalla joukot Norjassakin olivat. Tässä on juuri yksisyy ettei sopimusta ole vielä lopullisesti vahvistettu, mistä «ansio» lankee opportunistiluopureiile.

Mutta AJ:n jäsenistön ehdoton enemmistö seisoo horjumatta sopimukseen sisältyvien taisteluperiaatteiden kannalla. Kun opportunistit nyt keinottelevat sillä, ettei sopimusta ole vahvistettu ja muka on tultu heidän kannalleen, niin vielä todettakoon, että riitakysymys Köpenhaminan sopimuksesta ei ole mikään toisarvoinen taktillinen, vaan tärkeä periaatteellinen kysymys. On kysymys siitä: onko ammatillinen liike työväen luokkataisteluliikettä vai ei, ja

tässä kannanmäärittelyssä ovat opportunistit asettuneet reformistien kannalle. Ja tässä on mitä jyrkin ero opportunistien ja horjumattoman luokkataistelukantojen välillä. Eräänä heikkoutena tässä kamppailussa opportunisteja vastaan voidaan pitää sitä, että se on noussut etupäässä esiin kansainvälisten suhteitten yhteydessä, minkä vuoksi sisäiset taistelukysymykset ovat jääneet enemmän taka-alalle, mutta jo niissäkin ovat opportunistit ehtineet näyttää karvansa.

Myös liittojen kansainvälisistä suhteista on samalla pohjalla tullut sisäisiä riita- ja hajotuskysymyksiä. Puutyöntekijäin liitto ja Maa- ja Metsätyöntekijäin liitto ovat solmineet ystävyys- ja yhteistyösopimuksen vastaavien SSSR:n amm. liittojen kanssa. Tämän johdosta on Suomen liitot eroitettu Skandinavialaisista federationeista ja kansainvälisistä sihteristöistä. Ja kun venäläiset liitot eivät kapitalistien kansainvälisen saarron johdosta voi osoittaa sopimuksessa myönnettyä avustusmahdollisuutta, niin tätä sosdemit ja opportunistit käyttävät provokatoorisesti hyväkseen. Huhtikuussa pidetyssä Kuljetustyöväen liiton edustajakokouksessa se tuli erinomaisesti näkyviln. Eräät liiton osastot olivat tehneet esityksiä kiinteämpien sopimussuhteiden solmiamiseksi myös SSSR:n vastaavan liiton kanssa. Provokatoorisin perusteluin liiton opportunistinen luopurisihteeri ja edustajakokouksessa olleet useat Skandinaavialaiset ammattiyhdistysbyrokraatit tätä vastustivat. Ne vastustivat kaikkea yhteyden lujittamista SSSR:n Kuljetustyöläisten liiton kanssa. Niinpä sellaisen konferenssin pitämisehdotustakin, johon osallistuisi Baltian maitten, Skandinaavian ja SSSR:n kuljetusliitot. Jos tälläinen päätös tulee hyväksyttyä, niin ne uhkasivat kaikkien suhteitten katkaisemisella Suomen liittoon. Käyttivät hyväkseen sitä seikkaa, että viime vuonna olleen kymmenkuukautisen satamalakon aikana länsimaista lähettivät avustusta 12 miljoonaa Smk. ja SSSR:stä tuli 350,000.

Mutta juuri satamalakon kokemuksen johdosta, jolloin ei keski-Euroopassa pantu tikkua ristiin saarron aikaansaamiseksi, päätti liiton edustajakokous ryhtyä toimenpiteisiin kansainvälisten suhteitten laajentamiseksi luokkataistelupohjalla. Erikoissopimusta vallinneen tilanteen johdosta ei nyt SSSR:n kuljetusliiton kanssa päätetty solmia, mutta hyväksyttiin kansainvälisistä suhteista päätös, jossa m. m. sanotaan:

> Edustajakokous tunnustaen sen työn, mitä Profintern on tehnyt maailman proletariaatin taisteluvoimien kokoamiseksi — liitto kuuluu edelleen Kansainväliseen Kuljetustyöväen liittoon ja Skandinaviseen Federatioon — velvoittaa liittotoimakunnan tarmokkaasti työskentelemään kuljetustyöläisten kansäinvalisen yhtenäisyyden hyväksi luokkataistelupohjalla. Edelläolevan toteuttamiseksi on toimittava siten, että aikaansaadaan yhteistyökonferenssi Neuvostoliiton, skandinavian ja Itämeren maiden kuljetustyöläisten kesken ja tulee konferenssin kautta edistettäväksi kaikkien maiden kuljetustyöläisten luokkataistelupohjalla toimivan yhteisen järjestön muodostamista.

Kuljetusliiton johto uudistettiin enemmistöltään selvällä luokkataistelukannalla olevaksi ja opportunistiset toimitsijat sivuutettiin.

Toukokuun alussa pidetyssä Rakennustyöväen liiton edustajakokouksessa, missä myös oli esillä kansainväliset suhteet, edustajakokous yksimielisesti antoi paheksumisen liiton johdolle vastustamissuhtautumisestaan Köpenhaminan sopimukseen. Sitten hyväksyttiin kansainvälisistä suhteista samansuuntainen päätös kuin kuljetusliitossa.

Suomen ammatillisen liikkeen tilaa arvioitaessa on suureksi heikkoudeksi todettava se, ettei viime aikoina ole saatu kehitetyksi työväenluokan taloudellisia taisteluita hyökkäävää pääomaa vastaan. Kun esim. virallisten tietojen mukaan v. 1927 oli 79 työnseisausta, käsittäen 13,368 työläistä ja v. 1928 oli 71 työnseisausta käsittäen 27,000 työläistä, niin viime vuonna satamalakon lisäksi, joka käsitti

12 tuh. työläistä oli van 26 työnceisausta käsittäen 2,453 työläistä. Vaikka tähän onkin osaltaan vaikuttaneet huonot konjunktuurit ja hajoitustyökin ammatillisessa liikkeessä (työttömyyden ja hajotustyön johdosta on AJ:n jäsenmäärä laskenut 93,000:sta 66,000:een), niin on siinä oikeisto-opportunistien vaikutusta, jotka nykyään jarruttovat taisteluun ryhtymistä. Tällainen jarrutus on tietysti reformismia, joka koituu kapitalismin pulasta pelastamiseksi. Työväen tehtävänä on kehittää juokkoliikettä elinehtojensa puolustamiseksi ja taistelujen kehittämiseksi. Samalla on välttämätöntä tehostaa ja laajentaa työttömyyskamppailua, saada se työttömien ja työssäolevien yhteiseksi joukkoliikkeeksi. Ja erityisesti on tarpeen valaista Suomen ja kansainvälisillä kokemuksilla poliittisten joukkolakkojen merkitystä, luonnetta, ja niiden kehittämistä aseena vallankumouksellisessa luokkataistelussa.

Taistelusta oikeistovaaraa vastaan.

Edellä on jo osoitettu miten oikeisto-opportunistiset luopiot ovat politiikallaan ja hoipertelullaan käyneet ammatillisessa liikkeessä tosiasiallisesti avustamaan sosialifascistien hajoitustyötä ja taistelemaan vallankumouksellista työväenliikettä vastaan. Kun nuo luopurijohtajat ovat näihin saakka onistuneet pesiytymään ammatilliseen liikkeeseen, niin taistelu oikeistolaisuutta vastaan on ensikädessä ilmennyt siinä, mutta se ei tietenkään ole voinut rajoittua tähän, vaan on työntynyt esille työväenliikkeen kaikilla aloilla. Suomalaisilla oikeistolaisilla on poliittisena platformunaan sama kuin heidän kansainvälisillä aateveljillään. Ne eivät tunnusta eivätkä halua nähdä maailmansodan jälkeisen kapitalismin kolmatta vaihetta ja sen tekijöitä, eivätkä hyväksy tilanteen vaatimia luokkataistelumetoodeja. SKP:n pleenumissa (huhtik. 1929) todettiin, että: «Vuosien 1922-27 vakaantumisprosessi kapitalismissa oli synnyttänyt näissä aineksissa vakaantumispsykologian, josta vuonna 1928 alkanut Suomen kapitalismin yleisen pulan terävä astekkaan ei ollut niitä vapauttanut.» Niinpä opportunistien johtaja Nurminen AJ:n VIII edustajakokouksessa tilanne perusteluinaan väitti, että «tilanne ei ole muuttunut», ja samaa kantaa hän tolkuttaa vieläkin. Tästä tilannearviosta johtuen ne vaativat jyrkän luokkataistelumuotojen välttämistä. Esimerkiksi vastustivat kansainvälisen sodanvastaisen päivän viettoa. Erityisesti niiden luonne paljastui marraskuun yleislakon yhteydessä, jota taistelua ne tahallisesti olivat turmelemassa, työttömien kansainvälisen mielenosoituspäivän sabotaasissa jne. Ne harrastavat reformista hiljasta näpertelyä, suhtautuvat sovittelevasti sosialidemokratiaan nähden, eivät näe eivätkä tunnusta sen sosialifascismiksi muuttumista.

Taistelu oikeistolaisuutta vastaan on Suomessa viimeisen vuoden aikana ollut keskeinen kysymys ja on se ilmennyt erittäin terävänä. Oikeistolaisten opportunistien tarkoituksena on ollut saada kommunistinen puolueemme eristetyksi työväenjoukoista ja alistettua joukot vaikutukseensa ja sitä tietä luokkataistelu pois marxilais-leniniläiseltä kannalta. Kun ne aluksi eivät pljastaneet todellisia kasvojaan, niin niillä oli jollaistakin menestystä, mutta taistelun pakottaessa ne näyttämään olemuksensa, on niiden kannatus suuresti laskenut. Kommunistinen puolue on paljastanut oikeistolaiset ja siten saanut eristettyä ne laajoista joukoista.

Vallankumouksellisessa liikkeessä tapahtuu nyt rajankäyntiä, on kuljettu määrätynlainen etappi. Ymmärtääksemme millainen on ollut työväenliikkeen kehitys vallankumouksen jälkeen, otamme viime vuoden lopulla pidetyn puoluekonferenssin päätöksestä tätä luonnehtivan kohdan.

„Legaalinen vasemmistolainen työväenliike Suomessa on toimivain kerrosten

kokoonpanon puolesta ollut tosiasiallisesti kommunistien ja heitä lähellä olevain ainesten sekä puolsosialidemokraattien välinen blokki eli yhteisrintama taistelua varten lahtarivaltaa ja Suomen sosdem. puoluetta vastaan. „Vasemmistososialistit“ tässä blokissa ovat sosialidemokraateista eronneet paitsi organisatoorisessa myös poliittisessa suhteessa, jopa osa kehittyen todella lähelle kommunistista kantaa, toiset taas horjuen puoleen ja toiseen ja vissi osa eroten virallisesta sosialidemokratiasta pääasiassa vain sosdem. puolueen sosialifascistisen luonteen takia (johon kuuluu v:n 1918 työväen vallankumouksen tuomitseminen, sovinto lahtaridiktatuurin, jopa suojeluskuntalaitoksen ja ohranan kanssa, kaikkien eri hallitusten ja kapitalistien joko suoranainen tai välillinen avustaminen ja hallituksessa olo v. 1927, kommunistivainojen avustaminen, ajojahti Neuvostoliittoa vastaan jne.). Ainoastaan tässä suhteessa, s. o. sosialifascistien politiikan vastustamisessa, on siis opportunistinen osa „vasemmistososialisteja“ eronnut Suomen sosialidemokraateista, pohjaltaan pysyen sosdem. ideologian (ja vanhan ammatillisen byrokraattisuuden, tradeunionismin) vallassa. Tällaisia opportunisteja on ollut melkoinen osa AJ:n johtoelimien jäsenistä ja toimitsijoista (Väisänen. Härmä, Valpas, Kulo ym.). Että nämä opportunistiset ainekset ovat viime vuosina edes senkin verran, kun tosiasiassa on tapahtunut, pysyneet— joskin vikisten ja väkisten noskelaisvastaisella taistelurintamalla eikä E. Huttusen, Louhikon ja muiden luopioitten tavoin loikkineet yli, siihen on pidättävänä aiheena ollut osaksi kylläkin noskelaisjohtajain sosialifascistinen toiminta, mutta pääasiassa kuitenkin laajain työväenjoukkojen lähtemätön viha sosdem. puoluetta kohtaan.“

SKP on kaiken aikaa suhtautunut näihin opportunisteihin kriitillisesti ja vuosien kuluessa heidän väärää suuntaansa arvostellut. Mutta nyt, jolloin tilanteen kärjistyessä jouduttiin suurempiin erimielisyyksiin näiden opportunistien kanssa on tullut selväksi tällaisen yhteisrintaman särkymisen välttämättömyys. Niitä vastaan käydään avointa taistelua. Tämä taistelu on terävöitynyt kun opportunistiluopiot t. v. helmikuussa perustivat oman lehtensä «Suomen Työmies». Ne käyttivät tässä perustamisessaan hyväkseen sitä tilannetta, että hallitus lakkautti luokkataistelukannalla olevan «Tiedonantajan» ja ohrana vangitsi työväen kirjapainon hallinnon jäseniä, jolloin ne saivat siinä enemmistön. Tämä niiden julkaisema lehti on toisaalta helpottanutkin taistelua niitä vastaan, kun on näin tullut esille: mitä he ovat ja mitä he tahtovat.

Lehdessään ajavat ne samaa linjaa kuin brandlerilaiset Saksassa, kilbomilaiset Ruotsissa ja tranmaelilaiset Norjassa. Näiden kaikkien kanssa ne pitävät yhteyttä ja ovat puuhassa muodostaa kansainvälisen yhtymän. Renegaatti Roy, on niiden kansainvälinen apostoli, jonka kirjoituksia yhtenään julkaisevat. Ne taistelevat avoimesti Kominternia ja Neuvostoliiton leniniläisen puolueen johtoa vastaan. Niiden kaikkia «teoreettisia» väitteitä ja kantaa emme voi tässä vhteydessä käydä selostelemaan, mainitsemme vaan, että ammatillisessa liikkeessä niinkuin edellä olemme osoittaneet, ajavat ne reformistista politiikkaa ja sovittelua sosialifascistien kanssa. Väittävät että «vasemmistuminen on valhetta», vastustavat työväenluokan yhteisiin taisteluihin järjestymättömien vetämistä, julistavat «etteivät ole voineet hyväksyä sitä mielipuolisuudelta (!) vaikuttavaa politiikkaa ja toimintaa jota äärimmäinen vasemmisto harjoittaa ja noudattaa».—

Jo pitemmän aikaa ovat opportunistit ajaneet ja puuhanneet uuden «työväen puolueen» perustamista, mutta niiden tätä tarkoittavasta aikeista ei kannatuksen puutteessa ole tullut mitään. Lehtensä ohjelmana ne esittävät. «Tulemme tinkimättömästi vaatimaan, että proletaarinen työväenliikkeemme itsemääräämisoikeus pidetään loukkaamattomana». Sen mukaan vasemmistolaisen työväenliikkeen tulisi olla «riippumatonta» kansainvälisistä luokkataistelusuhteista, kompuolueen vaikutuksesta jonka he haluavat likvideerata. Itseasiassa heidän riippumattomuutensa merkitsee riippumista ohranan tahdosta ja toimimista kilttinä vasemmistolaisina. Tällaista «työväen puoluetta» ohranakin

toivoo, joka tuli täysin selville vuoden 1928 suuressa kommunistijutussa ja eräistä ulkomaalaisista lehdistä. Blokki ohranain kanssa ilmenee myöskin siinä, että vasemmistolaisia työväenlehtiä on hallitus lakkauttanut opportunistivastaisten kirjoitusten johdosta. Opportunistit käyvät julkeata valmistusta tamän uuden puolueensa puolesta, mikä puolue ei voi olla muuta kuin «vasemmisto» sosialidemokraattinen puolue. Tämän edistämiseksi niillä on maata käsittävä keskus.

Opportunistiluopioiden valheelliset väitteet ja provokatooriset «todistelut» vaativat oman käsittelynsä, johonka toisessa yhteydessä saatamme käydä. Mutta niiden viime aikaisen yhtämittaisen ulinan johdosta, että «ei määräysvaltaa», millä tarkoittavat kompuolueen johtavan roolin kieltämistä, huomautamme, että puolue ei harjoita mitään suoranaista «määräysvaltaa» ulkopuolisiin järjestöihin, erityisesti sellaisiin joukkojärjestöihin kuin on ammattijärjestökin. Puolue voi vaan antaa määräyksiään ja sitoviakin ohjeitaan jäsenilleen, joita ne toteuttavat. Samanlaista väärää puhetta on ollut Amerikassa suomalaisten renegaattien (halosten) taholta, suhteessa osuustoimintaan. Tämän johdosta Kominternin Tpk. avoimessa kirjeessään Amerikan kompuolueen suomalaisille jäsenille sanoo.

«Vaikka puolue onkin proletaarisen luokkajärjestymisen korkein muoto, kuten Lenin opetti, niin ei se suinkaan merkitse sitä, että puolueettomain luokkajärjestöjen, kuten ammattiliittojen, osuuskuntain jne. pitää olla muodollisesti alistettuja puolueen johdon alaisiksi. «Kysymys on vain siitä, että puolue jäsenet, jotka kuuluvat näihin järjestöihin epäilemättä vaikutusvaltaisina ihmisinä, tekisivät kaikkensa, jotta nämä puoluettomat järjestöt lähestyisivät proletariaatin puoluetta ja vapaehtoisesti hyväksyisivät sen poliittisen johdon» (Stalin. «Lenin ja leninismi»). Kaikki puolueen jäsenet kussakin puolueettomassa joukkojärjestössä muodostavat keskenään fraktsion, joka järjestön kokouksissa edustaa heidän kommunistista kantaansa.»

Tässä on vastaus myös Suomen haloslais-vällärilälsille.

Nämä oikeisto-opportunistiluopurit ovat aatteelliselta pohjaltaan «vasemmisto» sosialidemokraatteja ja noudattavat sen mukaista linjaa. Joku niistä silloin tällöin luikkii sosialifascistien leiriin, mutta organisatoorisesti ne yrittävät pysytellä erillään sosialidemokratiasta, jäädä renegaattiväliryhmäksi. Jos ne suoraan ilman muuta siirtyisivät sosialidemokraattien joukkoon, niin ne heti paljastuisivat kaikille työläisille ja tämän ymmärtäen varovat ne sitä tekemästä. Mutta kun ne esiintyvät «itsenäisinä», viljelevät vallankumouksellista fraasihelinää, vääristelevät Leninin kantaa, niin ne toivovat onnistuvansa tällä tavalla jymäyttämään työläisiä. Ja epäilemättä ne siinä osaksi onnistuvatkin ja saavuttavat kannatustakin pieneltä osalta työläisiä, mikä sortuu vallitsevasta tilanteesta ja työväen luokassa pikkuporvarillisuuteen taipuvista aineksista joihin ne nojautuvat. Tämän vuoksi on oikeistolaisuus päävaara vallankumouksellisessa liikkeessä Suomessa ja sitä vastaan on hellittämätön taistelu suunnattava.

Oikeisto-opportunistien politiikka on vaikuttanut, että vasemmistoliikkeen sisässäkin on tapahtunut horjuvien ja epävarmojen aineksien keskuudessa joukko tilapäisiä horjahteluja ja oikeistolaisia virheitä, joihin jotkut kommunistitkin ovat tehneet itsensä syypäiksi. Sellaista on tapahtunut laajan kunnallistoiminnan alalla, missä on usein työväenluokan edun edelle erehdytty asettamaan kunnanetu; ilmennyt, kansallista rajoittuneisuutta ei oikealla tavalla osata aina reageerata kansainvälisiin tapahtumiin; taloudellisten taisteluiden työttömyysjoukkokamppailuitten heikkoa järjestämistä; sotavastaisen joukkotaistelun ja sen konkretisoimisen heikkoutta; aristelua taisteiussa noskelaisuutta, varsinkin «vasemmistolaisia» sosdemoja vastaan. On ollut joukkojen vasemmistumisen aliarvioimista ja joukkoliikkeen perästälaahaamista; legaalisien harhojen vaikutusta. Riittämätöntä työskentelyä puolueen organisation vahvistamiseksi ja laajentamiseksi jne.

Oikeistoluopurimaisuuden esiintyminen puolueen ulkopuolella, mikä on yhteydessä yleisen luokkataistelutilanteen kärjistymisen kanssa, on nykyisellä kolmannella kaudella jatkuva ilmiö, joka ei voi olla heijastumatta puolueen sisälläkin, toteaa KK:n plenumi. Myös toimettomuutta, vaikkakin «vasemmistolaisella» kyltillä, on ilmennyt joukkojen aktivisoimisen laiminlyömisenä, mikä johtuu sellaisesta äkkijyrkästä käsityksestä, joka väheksyy katumielenosotuksia ja «odottaa ratkaisevia taisteluita». Tämä on itseasiassa oikeistolaisuutta ja opportunismia teoissa. Myös sellaista viettymystä on ilmennyt, että vainojen kiihtyessä rajoituttaisiin yksipuolisesti salaiseen toimintaan eikä pyrittäisi käyttämään ja kehittämään kaikkia julkisia mahdollisuuksia joukkoliikkeen hyväksi. Puutteena on KK todennut, ettei ole riittävästi työväenjoukoille selvitetty Suomen vallankumouksellisessa työväenliikkeessä luokkasodan jälkeen ilmenneitä poikkeamisia oikealta linjalta. Erikoisena heikkoutena puolueessa on myös pidettävä sellaisen opiskelun hidasta järjestämistä, joka synnyttäisi teoreettista ja käytännöllistä taistelua. Nämä puutteet ovat olleet omansa myös heikontamaan taistelua oikeisto-opportunistisia luopioita vastaan ja hidastuttamaan työväen taisteluiden kehittymistä. Viime vuoden puoluekonferenssi totesi, KK:n ja politbyroon myöhästyneen ohjeiden antamisessa oikeistovaaraa vastaan, vaikkei KK suinkaan ole ilmaissut sovittelevaisuutta.

Taistelussa näitä entisiä liittolaisia, nyt vallankumouksellisen luokkataistelurintaman luopioita ja noskelaisten apureita vastaan ja puolueessa olevia oikeistolaisia ilmiöitä vastaan, ovat puolueemme järjestöt ylipäänsä viime aikoina osoittaneet valppautta ja toimeliaisuutta. Työväen joukkojen edessä on kamppailu niitä vastaan voimistunut ja terävöitynyt, saatu ne paljastetuksi ja eristetyksi, joskin niillä eräissä piireissä on kannatusta. Esim. niiden lehti ilmestyi alussa 8-tuhantisena 6-päiväisenä painoksena, nyt 1, 500 ja on se supistunut kolme kertaa viikossa ilmestyväksi. Eräät johtavat luopurit pitävät virheenä, että perustivat lehtensä, siten tulivat helpommin paljastettua. Virheenä pitävät myöskin sitä, että ottivat mukaansa niin lähellä noskelaisia olevia kuin Väisänen ja Härmä. Luopioiden keskuudessa on masentunut mieliala ja säsäisiä erimielisyyksiä. Tällä hetkellä niiden järjestöpohja nojaa kahteen pieneen yhdistykseen Helsingissä. Muualla niillä ei ole järjestöjä, vain yksityisiä kannattajia ja ryhmiä eri puolilla maata. *)

S. Kompuolueen tilasta.

Pääoman hyökkäyksen yhtyessä ja porvariston käyttäessä fascistisia menettelytapoja työväenluokkaa vastaan kasvaa myös työväen vastarinnan kohoaminen. Tämä tosiasia on nähtävissä myöskin Suomessa, jossa kiistämättömästi on tapahtumassa vasemmistumisprosessi. Tämän osoituksena voimme merkitä viime ajalta eräitä tosiasioita: sitkeä kymmenkuukautinen satamalakko 1928-1929 porvaris-sosdemien yhteisrintamaa vastaan; valtiolliset vaalit viime vuonna joissa vasemmistotyöväen ja pienviljelijäin vaaliliitto sai 127,546 ääntä eli 16,01 % enemmän kuin 1927; menestys kunnallisvaaleissa, joissa eräissä sosdemien voimakkaimmissa paikoissa (Tampere, Viipuri, Kotka), vallankumouksellisen työväen äänimäärä nousi 40-80 % ja sosdemien vain 4-20 %. Myöskin maaseudulla oli työväen äänimäärän nousu yleensä voimakkaampaa kuin sosdemien. Työväen ja pienviljelijäin vaaliliitto voitti itsenäisillä listoilla 370 uutta paikkaa. Työväen vastarinnan nousun osoituksena on myös Kemin seudun sahatyöläisten polittinen mielenosoituslakko sodanvaaran johdosta keväällä 1929 ja erityisesti elokuun 1 p:n sodanvastaiset mielenosoitukset, jolloin työläisjoukot lukuisissa kaupungeissa poliisin vastatoimis-

*) Kun tämä oli kirjoitettu ovat luopurit julkaisseet ohjelmansa. Sen sisältö todentaa vain sen mitä olemme heidän kannastansa ja väitteistänsä sanoneet. Kumminkin vaatii se oman yksityiskohtaisen käsittelynsä.

ta huolimatta rikkoivat legaalisuuden raamit ja valtasivat kadut mielenosoituksilleen. Huolimatta monista puutteista se oli vakava esiintyminen Kominternin ja puolueen tunnusten puolesta ja antoi tärkeitä kokemuksia joukkoesiintymisen puolesta kadulla. Marraskuun yleislakkoa edeltänyt joukkoliikehtiminen ja lakkokin, vaikka se huonosti johdettiin, on tosiasiana joukkojen aktiivisuuden noususta. Sitä todistaa myös maaliskuun 6:na päivänä työttömien mielenosoituskokoukset (joissa puolueen heikkoutena oli, ettei työssä olevia työläisiä saatu osallistumaan joukkoliikehtimiseen). Vappukamppailussa on viimeisinä vuosina vasemmistolaisten riveissä ollut paljon suuremmat joukot sosdemeihin verraten. Ja tänä vuonna kun hallitus kielsi vasemmistotyöväen mielenosoitukset, niin kautta maan joukot seurasivat kompuolueen tunnusta ja avonaisesti kamppaillen poliisijoukkojen kanssa valtasivat kadut mielenosoituksilleen ja kokouksilleen. Erityisen voimakkaasti tuli puolue esille tunnuksiensa ja julistuksiensa joukkolevityksen kautta. Myös joukkojen mvötätunto ja yhteistyön kasvava halu SSSR ammattiliittojen kanssa noskelaisten ja opportunistien häikäilemättömistä vastustuksista huolimatta osoittaa Neuvostoliiton puolustamisen tahtoa.

Vaikka puolueella onkin ollut viime aikoina joukko myönteisiä saavutuksia, niin on todettava, että puolueen organisatoorinen vahvistuminen ei ole tapahtunut sen huomattavaa poliittista joukkovaikutusta vastaavassa määrässä. Paljon puutteellisuuksia on korjattava tämän vaikutuksen vahvistamiseksi. Ja nykyinen kärjistynyt luokkataistelutilanne, legaalisten mahdollisuuksien supistuessa, sodanvaaran lisääntyessä, joukkojen aktiivisuuden kasvaessa ja vasemmistuessa, tekee entistä tärkeimmäksi puolueemme organisatoorisen lujittumisen ja vaikutuksen suurten työläisjoukkojen keskuudessa ja taisteluiden välittömän johtamisen.

V. 1928 puoluetta kohdanneet ja myöhemminkin jatkuneet joukkovangitsemiset ovat tuottaneet vaurioita organisatooriselle kehitykselle. Eräiden elimien toimintakyky tilapäisesti halvaantui. Kuitenkin tarmokkaan työn kautta on tapahtunut huomattava käänne parempaan päin ja eteenpäinmenonlinjaa on orgrakentamisessakin. Taistelussa oikeistovaaraa vastaan on puolue ideologisesti tuntuvasti vahvistunut ja puolueen bolshevisoiminen organisatoorisestikin edistynyt. Heikkoutena on se, että puolueemme juurruttaminen työpaikoille, virkeästl ja oma-alotteisesti toimivan soluverkoston muodostaminen on vielä riittämätöntä. Tässä tuottaa vaikeuksia laaja työttömyys ja työmaalla kehitetty poliittinen terrori. Puoluefraktiain toiminnassa on suuria puutteellisuuksia. Ne eivät ole olleet tiukasti organisoitu, eivätkä ole aina säännöllisesti järjestyneet fraktioiksi eivätkä riittävällä tarmolla työskennelleet. On luotettu liian paljon siihen, että kaikki menee yleisen vasemmistoliikkeen voimalla läpi. Tuloksena on ollut tappioita, jotka organisoidun fraktiotyön avulla olisi voitu välttää. Antimilitaristisessa työssä on viimeisellä ajalla ollut heikkouksia. Tässä suhteessa heikkouksien poistamiseksi pyritään tekemään sitkeätä työtä. Puolueen jäsenien tietoisuuden kohottamiseen kiinnitetään entistä vakavampaa huomiota.

Fascistivastainen taistelu ja laajain työväenjoukkojen järjestäminen joukkokamppailuun ja itsepuolustukseen on jatkuvasti päiväjärjestyksessä. Siinä tulee osoittaa suurempaa toimeliaisuutta kuin mitä on ollut.

Puolueen taisteluista oikeistolaisuutta vastaan on jo edellä laajemmin selostettu. Puolueen sisällä ei ole oikeistolaisia ryhmityksiä. Eräitä parantumattomia opportunisteja on erotettu ja muutamat ovat itse eronneet. Puolue pyrkii kaikissa elimissä ankaralla itsearvostelulla paljastamaan laiminlyönnit ja heikkoudet ideologisessa, organisatoorisessa ja toiminnallisessa suhteessa sekä terävöittää taistelua oikeistolaista päävaaraa, kuin myöskin „äkkijyrkkyyden“ taipumuksia vastaan puolueen riveissä.

 2

Nykyinen tilanne luo maaperää puolueen kehittymismahdollisuuksille, kärjistynyt luokkataistelutilanne, valtiovallan fascistisoituminen poistaa työväen joukoista legaalisia harhoja. Puolue on tullut tunnetuksi ja tunnustetuksi työväenluokan taisteluiden johtajana. Puolueeseen kuulumattomatkin työläiset tiedustelevat puolueen linjaa seuratakseen sitä. Puolueen tulee ponnistaa laajentaakseen ja lujittaakseen vaikutustaan ja voittaa työväenluokan enemmistö puolelleen. Sitä varten on kaikille työläisille ja köyhille talonpojille tehtävä selväksi maanalaisen kommunistisen puolueemme välttämättömyys, rooli ja merkitys taisteluissa työtätekevien jokapäiväisten tarpeitten ja oikeuksien puolesta sekä kapitalismin kukistamiseksi ja proletariatin diktatuurin• pystyttämiseksi käytävän taistelun johtamisessa. **Toivo Antikainen.**

Vähemmistökansallisuuksien työn ohjaus ja järjestelykysymys Leningradin alueella.

Neuvostoliitossa on kaiken muun ohella voitu ratkaista myöskin yksi pulmallisempia kysymyksiä — kansallisuuskysymys. Neuvostoliiton kommunistisen puolueen oikea ja johdonmukainen kansallisuuspolitiikka on kyennyt kohottamaan 27 miljoonaisen, satoja kieliä puhuvan vähemmistökansallisuuksien työtätekevän väestön täydellisesti saman arvoiseen asemaan kuin mitä ovat isovenäläiset työtätekevät. Vielä enemmänkin. Se on kyennyt kiinnittämään aivan erikoista huomiota kaikista takapajuisempiin tsaristisen taantumuksen hylkäämiin kansoihin, nostaen heidän kansallisen kulttuurisen ja äidinkielisen toimintansa lyhyessä ajassa ihan arvaamattoman korkealle.

Vähemmistökansallisuuksien keskuudessa tehtävää työtä ohjaavat järjestöt ovat eläneet tämän työn mukana vissin kehitysvaiheen, muuttuen ja mukautuen eri ajankohdissa, kunnes ovat paisuneet valtaviksi taloudellisen ja poliittisen elämän keskiöiksi, vallaten yhä enemmän ja enemmän jalansijaa ja vaikutusta vähemmistökansallisuuksien elämässä ja työssä.

Vähemmistökansallisuuksien työn alkuvaiheet.

Tyhjentävä vastaus vaatii asian tarkempaa käsittelyä, se pakoittaa alkamaan kokonaan alusta. Se palauttaa meidät kansalaissodan aikoihin, jolloin tuota työtä alettiin järjestelemään, jolloin muodostuivat vähemmistökansallisuuksien keskusjärjestöt. Koska juuri Leningradin alue on ollut ja tulee olemaan suomenkielisen väestön asutusalue ja suomenkielinen toiminta on keskitetty juuri tälle alueelle, on syytä tarkastella nimenomaan niiden järjestöjen toimintaa, jotka ovat ohjanneet juuri tämän vähemmistökansallisuuksien osan työtä.

NKP(b):n KK:n Luoteisen aluebyron yhteyteen muodostettiin kaikille tunnettu Suomenkielisten järjestöjen Keskustoimisto, joka oli tavallaan autonoominen puolue-elin ja omasi verrattain laajat valtuudet.

Tämä Keskustoimisto likvidoitiin v. 1924. Samanaikaisesti toimi läänin komiteain yhteydessä suomalaiset seksiat (Pietarissa ja Muurmannissa, myöskin jonkun aikaa Petroskoissa).

Tällainen Keskustoimisto oli silloin ajan vaatima. Sen muodostamiskaudella oli perustehtävänä suomenkielisen väestön mobilisoiminen taisteluun vastavallankumousta vastaan, nostaa joukkojen moraalia ja huolehtia lukuisten Suomesta paenneiden punakaartilaisten asemasta. Huolimatta siitä, että tapahtuikin rinnakkaista toimintaa, oli se kuitenkin yhteisen asian edistämistä.

Myöhemmin tuli tuollainen Keskustoimisto ehdottomasti tarpeettomaksi. Jo v:na 1923—24, jolloin oli ryhdyttävä tarmokkaasti taloudelliseen jälleenrakennustyöhön, tuli Keskustoimiston merkitys aivan toisarvoiseksi. Taloudellisen elämän ohjaus ei voinut tapahtua vähemmistökansallisuuksien kesken irrallisena, koko alueen väestön ekonomikasta riippumattomana, sillä niitä tuhansia taloudellisia siteitä, jotka yhdistävät kaikki kansallisuudet toisiinsa, ei voida, eikä saakkaan katkaista. Toisaalta taloudellisen rakennustyön ohjaus omaa äärettömän monimutkaisen ja laajakantoisen luonteen, niin ettei siihen koko Luoteista aluetta käsittävästi jokin vähemmistökansallisuuksien keskuselin olisi mitenkään voinut ryhtyä. Tämän lisäksi vaatii taloudellisen elämän ohjaus kiinteää ja yhtenäistä suunnitelmallisuutta ja luonnollista on, että kahdelta ja useammalta eri taholta tulevat ohjeet joutuvat pakostakin keskenään ristiriitaan.

Jo IX puoluekokous tekemässään päätöksessä työstä vähemmistökansallisuuksien keskuudessa sanoo m.m. seuraavaa;

«On välttämätöntä viipymättä päättää koko Venäjän mittakaavassa vähemmistökansallisuuksien osastojen muuttaminen agitatsiooni- ja propagandaosastojen alaosastoiksi, eristämällä niiden (vähemmistökansallisuuksien osastojen J. H.) yleisjärjestölliset tehtävät ja luovuttamalla ne organisatsioni-instruktiiviseile osastolle. Annetaan KK:n tehtäväksi viipymättä laatia vähemmistökansallisuuksien sektsioita koskevat ohjeet.»

Vielä pitkän aikaa tämän jälkeen vallitsi puoluetyön ohjauksessa vähemmistökansallisuuksien keskuudessa edelleenkin kaksoisluonne.

Samanaikaisesti kun tehtiin kieltämättä suurta työtä vähemmistökansallisuuksien keskuudessa, vallitsi auttamaton epäselvyys vähemmistökansallisuuksien sektsiain työssä. Nämä sektsiat pyrkivät olemaan täysin itsenäisiä, rikkoen suuresti yleistä järjestöperiaatetta. Niinpä esim. Muurmannin suomalainen sektsia, otti itsenäisesti sivu kuntakomiteain vastaan suomenkielisten pöytäkirjat ja kun jatsheikka päätti jonkun jäsenen puolueesta eroittamisen, ratkaisi sektsia ilman kontrollikomiteaa eroittamiskysymyksen. Toiselta puolen taasen vähemmistökansallisuuksien työtä tuntemattomien tovereiden taholta suhtauduttiin verrattain muodollisesti sektsiain työhön, joiden oikeuksia ja valtuuksia rajoitettiin joskus liikaakin.

Jos vähemmistökansallisuuksien itsenäiset osastot puoluekomiteain yhteydessä tulivat jo tarpeettomiksi IX puoluekokouksen aikana, niin vähemmistökansallisuuksien sektsioilla oli vielä suuri merkitys aina jälleenrakentamiskauden päättymiseen asti. Jo jälleenrakentamiskauden alussa saa vähemmistökansallisuuksien keskuudessa suoritettu työ uuden ja paljon laajemman luonteen. Muodostetaan kokonaisia kansallisia alueita, piirikuntia ja piirejä.

Karjalan Sosialistisen Autonomisen neuvostovallan muodostaminen ja Karjalan aluepuoluejärjestön perustaminen, kansallisten työntekijäin asettaminen teki kansallisen sektsian ehdottomasti tarpeettomaksi. Kansallisten piirien, kansallisten puoluejatsheikkojen ja kyläneuvostojen muodostuminen oli parhain tae vähemmistökansallisuuksien työn elpymisestä ja lujittumisesta. Näiden vähemmistökansallisten piirien ja kyläneuvostojen alkujärjestelyssä oli sektsioilla valtava merkitys. Sektsiain avulla ja tukemina avattiin lukuisia korkeampityyppisiä kouluja, luotiin huomattava äidinkielinen kirjallisuus ja sanomalehtiverkko, sanalla sanoen, edistettiin agitatsioni- ja propagandatyötä vähemmistökansallisuuksien keskuudessa.

Tässä lyhyesti ne vaiheet, jotka vähemmistökansallisuuksien työtä ohjaava järjestörakenne on elänyt neuvostovallan kahdella ensimmäisellä, — ankaran kansalaissodan ja jälleenrakentamiskaudella.

2*

Nuo muodot ja niiden vaihtelu ovat olleet kulloinkin ajan sovelluttamat ja osoittavat samalla ehdottoman oikeaa ja johdonmukaista suhdetta puolueen taholta vähemmistökansallisuuksien ohjauskysymykseen.

Se, että viimeksi toimineet — sektsiat eivät aina käsittäneet tehtäviään, että ne eivät totuttaneet kansallisia järjestöjä (taloudellisia- sekä puoluejärjestöjä) noudattamaan järjestöperiaatetta, suorittamaan kaiken työnsä vastaavien puolueen piirijärjestöjen kautta, vaikutti haitallisesti järjestörakenteen vakiintumiseen vähemmistökansallisuuksien linjalla. Etenkin suomenkielisellä toimintalinjalla pyrki muodostumaan aivan vakioksi sellainen ilmiö, että jatsheikat kääntyivät suorastaan aluekomitean suomalaisen sektsian puoleen, piirin puoluejärjestöjen asemesta. Tällainen tilanne luonnollisesti johti siihen, että piirijärjestöt «unohtivat» piirinsä alueella olevan suomenkielistä väestöä, sillä eihän heidän puoleensa koskaan käännytty ja vihdoin kun alettiin kääntymään, niin «neuvottiin» vanhan tottumuksen mukaan kääntymään alueen sektsian puoleen. Juuri Leningradissa oli tavallista «alueessa» käynti.

Vähemmistökansallisuuksien työ uudestirakennuskaudella.

Sosialistinen rekonstruktsiointi — uudestirakentaminen — asettaa vähemmistökansallisuuksien työssä koko puolueen eteen uusia valtavia tehtäviä ja juuri nyt kun nuo tehtävät ovat aloitetut, on puolueen KK päättänyt likvidoida vähemmistökansallisuuksien sektsiat puoluekomiteain yhteydestä.

Onko tehty oikein? Miksi näin on tehty? Tuo kysymys singahtelee tällä hetkellä usean puoluetoverin aivoissa. Olla vastaamatta tuohon kysymykseen, merkitsee epäluulojen herättämistä ei ainoastaan puoluejäsenten keskuudessa, vaan laajojen puolueettomainkin kesken, jotka suurella mielenkiinnolla seuraavat puolue-elämän kehitystä.

Vähemmistökansallisuuksien alaosasto toimi viimeaikoina agitatsioni ja propagandaosaston alaisena. Sen perustehtäviin kuului agitatsioonipropagandan järjestely.

Rekonstruktsioonikaudella ei agitatsioni- ja propaganda ole perustehtävä. Etualalle on astunut taloudellis-organisatsionityö, jota palvelee ja jonka mukaan rakentuu agitatsioni ja propaganda.

Sektsiain asema agitosastojen yhteydessä ei voinut missään määrin auttaa taloudellis-organisatoorisia tehtäviä, ne joutuivat melkein kokonaan taloudellisen elämän vaikutuspiirin ulkopuolelle. Työ vähemmistökansallisuuksien keskuudessa on kasvanut niin laajaksi, tullut niin monimutkaiseksi, ettei sitä vähemmistökansallisuuksien sektsiat mitenkään olisi voinut tehdä. Oli löydettävä ulospääsy. Ja se oli noiden sektsiain likvidoimisessa, sillä ehdolla, että koko puoluejärjestö, kaikki sen osastot ovat vastuussa työstä vähemmistökansallisuuksien keskuudessa. Tämä olikin aivan oikea ratkaisu. Ei mikään vähemmistökansallisuuksien sektsia voi ottaa suorittaakseen sitä työmäärää, mikä sen osalle lankeaisi, jos koko vähemmistökansallisuuksien työ olisi annettu vaikkapa itsenäisen vähemmistökansallisuuksien osaston tehtäväksi.

Sitäpaitsi olisi toisaalta muodostunut taasen kaksiohjaus ja tarpeeton, vieläpä suorastaan haitallinen rinnakkaisuus. Se että tätä seikkaa ei ole tähän asti tarpeen selvästi käsitelty, on ehdottomasti myönnettävä.

Miksi nuorisoliittokomiteoiden yhteyteen kuitenkin muodostetaan vähemmistökansallisuuksien sektorit, eikö tämä ole ristiriidassa järjestöperiaatteen kanssa? Onhan sitäpaitsi puoluekomiteain yhteydessä naistyösektorit.

Näyttäisi siltä, että ristiriita on, että vähemmistökansallisuuksien työ on unohdettu. Näin ei kuitenkaan ole asia. On vain muistettava, että nuorisojärjestö

kokonaisuudessaan on kasvattava — ja apujärjestö, eikä itsenäinen taloudellisen elämän ohjausjärjestö, että työnaisten keskuudessa on yksipuolinen kasvatustehtävä, mutta vähemmistökansallisuuksien työhön sisältyy kaikki koko puolueen tehtävät.

Siinä tapauksessa, että puoluekomitean yhteyteen olisi muodostettu vähemmistökansallisuuksien sektori, olisi sen tehtäviin kuulunut: a) maaseudun kollektivisointi, b) osuustoiminnan johtaminen vähemmistökansallisuuksien keskuudessa, c) valistustyön ohjaus, d) naistyö vähemmistökansallisuuksien keskuudessa, e) nuorisotyön ohjaus jne. Puoluekomitean rinnalle olisi näinollen pitänyt muodostaa toinen, vähemmistökansallisuuksien puoluekomitea ja eroittaa kaikki vähemmistökansallisuuksien taloudellis- kulttuuriset järjestöt yleisistä järjestöistä. Tällaisen mahdollisuuden ajatteleminen on aivan mahdoton. Ja siksi teki puolueen KK aivan oikein asettaessaan kysymyksen vähemmistökansallisuuksien sektsiain likvidoimisesta, säilyttäen koko sen työn puoluekomiteoille kokonaisuudessaan.

Perustehtävänä vähemmistökansallisuuksien kesken suoritettavan työn lähtökohtana on puolueen KK:n päätöksen toteuttaminen. Kaikki puoluekomiteat ja niissä työskentelevät toverit on saatava täydellisesti käsittämään, että heillä on vastuullaan uusi ja aivan erikoista huolenpitoa vaativa tehtävä vähemmistökansallisuuksien työn ohjauksessa. Tämän lisäksi vastuussa vähemmistökansallisuuksien keskuudessa tehtävästä työstä ovat myöskin kaikki muut järjestöt: neuvostot, valistuselimet, osuustoimintajärjestöt, ammattiliitot yms. Sanomalehdistöllä on tässä vastuuvelvollisuuden kasvattamisessa aivan erikoinen osuus. Vähemmistökansallisuuksien, kuin myös yleisen sanomalehdistön on juuri tältä kohdalta tehostettava itsearvostelun tulta, katsomatta siihen, kuka kulloinkin joutuu tämän tulen kohteeksi, sillä vetoamalla juuri NKP(b):n KK:n päätökseen tästä työstä, voidaan parhaiten ja nopeammin saada korjausta asiantilaan.

Ylempiin puolue-elimiin on saatava vähemmistökansallisuuksien asemaa tuntevia ja kieltä taitavia vakituisia instruktoreja, jotka paraiten voivat auttaa puoluejärjestöjä oikein ymmärtämään ja suhtautumaan vähemmistökansallisuuksien tarpeisiin ja erikoisuuksiin.

Maaseudun sosialistisessa rakennustyössä ja sen menestyksessä on ratkaisevana tekijänä kansallisten kyläpiirien ja piirien talonpoikaiston luokkakerrostuman oikea tuntemus. Väärä suhde vähemmistökansallisuuksien keskivarakkaaseen talonpoikaan on esim. Leningradin ja Muurmannin piirikunnissa ollut suurena haittana kollektivisoimistyössä. On asetettava kertakaikkiaan kysymys siten, että kaikkien piirijärjestöjen koneistossa on vakituisessa työssä vähemmistökansallisuuksien kieltä taitavia ja elämäntapoja tuntevia henkilöitä.

Viimemainittu seikka kohtaa kyllä vaikeuksia, sillä kaadereita, kykeneviä kaksikielisiä voimia, esim. suomenkielisellä linjalla on liian vähän.

Tämän vuoksi on kaaderien kasvatuskysymys, suomenkielisten nostokkaitten valmennus, asetettava entistä terävämmin vastaavien puolue-elinten eteen. **J.F. H : vaara.**

Teollisuussuunnitelman täyttäminen v:n 1929—30 ensimäisellä puoliskolla.

Neuvostoliiton työväenluokka on uuden, luokattoman yhteiskunnan teknillisen perustan rakennustyössään sivuuttanut jälleen yhden merkittävän taipaleen. Sosialististen jättiläistöiden suunnitelman toisen vuoden ensimäinen puolisko on jo takanamme ja tilinpäätökset tältä ajalta työtätekevien joukkojen nähtävissä tulevan toiminnan tienviittoina.

Mistä puhuvat ja mitä todistavat noiden tilinpäätösten ensi näkemältä niin kuivilta näyttävät numerosarjat? Ennen kaikkea siitä, että maamme työväenluokan varma tahto muuttaa nepin Venäjä sosialismin Venäjäksi «historiallisesti minimaalisen lyhyessä ajassa» esineellistyy ja ruumiillistuu silmiemme edessä uusien materiaalisten arvojen muodossa. Niinikään haastavat nuo numerot vakuuttavaa kieltä puolueemme yleislinjan voitosta. Maamme teollisoimiseen, etumaisten kapitalististen maiden saavuttamiseen ja sivuuttamiseen, kapitalismin viimeistenkin elinjuurien repimiseen ja sosialistisen rakennustyön lopulliseen voittoon tähtäävä linja on muuttumassa mitä laajimpain, monimiljoonaisten joukkojen luovalla työllä eläväksi todellisuudeksi. Noiden päämäärien puolesta käytävän taistelun ja työn valossa näyttävät surkuteltavalta kapitalististen ainesten äänitorvina esiintyväin oikeistohoipertelijain «teoriat» ja «ennustelut» maamme tuotantovoimien kasvun «laskeutuvasta käyrästä», «ylivoimaisista teollisoimisen ja kollektivisoimisen tempoista» y.m.s. Puolue on käynyt ja käy päättävää taistelua noita luokkataistelurintaman pettureita vastaan, ja heidän teoriansa on työtätekevien joukkojen sosialistisen rakennustyön mahtava voittokulku heittänyt historian tunkiolle. Kuluneen vuosipuoliskon aikana on puolueen yleislinjan käytännössä toteuttaminen merkinnyt myöskin taistelua vasemmistolaisia «pikajuoksijoita» vastaan, erikoisesti maatalousrintamalla.

Kummankin opportunistisen suunnan «teorioille» ja käytännölle on puolueemme antanut lujan vastaiskun, ja kuluvan talousvuoden ensimäisen puoliskon tulokset puhuvat vakuuttavaa kieltä siitä, että joukot ovat kulkeneet puolueen mukana.

Voittomme ja saavutuksemme kuluneella vuosipuoliskolla ovat lisäksi todisteena siitä, että v:n 1929/30 kontrolliluvut ovat täysin toteutettavissa, jopa ne voidaan joillakin aloilla ylittääkin. Tämä luo samalla täysin realisen pohjan työväenluokan riveistä kohonneelle tunnuslauseelle: «Viisivuotissuunnitelma neljässä vuodessa.»

Voitot ovat suuret ja valtavat, mutta ne eivät missään tapauksessa saa sulkea silmiämme näkemästä niitä epäkohtia, puutteellisuuksia ja repeämiä, joita vuosisuunnitelman täyttämisessä on havaittavissa. Päinvastoin, meidän on ne tarkasti arvioitava ja punnittava, sillä sehän juuri luo menestymisen ehdon tulevaisuuden suunnitelmien toteuttamiselle. Vain sen kokemuksen mitä laajin käytännön sovelluttaminen, minkä meille repeämien syitä vastaan käyty taistelu kuluneella kaudella antoi, on takeena alkaneen vuosipuoliskon suunnitelman menestymiselle.

Siirtykäämme nyt lähemmin, kohta kohdalta tarkastelemaan kuluneen vuosipuoliskon tilinpäätöksiä.

Yleiset yhteenvedot.

Teollisuuden tuotannon määrällisestä kasvusta talousvuoden 1929/30 ensimäisellä puoliskolla v:teen 1928/29 verrattuna antaa kuvan seuraava taulukko:

	Tuotanto v:n 1929/28 ensimmäisellä puoliskolla	Tuotanto v:n 1928/29 toisella puoliskolla	Tuotanto v:n 1929/30 ensimmäisellä puoliskolla.	Teollisuuden tuotanto %:eissa verrattuna v:n 1928/29 ensimäiseen vuosipuoliskoon.	toiseen vuosipuoliskoon.
Kivihiiltä milj. tonneissa	20,2	19,1	25,1	123,9	131,6
Naftaa milj. tonneissa	6,3	7,2	7,6	120,8	105,9
Sementtiä milj. tonneissa.	0,96	1,2	1,3	132,7	103,6
Valurautaa milj. tonneissa	1,9	2,1	2,4	129,3	113,4
Terästä milj. tonneissa	2,3	2,4	2,8	119,1	115,0
Happoja tuh. tonneissa	174	186	234	134,7	125,6
Kalsinoitua soodaa tuh. tonn.	117	113	127	109,1	111,6
Superfosfaattia tuh. tonneissa	75	107	155	206,0	144,3
Paperia tuh. tonneissa	167	200	228	136,5	114,0
Puuvillalankoja tuh. tonneissa	174	165	189	108,9	114,3
Puuvillakankaita milj. metreissä	1.391	1.434	1.566	112,6	109,2
Villakankaita milj. metreissä	57,4	57,6	65,5	114,0	113,7
Liinakankaita milj. metreissä	87,9	94,1	105,3	119,9	112,0
Kalosseja milj. par.	21,7	20,0	25,3	117,2	126,9
Tulitikkuja milj. laat.	3,2	3,6	4,4	140,9	122,9
Kokonaistuotannon arvo (milj. ruplissa v:n 1926/27 keskim. hintojen mukaan):					
Koko teollisuudessa	6.021,7	6.515,4	7.758,8	128,8	119,1
Teollisuusryhmä „A"	2.543,8	2.916,9	3.476,5	136,7	119,2
„ „ „B"	3.477,9	3.598,5	4.282,3	123,1	119,0

Taulukon mukaan teki siis valtion suurteollisuuden kokonaistuotannon arvo v:n 1926/27 hinnoissa kuluneella vuosipuoliskolla 7.759 milj. ruplaa, ylittäen viime talousvuoden ensimäisen puoliskon vastaavan summan 28,8%:lla.

Koko teollisuuden tuotanto kasvoi tällä ajalla 29,1%:lla. Kuitenkin v:n 1929/30 kontrollinumeroiden mukaan olisi nousun pitänyt tehdä 30,8%. Suunnitelma on siis epäilemättä jäänyt täyttämättä 1,7%:lla. Tässä on kuitenkin myöntei-

senä ilmiönä otettava huomioon se, että repeämä suunnitelman täyttämisessä on vuosipuoliskon aikana kuukausi kuukaudelta tullut yhä pienemmäksi. Niinpä talousvuoden kahden ensimäisen kuukauden aikana teki teollisuuden kasvu 23,9%, kolmannen kuukauden loputtua—26,7%, viidennen kuukauden loputtua 27,6% ja puolivuotiskauden loputtua—28,8%.

Tähän tilanteen asteettaiseen paranemiseen on verrattoman arvokkaana tekijänä vaikuttanut se, että mitä laajimmat proletaarijoukot ovat käyneet uusin sosialistisin työmetoodein suunnitelmaa toteuttamaan. Vaikkakin tilastollisia tietoja puuttuu, niin epäämättömän varmaa on, että juuri sosialistinen kilpailu ja iskutyömuodot olivat niinä tekijöinä, jotka nopeasti paransivat tilanteen Donin kivihiili- ja malmialueilla, Uralin rautasulatoilla ja useissa muissakin teollisuuspiireissä.

Muista myönteisistä tekijöistä suunnitelman täyttämisen suhteen mainittakoon se, että keskeytymättömän työviikon laajan käytäntöönoton johdosta on teollisuuden tuotantokoneiston hyväksikäyttö tullut entisestään paljon voimaperäisemmäksi. Keskeytymättömään työviikkoon siirtyneissä tehtaissa työskentelevien työläisten luku oli (%%:eissa työläisten yleislukun):

	Raskaassa teollisuud.	Kevyessä teollisuud.	Koko teollisuudessa.
Lokakuun loppuun menn.	35,4	12,1	24,1
Marraskuun loppuun menn.	50,5	16,5	35,3
Joulukuun loppuun menn.	59,1	27,5	45,3
Tammikuun loppuun menn.	65,2	39,4	54,1
Helmikuun loppuun menn.	68,3	42,3	57,2

Puolivuotiskauden loppuun mennessä olivat useat suuret teollisuusalat (kivihiili, metallurgia, silikaatti, paperi) siirretyt jo melkein 100-prosenttisesti keskeytymättömään työviikkoon.

Kaikesta huolimatta ovat v:n 1929/30 kontrollinumeroiden edellyttämät määrät jääneet teollisuuden kasvun suhteen jossain määrin täyttämättä. Varsinkin raskaan teollisuuden aloilla eivät talousvuoden ensimäisien kuukausien repeämät ole vielä täydelleen paikatut. Tämän yhteydessä ei kuitenkaan pidä unohtaa, että teollisuuden kasvun osoittimet ovat huomattavasti ylempänä kuin viisivuotisuunnitelman vuodelle 1929/30 edellyttämät määrät. Viisivuotissuunnitelman mukaan piti koko teollisuuden kasvun tänä talousvuonna edelliseen vuoteen verraten olla 21,5%, teollisuusryhmä «A»:n kasvun 26,2% ja teollisuusryhmä «B»:n kasvun 18,1%. Kuitenkin teki koko teollisuuden faktillinen kasvu kuluvan talousvuoden ensimäisellä puoliskolla 28,8%, kasvu teollisuusryhmässä «A» 36,7% ja teollisuusryhmässä «B» 23,1%. Tämä jos mikään on varmana todisteena siitä, että tunnus «Viisivuotissuunnitelma neljässä vuodessa» ei ole mikään ilmassa häilyvä korulause, vaan yhä selvemmin ja selvemmin täysin materiaaliseksi todellisuudeksi muuttuva tosiasia.

Taloutemme valtavan nousun mittasuhteista on havainnollisena todisteena se seikka, että teollisuutemme tuotanto kuluneen puolivuotiskauden aikana oli tasan kaksi kertaa suurempi kuin ennen sotaa. Näin korkeaan suhteelliseen tasoon ei yksikään kapitalistisista teollisuusmaista ole päässyt. Tämä merkitsee samalla sitä, että SSSR:n ominaispaino maailmantaloudessa on huomattavasti noussut Rohkein ja nopein ottein totteuttaa siis maamme työväenluokka historiallista tehtäväänsä.

Luokaamme nyt silmäys eri teollisuusalojen tuotannollisiin osoittimiin.

Raskas teollisuus.

Talousvuoden ensimäisellä puoliskolla ei raskas teollisuus pystynyt suunnitelmaansa täyttämään. Suunnitelman mu-

kaan piti raskaan teollisuuden tuotannon kohota tällä ajalla viime vuoteen verraten 40,7%:lla, todellisuudessa oli nousu vain 35%. Kuten näkyy, on repeämä aika suuri. Mitään aihetta arveluihin, että raskaan teollisuuden suunnitelmat olisivat ylivoimaiset, ei tämä kuitenkaan anna. Päinvastoin, repeämän syitä vastaan kuluneella vuosipuoliskolla käyty taistelu osoitti sitovasti suunnitelmien täyden realisuuden. Talousvuoden ensimäisinä kuukausina olivat aukot raskaan teollisuuden suunnitelman täyttämisessä aivan hälyyttävän suuret. Puolue ja korkeimmat talouselimet ryhtyivät mitä tarmokkaimpiin toimenpiteisiin, vedoten laajoihin työläisjoukkoihin. Tuloksena olikin, että tuotanto alkoi kuukausi kuukaudelta varmassa tahdissa nousta, lähentyen yhä enemmän kontrollinumeroiden edellyttämää määrää. Tästä huolimatta ei repeämä ehtinyt tulla puolivuotiskauden aikana täydelleen paikatuksi.

Suunnitelman täyttämisessä muodostunut vajaus ja sen likvidoiminen kuvastuvat raskaan teollisuuden eri aloilla seuraavalla tavalla:

Kivihiilen tuotanto teki kuluneella puolivuotiskaudella 25.076 tuh. tonnia, vastaten 20.239 tuh. tonnia viime talousvuoden ensim. puoliskolla. Tuotanto kasvoi siis 23,9%:lla, mutta tästä huolimatta jäi puolivuotissuunnitelman edellyttämä määrä täyttämättä 5%:lla. Maaliskuu sai kivihiilen tuotanossa aikaan jyrkän käänteen parempaan päin (kuukausisuunnitelma tuli hiukan ylitettyäkin), ja tämä antaa aiheen olettaa, että koko vuoden kontrollilukujen edellyttämä valtava määrä (53 milj. tonnia) tulee täytetyksi.

Naftaa tuotettiin puolivuotiskaudella 7.645 tuh. tonnia (viime talousvuoden vastaavana aikana 6.326 tuh. tonnia). Puolivuotissuunnitelma tuli täytetyksi 99,4%:lla. Maaliskuu merkitsi naftankin tuotannossa ratkaisevaa käännettä parempaan (kuukausisuunnitelma ylitettiin 3,3%:lla).

Metallien sulatuksen suhteen on tilanne samanlainen. Maaliskuun aikana kohosi valuraudan sulatus 14%:lla, nousten se 403,2 tuh. tonniin; samanaikaisesti nousi teräksen sulatus 406,2 tuh. tonniin. Tämä käänne ei vielä kuitenkaan kyennyt aikaisempien kuukausien aukkoa tukkimaan, joten vuosisuunnitelma valuraudan suhteen tuli täytettyä vain 44%:lla, ja teräksen suhteen — 47,5%:lla.

Konerakennuksen alalla oli tuotannon nousu suorastaan valtava, tehden se kokonaista 45,3% viime talousvuoden esimäiseen puoliskoon verraten. Tuotannon arvo kohosi jättiläismäiseen summan — 928 milj. ruplaan (v:n 1926/27 hinnoissa). Tästä huolimatta ei konerakennusteollisuus pystynyt täydellisesti tyydyttämään sen edessä olleita suuria tehtäviä, johtuen tämä pääasiassa siitä, että metallien sulatuksen alalla jäi suunnitelma täyttämättä.

Sähköteknillisen teollisuuden tuotannon nousu oli aivan poikkeuksellisen suuri kuluneella vuosipuoliskolla, — 59,2% viime talousvuoden vastaavan aikaan verrattuna. Tuotannon arvo kohosi 212 milj. ruplaan (v:n 1926/27 hinnoissa). Koko sähköteknillisen teollisuuden puolivuotinen suunnitelma tuli täytetyksi 96,5%:lla.

Maatalouskoneiden rakennuksen alalla olivat nousun tempot niinikään myrskyisen nopeat. Tuotannon arvo kohosi 145 milj. ruplaan, mikä summa on 58,2% korkeampi kuin vastaavana aikana viime talousvuonna. Suunnitelman osoittimet jäivät kuitenkin saavuttamatta, sillä niiden mukaan olisi nousun tällä alalla pitänyt tehdä kokonaista 83%.

Kemiallisen teollisuuden tuotanto kohosi kulunneella puolivuotiskaudella 47,7%:lla. Nousu on suuri, mutta suunnitelman edellyttämiin määriin nähden on se katsottava aivan epätyydyttäväksi. Useilla mitä tärkeimmillä kemian teollisuuden aloilla (hapot, kalsinoitu sooda, superfosfaatti) on tuotannon kasvu jäänyt huomattavasti alle suunnitelman.

Sementtiteollisuuden tuotanto kohosi 1.307.000 tynnöriin. Talousvuoden

kontrollinumeroiden edellyttämä määrä on täytetty puolivuotiskaudella 40%:lla.

Raskaan teollisuuden alojen yhteisenä tilinpäätöksenä on siis se, että valtavasta noususta huolimatta (35%) jäi puolivuotissuunnitelma sittenkin täyttämättä 5%:lla. Tärkeimmät niistä syistä jotka aiheuttivat tämän vakavan ilmiön, olivat seuraavat:

1) Mitä laajimpien proletaarijoukkojen tuotannollista nousua ja uusiin, sosialistisiin työmuotoihin siirtymistä eivät talousmiehemme pystyneet kyllin nopeasti ottamaan ohjattavakseen. Kului useita kallisarvoisia kuukausia, ennenkuin tehtaiden tuotannollisia suunnitelmia alettiin ulottaa jokaisen verstaan, jokaisen voimakoneen työhön.

2) Verstaiden siirtäminen taloudellisen itsekannattavaisuuden pohjalle suoritettiin liian hitaasti.

3) Valtion teollisuuden järjestörakenteen uusintaminen kävi hitaasti, mikä vaikutti jarruttavasti teollisuuden työhön.

4) Puolueen direktiivi yksilövastuunalaisuudesta toteutettiin raskaan teollisuuden aloilla vitkastellen ja aivan epätyydyttävästi. Tunnetun «tehdaskolmion» eri «kulmien» (työpaikkakomitea, puoluekomitea, tirehtööri) tehtävien ja velvollisuuksien toisiinsa sotkeutuminen vaikutti haitallisesti vielä kuluneella puolivuotiskaudellakin.

5) Tehtaisiin otettiin tällä ajalla töihin 250 tuh. uutta työläistä, mikä luonnollisesti hidastutti työn tuottavaisuuden kohottamista. Samaten oli joillakuilla aloilla ammattitaitoisista työläisistä, insinööreistä ja teknikoista kovaa puutetta.

6) Useiden uusien rakennusteollisuuden tuotantolaitosten käyntiinpanossa myöhästyttiin. Samaten korjaustyöt sujuivat liian hitaasti.

7) Joissakuissa teollisuuspiireissä oli havaittavissa sähköenergian puutetta, mikä osittain johtui siitä, että sähkörakennussuunnitelma jäi talousvuonna 1928/29 jossain määrin täyttämättä.

8) Tehtaita siirrettäessä keskeytymättömään työviikkoon jäi valmistelutyö useissa tapauksissa heikoksi, mikä johti alussa työn tuottavaisuuden alenemiseen.

Kun puolue ja korkeimmat talouselimet ryhtyivät tarmokkaisiin toimenpiteisiin talousvuoden ensimäisinä kuukausina teollisuusrintamalta saapuneiden hälyyttävien tietojen johdosta, niin tuotantolaitosten johtomiehet vetosivat alussa puolustuksekseen syiden «objektiivisuuteen». Tällä he tarkoittivat, että repeämien syyt ovat luonteeltaan sellaisia, että ne ovat heidän tahdostaan ja toiminnaastaan riippumattomat. Puolue ja korkeimmat talouselimet eivät kuitenkaan tuolle vaaralliselle antautumisen tielle lähteneet, vaan johtivat sensijaan mitä laajimmat proletaarijoukot tappeluun tuon «objektiivisuuden» hävittämiseksi. Tuloksena oli, kuten ylempänä on jo ohimennen mainittu, että tuotannon kasvun osoittimet alkoivat kuukausi kuukaudelta nopeasti nousta, lähentyen yhä enemmän suunnitelman edellyttämiä määriä. Maaliskuu ja alkaneen toisen vuosipuoliskon ensimäinen kuukausi, huhtikuu, saivatkin jo aikaan kautta linjan aivan ratkaisevan käänteen parempaan päin. Syyt eivät olleetkaan siis niin «objektiivisia», kuin eräät tuotantolaitosten johtomiehet alussa selittelivät. Allekirjoittaeen mielestä he eivät näissä arvioissaan nähtävästi kyllin tarkasti punninneet, mitä merkitsevät meidän ylimenokauden taloudessamme sellaiset käsitteet kuin ilmiön objektiiviset ja subjektiiviset syyt. Tämä johti heidät käytännössäkin autautumisen tielle.

Eihän minkään ilmiön objektiiviset ja subjektiiviset tekijät oie olemassa toinen toisistaan eristettyinä. Päinvastoin, ne ovat tuhansin sitein yhteydessä toisiinsa, ja on niiden välillä lakkaamaton keskinäinen vuorovaikutus. Jonkun yhteiskunnallisen ilmiön subjektiivisten tekijäin vastavaikutuksen aste objektiivisiin tekijöihin nähden riippuu tietenkin k.o. yhteiskunnan rakenteesta, siitä, minkälaiset ovat

ihmisten väliset suhteet tuotannossa. Järjestymättömässä kapitalistisessa yhteiskunnassa on esim. sellaisten subjektiivisten tekijöiden kuin teollisuuden «päällysrakenteiden» (teollisuuden johtoelinten) vaikutuksen aste «basikseen» s.o. teollisuuden kehityksen objektiiviseen kulkuun nähden verrattain vähäinen. Kapitalistisessa maailmassa määrittelevätkin objektiiviset tekijät täysivaltaisena teollisuuden kehityksen kulun, sanellen tahtonsa luonnonvoimaisten markkinalakien kautta. Meillä ovat sensijaan asiat jo suuressa määrin toisella kannalla. Ihmisten väliset suhteet, omistussuhteet tuotantovälineisiin nähden, ovat perinpohjin muuttuneet. Teollisuuden «päällysrakenteina» ovat meillä itsensä tuottajien, työväenluokan, omat järjestöt. Myöskin muut n. s. «talouden hallitsevat kukkulat» ovat meillä työväenluokan käsissä. Tästä seuraa, että näiden subjektiivisten tekijöiden yhteiskunnallinen rooli ja vaikutuksen aste kehityksen objektiiviseen kulkuun nähden ovat verrattomasti suurentuneet. «Päällysrakenteet» alkavat meillä todellakin upota «basikseen». Tuottajat ja tuottajien järjestöt pääsevät meillä — Marx'in sanoja käyttäen — yhä suuremmassa määrin tuotantoprosessin herroiksi.

Tämä kaikki ilmeni kuluneella puolivuotiskaudella konkreettisesti siinä, että korkeimpien talouselimiemme direktiivisen johdon vaikutusaste tuotantolaitoksien toimintaan nähden suureni huomattavasti. Puolue vei kirjaimellisesti sanoen mitä laajimmat työläisjoukot tappeluun teollisuussuunnitelman toteuttamiseksi, uudisti tuotantolaitosten johdon siellä, missä se risti kätensä ja notkisti selkänsä syiden «objektiivisuuden» edessä, ja tulokset ilmenevät loistavasti raskaan teollisuuden maalis- ja huhtikuun tuotannon osoittimissa.

Kevyt teollisuus.

Kevyen teollisuuden tuotannon nousua tarkasteltaessa on otettava huomioon, että suunnitelman edellyttämät nousun tempot ovat tällä alalla huomattavasti alhaisemmat kuin raskaassa teollisuudessa. Tästä osittain johtuukin, että suunnitelman osoittimet kevyen teollisuuden alalla ovat tulleet paremmin täytetyiksi.

Tekstiiliteollisuuden tuotanto pääsi melkein täydellisesti suunnitelman edellyttämään määrään. Puuvillalankojen tuotantosuunnitelma jäi kylläkin täyttämättä 4 a 5%:lla, mutta sensijaan valmiiden puuvillakankaiden tuotanto pääsi melkein kontrollilukujen puolivuotiskauden määrään. Villakankaiden tuotanto kasvoi 14%:lla (suunnitelma edellytti — 15,9%), ja liinakankaiden tuotanto 19,9%:lla (suunnitelma — 22,3%).

Nahkateollisuus pystyi osittain ylittämäänkin suunnitelman. Suurten eläinten nahkoja jalostettiin puolivuotiskauden aikana 9.424 tuh. kpl. (suunnitelma edellytti vain 8.125 tuh. kpl.). Sensijaan pienten eläinten nahkojen jalostus jäi kokonaista 29,9% alle kontrollilukujen puolivuotiskauden määrän.

Kalosseja tuotti kumiteollisuutemme 25.389 tuh. paria. Puolivuoden suunnitelma tuli ylitettyä 0,8%:lla.

Paperia tuotettiin puolivuotiskaudella 228,7 tuh. tonnia. Suunnitelman edellyttämät määrät tulivat ylitettyä 8 tuh. tonnilla eli 3%:lla. Varmalta näyttää, että vuosisuunnitelman valtava paperituotannon määrä — 500.000 tonnia — tulee sataprosenttisesti täytetyksi. Tuon määrän suuruudesta saa havainnollisen käsityksen, jos ottaa huomioon, että v. 1913 teki Venäjän paperiteollisuuden tuotanto vain 239.000 tonnia, s.o. enemmän kuin kaksi kertaa vähemmän.

Tulitikkuteollisuuden tuotanto ylitti huomattavasti suunnitelman. Puolivuotiskaudella tuotettiin 4.443 tuh. laat. Kasvu viime vuoden vastaavaan aikaan verraten on 40,9% (suunnitelma edellytti vain 35,7%).

Sokerin tuotanto ja kasvisöljyjen valmistus ovat sensijaan jääneet alle suunnitelman, johtuen tämä siitä, että näiden alojen raaka-aineiden hankinta on

sujunut epätyydyttävästi (osittaisen sokerijuurikaskadon, siementen pienen öljypitoisuuden y.m. seikkojen vaikutuksesta).

Yleensä on kevyen teollisuuden tuotantosuunnitelmien täyttäminen tyydyttävällä kannalla. Voidaankin varmuudella olettaa, että talousvuoden kontrollilukujen edellyttämät määrät tullaan saavuttamaan, jopa joillakin aloilla ylittämäänkin.

Teollisuuden rakennustyö.

Teollisuuden tuotantokoneiston perinpohjainen remontteeraaminen, vanhojen tehtaiden laajentaminen ja rekonstruoiminen sekä uusien tuotantolaitosten rakentaminen on ala, jonka noususta kuluneella puolivuotiskaudella ei ole vielä täsmällisiä ja lopullisia tilinpäätöksiä. Tällä teollisuuden n. s. perusrakennustöillä on tänä vuonna ensiluokkaisen tärkeä merkitys. On muistettava, että pääomasijoitukset teollisuuteen tekevät tänä vuonna valtavan summan — 4.000 milj. ruplaa, s.o. tasan kaksi kertaa enemmän kuin viime talousvuonna. Tästä summasta menee suuri osa uusien teollisuuslaitosten rakentamiseen. Kun lisäksi ottaa huomioon, että tämän vuoden rakennustyösuunnitelman täyttäminen on ennakkoehtona tulevan talousvuoden koko tuotantosuunnitelman täyttämiselle, niin saa pääomarakennustyö aivan poikkeuksellisen tärkeän merkityksen.

Epätäydellisten numerotietojen mukaan voidaan päätellä, että teollisuuden rakennustöiden vuosisuunnitelma on kuluneella kaudella täytetty 31 a 32%:lla. Tällainen tulos on katsottava ehdottomasti epätyydyttäväksi, varsinkin jos ottaa huomioon, että aukot suunnitelmien täyttämisessä ovat kaikkein suurimmat juuri raskaan teollisuuden tuotantolaitosten rakennuksilla. Toisena kielteisenä puolena on mainittava, että rakennustöitä on pyritty jouduttamaan ennen kaikkea heikoimman vastustuksen linjalla, s.o. remonttija laajennustöiden alalla. Sensijaan tärkein rintamaosa, uusien tuotantolaitosten rakentaminen, on saanut osakseen vähemmän huomiota.

Voi sanoa, että teollisuuden rakennustyöt ovat tällä kertaa suunnitelman sinä osana, joka herättää kaikkein enimmin huolestumista. Huhtikuu ja ensimäiset tiedot toukokuun ajalta osoittavat kuitenkin huomattavaa parannusta töiden tempossa tälläkin alalla.

Laadulliset osoittimet.

Teollisuuden kuluneen puolivuotiskauden tuotannon määrällisiä osoittimia kokonaisuudessaan tarkasteltaessa voi sanoa, että ne yleensä suunnitelman täyttämiseen nähden ovat tyydyttävät ja on tilanne niiden suhteen kuukausi kuukaudelta systemaattisesti parantunut. Laadullisten osoittimien suhteen on tilanne sensijaan verrattoman paljon huonompi, ja ovat suunnitelmien edellyttämät määrät jääneet suuressa määrin täyttämättä.

Teollisuustuotteiden kustannushinnan alentamisesta ei vielä ole lopullisia koko puolivuotiskautta käsittäviä tietoja. Yleensä jäivät suunnitelman edellyttämät alentumisen määrät täyttämättä melkein kaikilla teollisuusaloilla. Tämä luonnollisesti vaikutti erittäin kielteisesti koko teollisuuden tuotantosuunnitelman täyttämiseen. Helmi- ja maaliskuu toivat tilanteeseen kylläkin pienen parannuksen, mutta tästä huolimatta puhuvat ennakkotiedot siitä, että koko teollisuuden tuotteiden kustannushinta alentui kuluneen puolivuotiskauden aikana vain 5 a 5,5%:lla, mikä alentuminen on melkein kaksi kertaa pienempi kuin suunnitelman edellyttämät numerot.

Mustan metallurgian alalla on tilanne kustannushinnan alentamisen suhteen erikoisen epätyydyttävä; suunnitelman mukaan piti alentumisen tehdä 11,1%, faktillisesti alentui kustannushinta vain 0,3%:lla. Samaten naftateollisuuden tuotteiden kustannushinta aleni vain 5,9%:lla, *) kun suunnitelma edellytti

*) helmikuun loppuun mennessä.

12%. Tekstiiliteollisuuden tuotteiden kustannushinta aleni puolivuoden aikana noin 5%:lla; suunnitelman mukaan olisi alennuksen pitänyt tehdä 9,5%.

Jonkunverran tyydyttävämmät ovat tulokset kustannushinnan alentamisen suhteen seuraavilla tuotantoaloilla: kivihiili, suola, lasi kumivalmisteet, aniliini, lääkintäaineet ja muutamat toisarvoiset kemiallisen teollisuuden alat.

Kustannushinnan riittämättömän alenemisen aiheuttajana on ennen kaikkea se seikka, että teollisuuden rekonstruointi- ja ratsionalisointitoimenpiteiden suunnitelma, joka kontrollinumeroita muodostettaessa tälle vuodelle oli juuri lähtökohtana, on kuluneella vuosipuoliskolla varsin epätyydyttävästi täytetty.

Toisena yhtä tärkeänä syynä kustannushinnan alentamissuunnitelman täyttämättä jäämiseen on se, että työn tuottavaisuus on kohonnut suunnitelman osoittimiin verraten aivan liian hitaasti. Erikoista huomiota ansaitsee tässä suhteessa teollisuudessa työskenteleväin työläisten luvun aivan poikkeuksellisen korkea, suunnitelmat huomattavasti ylittävä kasvu. Allaoleva taulukko antaa tästä ilmiöstä havainnollisen kuvan.

Työläisten luku suurteollisuudessa:

	Teoll.- ryhmä «A».	Teoll.- ryhmä «B».	Molemm. ryhmissä yht.
V:n 1929 maaliskuun 1 p:ään mennessä . .	1.198.806	1.040.300	2.239.106
Keskimäärin talousvuonna 1928/29	1.208.954	1.021.408	2.230.362
V:n 1930 maaliskuun 1 p:ään mennessä . .	1.436.271	1.056.657	2.492.928
Kasvu vuoteen 1928/29 verrattuna	18,8%	3,5%	11,8%
Suunnitelman edellyttämä kasvu	12,1%	—2.7%	4,7%

Tällainen suunnitelman edellyttämien määrien huomattava ylittäminen on havaittavissa järjestään kaikilla teollisuusaloilla. Ilmiö on ehdottomasti kielteinen, ja sen haitallisesti vaikuttavat tulokset syventyvät vielä siitä, että edellytetyn yhden työläisen tuotteiden valmistusnormin kasvun määrä jäi myöskin kuluneella puolivuotiskaudella saavuttamatta.

Työn tuottavaisuuden suunnitellun kasvun täyttämättä jättämisen kielteisiä seurauksia lieventää hiukan se seikka, että talousvuoden neljän ensimäisen kuukauden aikana ei teollisuustyöläisen keskimääräinen nimellispalkka noussut suunnitelman edellyttämään tasoon. Suunnitelman mukaan piti yhden työläisen päiväpalkan kohota viime talousvuoteen verraten keskimäärin 9,1%:lla; tammikuun loppuun mennessä oli päiväpalkan faktillinen nousu 5,6%. Tällainen nimellispalkan kasvun suunnitelman täyttämättä jättäminen koskee pääasiassa kevyen teollisuuden aloja, missä päiväpalkat nousivat keskimäärin 3,6%:lla (suunnitelma edellytti 8,4%). Raskaan teollisuuden aloilla nousivat päiväpalkat 7,8%:lla (suunnitelman edellyttäessä 8,9%). Talousvuoden suunnitelma työpalkkojen kasvun suhteen tulee varmasti kaikilla teollisuusaloilla kokonaisuudessaan täytetyksi. Kuitenkin on meillä mahdollisuus — ja meidän pitääkin — yhdistää työpalkkojen kasvu työn tuottavaisuuden kohottamissuunnitelman täyttämisen osoittimiin.

Kuluneella puolivuotiskaudella oli vielä kielteisenä ilmiönä havaittavissa osittainen tuotteiden laadun huonontuminen. Tämä koskee joitakuita mitä tärkeimpiä raskaan teollisuuden aloja (kivihiili, kiskorauta) ja myöskin muutamia kevyen teolli-

suuden haaroja. Selvää on, että tällainen ilmiö on saatava mahdollisimman joutuin likvidoituksi.

Viimeisenä, mutta ei suinkaan vähemmän tärkeänä laadullisena osoittimena mainittakoon, että helmikuun loppuun mennessä nousi 7-tuntiseen työpäivään siirrettyjen työläisten luku jo 28,6%:iin koko teollisuustyöläisten lukumäärästä.

Tällaiset ovat perustavat tilinpäätökset kuluneelta vuosipuoliskolta. Yleisenä johtopäätöksenä niistä on, että talousvuodelle laadittu teollisuussuunnitelma on eittämättömästi täysin realinen ja toteutettavissa, voidaanpa se eräillä aloilla ylittääkin. Lisäksi on kulunut vuosipuolisko selvästi osoittanut, että teollisuudessamme piilee yhä vieläkin käyttämättömiä voimalähteitä, jotka laajojen työläisjoukkojen käytäntöön nostettuina voivat lähitulevaisuudessa antaa huomattavia tuloksia. Nyt alkaneella talousvuoden II vuosipuoliskolla on kaikkia kuluneen kauden antamia arvokkaita kokemuksia maksimaalisen laajasti hyväksikäytettävä taistelussa vuosisuunnitelman sataprosenttisen täyttämisen puolesta.

V. Kangas.

Siirtomaavallankumous ja luokkataistelu Intiassa.

(Tov. G. Safarovin «Bolshevik» № 5 julkaistun kirjoituksen mukaan).

1. Nousevaa linjaa.

Intia kulkee nopein askelin kohti vallankumouksellista ratkaisua. Tästä ei voi olla pienintäkään epäilystä. Englantilaiset Intian imperialistiset orjuuttajatkin tämän tunnustavat. He pitävät kiertämättömänä heille vihamielisen liikkeen puhkeamista voimakkampana kuin koskaan ennen. Englannin imperialismi valmistautuu avoimeen sotaan Intian kansoja vastaan. Tämä on selvää myöskin Intian kansallisen porvariston johtajalle Gandhille, joka nyt julistaa, että Intian yhteiskunnallinen ilmapiiri on tällä hetkellä liian kyllästytetty vallankumouksellisella sähköisyydellä, jotta voitaisiin ajatella rauhallisen, passiivisen vastarinnan sovelluttamista. Hän hieroo jälleen sovintoa imperialististen sortajien kanssa.

Englantilaiset valmistavat kuularuiskuja sekä lentokoneita ja lähettävät uusia sotajoukkoja Intiaan, Intian liberaaliset kapitalistien ja tilanherrojen asiamiehet kehoittavat kieltäytymään taistelusta ja vallankumoukselliset joukot kulkevat eteenpäin avoimin silmin. Tällainen on tilanne. Se eroaa suuresti v. 1919 tilanteesta, jolloin ilmeni enemmän herkkämielistä epätoivoisuutta kuin taisteluhalua, jolloin Gandhi ja kumppanit rakensivat kokonaisen Noakin arkin, tekopyhän ilveilyn yleiskansallisesta yhtenäisyydestä, jolloin liike jokaisella askeleellaan sekaantui omiin ristiiriitaisuuksiinsa ja menetti iskuvoimansa Tällä hetkellä joukot lähenevät Intian imperialismin ikeestä vapauttamisen «yleiskansallista» tehtävää luokkataistelun kautta. Tässä tulevat mieleen tov. Leninin sanat porvarillisesta vallankumouksesta:

«Porvarillisen vallankumouksen edellä, sen alussa, demokratian nimessä esiintyvät kaikki: proletariaatti, talonpoikaisto yhdessä kaupunkien pikkuporvarillisten ainesten kanssa ja liberaalinen porvaristo yhdessä liberaalisten tianherrojen kanssa. Vasta luokkataistelun kulussa, vallankumouksen lyhempi — tai pitempiaikaisen historiallisen kehityksen kautta paljastuu eri luokkien erilaiset käsitteet tästä «demokratiasta». Tämän lisäksi paljastuu syvä

kuilu eri luokkien pyyteitten välillä, jotka saman demokratian nimessä vaativat erilaisia taloudellisia ja polittisia toimenpiteitä. Vasta taistelun kulussa, vallankumouksen kehittyessä selviää, että «demokraattinen» luokka tai ryhmä ei tahdo eikä voi mennä niin pitkälle kuin toinen, — että «yleisten» (muka yleisten) tehtävien toteuttamisen perusteella kehittyy ankaria yhteentörmäyksiä niiden toteuttamiskeinoista, esimerkiksi vapauden laajuudesta ja johdonmukaisuudesta, kansanvallasta, maan talonpoikaistolle siirtymisestä jne.

Lenin: Kootut teokset, XI osa, s. 205.

Intia on porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kynnyksellä. Sen perussisältö on imperialismivastainen. Tämän vallankumouksen tuloksena täytyy olla Intian kansallinen vapautuminen. Jollei nähtäisi Intiassa luokkia ja jos luultaisiin että englantilaisen imperialismin valta Intiassa roikkuu ilmassa, niin saattaisi näyttää siltä, että tämä vallankumous vaatii Intian kaikkien luokkien yhtymistä. Kuitenkin todellisuuden yksinkertaisinkin tarkistus osoittaa, että Intiassa on työläisiä ja kapitalisteja, talonpoikia ja tilanherroja sekä koronkiskureita, osoittaa, että kansallinen vapaustaistelu kasvaa näiden luokkien taistelusta, että imperialismin valta Intiassa ei nojaa ainoastaan tälle yhteiskunnan luokkarakenteelle, vaan myöskin määrättyihin Intian maaperällä kehittyneisiin luokkiin. V:n 1919 joukkoliikkeessä patriarkaaliset harhakäsitteet peittivät todelliset luokkavoimat. Joukkoliikkeen ensi etapissa, jolloin siihen osallistuivat työläiset, kapitalistit, talonpojat ja vapaamieliset tilanherrat, oli tämä «kansallinen yhtenäisyys» sen voimattomuuden ilmaisu. Tämä voimattomuus kuvastui gandhismin hegemoniana liikkeessä.

Tällä hetkellä ei ole mitään tällaista. Englantilainen imperialismi, vaikka se nyt näön vuoksi onkin pistänyt Gandhin vankilaan, taputtaa ystävällisesti häntä olkapäälle, sopien hänen kanssaan tulliasetuksista ja pääomien korkoprosenteista. Gandhilaisuuden «yleiskansallinen» haavekuva selviää myöskin toiselta puolen. Joukkoliikkeen perusjoukot, työväestö ja talonpoikaisto näkevät siinä jo liikkeen jarrun.

Imperialismivastaisen, siirtomaavallankumouksen täytyy välttämättömyyden pakosta muodostua agraari-talonpoikaiseksi vallankumoukseksi, sillä imperialismi nojaa feodaaliseen maaomistukseen ja koronkiskureihin maaseudulla. Koko siirtomaatalous tällaisessa takapajuisessa maassa lepää työtätekevien perusjoukkona olevan talonpoikaiston harteilla. Kansallinen porvaristo ei voi olla talonpoikaisvallankumouksen kannalla. Se on sidottu feodaaliseen maanomistukseen ja kauppias-koronkiskurikapitalismiin. Gandhi ei ole yleensä väkivaltaa vastaan, mutta kansallisen kapitalismin asianajana hän vastustaa talonpoikaista väkivaltaa.

Vallankumousprosessin kehityksessä on saavutettu jo yksi tärkeä saavutus: Intian proletariaatti on vallannut liikkeessä johtavan osan. Intian laajojen joukkojen historiallinen johtamistehtävä taistelussa täydellisen riippumattomuuden puolesta lankeaa Intian työväenluokan harteille. Puolitoistasatatuhantinen Bombayn lakkolaisten joukko melkein puolivuotisen sankarillisen taistelunsa kautta näytti joukoille proletaarista taistelumetodia, vallankumousliikkeen proletaarisen kehityksen tien.

Luokkien yhteentörmäykset «yleisten» tehtävien toteuttamisen menettelytavoista Intiassa eivät ainoastaan tule kiivaimmiksi, vaan sitä enemmän ja selvemmin, mitä pitemmälle liike kehittyy, muuttuu kansallinen porvaristo vastavallankumoukselliseksi voimaksi, imperialismin liittolaiseksi ja apulaiseksi. Proletariaatin osanotto imperialismivastaiseen taisteluun on kehittynyt taisteluksi proletariaatin vallankumouksellisen hegemonian puolesta. Porvariston osallistuminen imperialismivastaiseen joukkoliikkeeseen on aivan samalla tavoin kehittynyt sen taisteluksi vastavallankumouksellisen hegemoniansa puolesta, taloudellisen

asemansa lujittamisen ja imperialisteilta joidenkin lakeijaetuoikeuksien saannin puolesta. Intian porvaristo näkee vallankumousliikkeessä uhkan ei ainoastaan imperialistiselle herruudelle, vaan kotimaisenkin kapitalismin kehitykselle. Se haluaisi, että työläiset olisivat vain jalustana porvaristoa varten ja tässä pyrkimyksessään siitä tulee kansallisen vapausasian kavaltaja.

Antamamme kuva ei olisi täydellinen ellemme muistaisi II Internationalen miehiä. Intiaa hallitsee tällä kertaa Mac Donaldin sosiali-fascistinen hallitus. Joku aika sitten se yritti näytellä komediaa dominioniperustuslain «lahjoittamisella» Intialle. Komedia oli suunniteltu tarkoituksella auttaa kansallista porvaristoa vapautumaan lupauksestaan alkaa vuodesta 1930 passiivinen viranomaisten vastustus. Komedia ei onnistunut, sillä joukkoliike ennättäytyi edelle, ja Englannin imperialismi oli pakoitettu paljastamaan hampaansa. Piirakka täytyi heittää ja jättää käteen vain ruoska.

Vanha, «liberaalisen työväenpolitiikan» ruokoton kuuluttaja, nykyään sosiali-fascismin äänenkannattaja «Sozialistische Monatshefte» tunnustaa, että «polittinen kehitys Intiassa kulkee niin nopeasti, että eilisen päivän radikaalit osottautuvat tänään jo maltillisiksi ja tämän päivän radikaalit muuttuvat jo huomenna maltillisiksi».

Tämä on aivan oikein. Vallankumouksellinen kehitvs kulkee kohoavaa linjaa käsitettynä marxilaisessa mielessä.

„Ranskan ensimäisen vallankumouksen aikana perustuslaillisten valtakauden jälkeen seuraa jakobiinien valta. Jokainen puolue, vietyään vallankumouksen siihen rajaan, jota edemmäksi se ei voi enää yhdessä vallankumouksen kanssa mennä ja on täydellisesti kykenemätön viemään sitä mukanaan, syrjäytyy ja takana seisova rohkeampi liittolainen vie sen giljotiinille. Näin ollen vallankumous kulkee kohoavaa linjaa".

Marx ja Engels, Kootut teokset, III osa, siv. 162—163.

Luokkavoimien jaotteleminen ja niiden historiallinen itsemääräämminen Intiassa tapahtuu vielä sillä asteella, jolloin salaisesti kasvavan vallankumouksen käytettävissä ei ole edes klassillista giljotiinia, eikä yleensä mahdollisuutta luokkavoimien jakamiseen kritiikin aseen avulla. Teollisuuskapitalistinen «kansallinen» girondismi hakee turvaa läheisestä naapuruudesta feodaalis-tilanherraisen vastavallankumouksen kanssa, mutta proletaarinen Vuori seisoo jo vallankumouksellisella vahtipaikallaan, koneiden ääressä, — Bombayssa, Kalkutassa jä Djainshedjuressa — valmistaen omaa yhdeksääkymmenettä kolmatta vuottaan bolshevistisena painoksena.

Miljoonaisten joukkojen liike Intiassa kasvaa leniniläistä tietä. Sitä voi kohdata vielä osittaiset tappiot ja epäonnistumiset, mutta jo nykyisessä muodossaan on se sivuuttanut kaikki porvarillisten vallankumousten klassilliset muodot ja rohkeasti ammentaa oppia XX vuosisadan vallankumouksien kokemuksista.

II. Kansallinen kapitalismi siirtomaissa.

Siirtomaavallankumouksen agraari-talonpoikainen perusta luonnollisesti ja kiertämättä tulee välittömästi pinnalle nykyhetken tilanteessa. Imperialismi vetää siirtomaat maailmaa käsittävään kapitalistiseen työnjakoon, pyrkien lujittamaan ja voimistamaan monopooliasemaansa maailmantalouden eri aloilla. Tämän vuoksi se vetää siirtomaat, erilaisten raaka-aineiden, etupäässä teknillisten raaka-aineiden hankkijoina kansainvälliseen markkinavaihtoon. Siirtyminen kaupalliseen maatalouteen ja markkinain kautta tapahtuvan työnjaon juurruttaminen maatalouteen, joka näyttelee tärkeää osuutta, tapahtuu samanlaisella välttämättömyydellä kuin vanhoissakin kapitalistisissa maissa, mutta siirtomaissa kuitenkin nämä prosessit tapahtuvat omalaatuisella tavalla. Patriar-

kaalis-feodaalisen ja feodaalis-tilanherraisen ja koronkiskuririiston perinnäissysteemin imperialismi sovelluttaa palvelemaan omia pyyteitään. Imperialismilla on pyrkimys ikuistuttaa esikapitalistinen maakorko ja koronkiskurimaiset korot siitä yksinkertaisesta syystä, että sitä tietä se voi saada halvempaa raaka-ainetta.

Intian talonpojan asema on tosiaankin kurja. Dekkanissa on puhdas tulo yhdeltä acrelta maata 14 rupia 8 annia ja keskimääräinen verosumma acrea kohti lasketaan 13 rupiaksi. Maaton talonpoika saa ainoastaan yhden kahdeksannen osan omalla työilään hankkimista tuotteista. Maattoman talonpojan harteilla on moninkertainen riistäjien ja loiseläjien joukko, sillä maata ei yksistään vuokrata suoraan, vaan on laajalle levinnyt moniasteinen maanvuokrakeinottelu.

Luonnollisesti siellä missä imperialismi näkee itselleen edullisemmaksi suoranaisen ryöstön, ilman välikäsiä ja missä se vastaa markkinaehtoja, järjestää se tee-, tupakka-, ynnä muita plantaasheja.

Talonpoikaiston feodaalisessa ja koronkiskurimaisessa riistossa on osuutensa myöskin kansallisella teollisuuskapitalismilla, sillä tekstiilitehtaathan varustetaan talonpoikaiston viljelemällä puuvillalla.

Kauppaa varten tuotetut teknilliset viljelyskasvit työntävät syrjään elintarveviljelykset, jotka eivät voi kestää maailman markkinoilla traktorin ja combinderin kilpailua. Keskimääräinen satoisuus acrelta Intiassa on II bushelia, kun se samaan aikaan on Englannissa 30, Ranskassa — 33 ja Tanskassa 41 bushelia. Intia alkaa yhä enemmän ja enemmän tuoda viljaa ja riisiä muualta. Intian maanviljelys laskee ja tämä lasku lyö leimansa myöskin teknillisten ja kaupparaaka-ainekasvien viljelykseen. Kapitalistisen kehityksen epätasaisuus vie tässä taloudelliseen häviöön ja mätänemiseen.

Tehtäväämme ei tässä yhteydessä kuulu Intian agraarikysymyksen valaiseminen. Pyrimme ainoastaan luonnehtimaan Intian agraarikysymyksen pesifistis-antagonistista luonnetta.

Dekolonisatsiooniteorialla kommunistien keskuudessa esiintyneet sosialidemokraattiset hoipertelijat unohtivat sellaisen marxilaisen aakkostotuuden, että teollisuuden kehitystendenssiä ei saa analysoida erottaen sen agraarisista perusteistaan, ettei saa julistaa dekolonisatsioonia kiinnittämättä huomiota sisäisten markkinain probleemiin. Huolimatta siitä, että heidän vetoomuksensa pääomien viennistä johtuvaan teollisuuden kehityksen kiihkeyteen siirtomaissa oli virheellinen, he eivät analysoineet tätä viennin rakennetta, peittivät sen yksipuolisella orja-koronkiskonta- ja monopoolisella ukloonilla. He erottivat teollisuuden kehityksen maatalouden kehityksestä ja tämä metodolooginen lähtökohta oli «tieteellisenä» pohjana heidän luopuruudelleen, — proletaarisen johdon kieltämiselle talonpoikaisvallankumouksessa siirtomaissa.

Määritelläkseen oikein kansallisen porvariston historiallisen paikan feodalismista kapitalismiin siirryttäessä joka tapahtuu imperialismin ruoskan, sen suuren taloudellisen puristuksen ja häikäilemättömän polittisen painostuksen alla, täytyy tässä siirtymisprosessissa osata yhdistää toisiinsa kaupungin ja maaseudun osuus.

Jo edellä mainitsimme, että kansallisen kapitalismin ylpeyttä, — tekstiilitehtaita — muonitetaan puuvillalla, joka kätkee itseensä jälkiä feodaalisesta puristuksesta ja koronkiskuriorjuudesta. Samoin on asia jutekasvin kanssa.

Tarkistamme nyt tehdasteollisuuden struktuuria (rakennetta) Intiassa. v. 1927 työskenteli tehtaissa 1.592.000 työläistä, jakautuen eri tuotantoaloille seuraavasti: paperitehtaissa, myllyissä, nahka- ja jalkinetehtaissa, vaunumotoriremontti- ja tupakkatehtaissa, köysi,- valkaisu-, värjäys ja indikonvalmistustehtaissa työskentelee yhteensä 47.000 työläistä; astia,- lasi-ja sementtitehtaissa, öljyn puhdistus, —

villa-, tiili-, ja kattotiilitehtaissa, naftan tislaus-, kasvisvoin valmistus-, sokeri ja tulitikkutehtaissa sekä sahoissa yhteensä 119.000 työläistä; sotatarve-, tee-, jute ja riisin jalostusteollisuudessa sekä satamissa, laivaveistämöillä, kirjapainoissa ja kirjansitomoissa yhteensä 261.000 työläistä, puuvilla ja konerakennusteollisuudessa sekä rauta- ja rautioteillä yhteensä 1.163.000 työläistä. Kaikkiaan siis tehdasteollisuudessa työskentelee 1.592.000 työläistä.

Tehdasteollisuuden siirtomaaluonne on ilmeinen. Sen perusala on raaka-aineen valmistus. Puuvillalle ja jutekasville kuuluu eittämätön hegemonia. Vuoden 1921 tilastotietojen mukaan oli kivihiiliteollisuudessa 181 tuh- työläistä, mutta kärsii tämä teollisuusala Intiassa vakavasti ja syvälliseti liikatuotannosta. Vuonna 1928 sulkeutui Bihoressa ja Orissessa 389 kaivoksesta 69. Rauta-ja terästeollisuus on Intiassa vastalapsen kengissä. V. 1921 näissä tuotantolaitoksissa oli työläisiä 39.000 valuraudan sulatusteht. — 18.000 työl. Tatan tehtaat jotka ovat kansallisen kapitalismin ainoa tuki tällä alalla, joutuivat hiljattain englantilaisten haltuun. Imperialismi pitää lujasti hallussaan hallitsevat kukkulat laskematta intialaista kapitaalia raskaassa teollisuudessa määrääväksi. Ja kuinka voisikaan raskasteollisuus kohota, kun teollisuuden kehityksen yleinen taso ja siis myöskin kysyntä tuotantovälineitä tuottavalle teollisuudelle, on riippuvainen sisäisten markkinain paikallaanpysyväisyydestä. Intian teollisuuskapitalismi saattaa pöyhkeillä ainoastaan hyvin ehdollisella «karttuuni» — itsenäisyydellä, mutta ei lainkaan itsenäisyydellä tuotantovälineiden tuotannon alalla. Intian tekstiiliteollisuus samoin kuin sen keskuskin, Bombay, kehittyi maailmansodan synnyttämän «onnellisen» tilanteen ansiosta, sillä ulkomainen kilpailu katosi silloin siirtomaamarkkinoilta. Se «ilmestyi» maailmaan nykyisessä muodossaan tuloksena kapitalistisen epätasaisuuden ristiriitaisuuksista. Itse nämä ristiriitaisuudet ovat monopolisen kapitalismin tulos. Tätä ei missään tapauksessa saa unhoittaa.

Maailmanmarkkinat suorittaa teollisuuden harjoittajain ja maatalouden kehityksen aluejaon Intiassa, mikä aluejako tapahtuu kuitenkin imperialistisen hallinnon avulla kasvan vastustuksen perustalla. Talonpoikaisjoukot joutuvat yhä raskaampaan ja suoranaiseen riippuvaisuuteen markkinoista ja markkinakonjunktuureista, omaamatta samanaikaisesti alkeellisimpiakaan liikkumisvapauden oikeuksia. Kuten «klassillisen» feodalismin aikana on talonpoika vieläkin lujemmin kiinnitetty laihoihin maakappaleihinsa. Hän ei voi päästä veronmaksusta englantilaisille, vuokranmaksusta tilanherralle ja hänen monilukuisille välikäsilleen, eikä korkojen maksusta koronkiskureille. Hän ei pääse mihinkään, sillä paikallinen teollisuus nielee täsmälleen senverran työvoimaa kun on välttämätöntä imperialistisen «tasapainon» säilyttämiseksi teollisuuden ja maatalouden välillä. Kontrahtityö Malajin saarilla, Zeylonin teeplantasheilla ja muualla ei riko yleistä riistosuhteiden «harmoniaa», vaan täydentää sitä. Toiselta puolen talonpojan kasvava riippuvaisuusuhde markkinoista vaati täydellistä vapautta imperialistista ja maaorjuuden siteistä, sillä huonon konjunktuurin aikana eivät markkinat ketään ruoki tai turvaa. Toiselta puolen imperialaismin, tilanherrojen ja kauppias-koronkiskureiden talonpojan kasvavan matkkinasuhteista riippuvaisuuden hyväkseenkäyttö särkee tuotantovoimien kehityksen, pakoittaen talonpoikaiston kärsimään nälkää ja talonpoikaistalouden painumaan alaspäin epätasaisen kysynnän vuoksi markkinoilla. Talonpoikaiston täytyy kärsiä esikapitalistista ja palkkaorjuutta voimatta käyttää hyväkseen edes kapitalistisen kehityksen etuja. Yhä suuremmassa määrin tapahtuu talonpoikaiston luokkajakautuminen, joka kuitenkin osaltaan kätkeytyy esikapitalististen suhteiden varjoon.

Maailmanmarkkinat pakoittavat siirtomaataloudet palvelemaan omia imperialistisia pyyteitään. Tämä lyö leimansa myöskin teollisuuden kehitykseen. Esimerkiksi Intian tekstiiliteollisuus on menettänyt markkinansa Kiinassa vähitellen viimeisen vuosikymmenen aikana, joka suuresti vaikuttaa tekstiiliteollisuuden kehitykseen ottaen huomioon sisäisten markkinain heikkouden. Kun samaan aikaan ottaa huomioon Intian sisäisillä markkinoilla käytävän kilpailun, jossa Japanin osuus tulee jatkuvasti yhä suuremmaksi (toi puuvillakankaita Intiaan v. 1928 — 176.650.840 yardia ja v. 1929 — 334.595.433 yardia), käsittää imperialistisen työnjaon vaikutuksen siirtomaiden ja puolisiirtomaiden kansallisen kapitalismin teolliseen kehitykseen.

Huomattava tekstiilituotannon kasvu Intian ns. alkuasukasvaltioissa osoittaa pääomien pakoa luokkataistelukeskuksista keskiaikaisen järjestyksen suojaan. Sisämaan alueiden tekstiiliteollisuuden kilpailukykyisyys epäilemättä kasvoi senjohdosta, että Bombayn tehtaat lakkojen vuoksi väliaikaiseti pysähtyivät. Kuitenkin olisi virheellistä nähdä syy ainoastaan tässä. Puuvillaviljelyksien laajeneminen on luonut edellytyksiä tekstiilituotannon muodostumiselle myöskin sisämaassa ja voimistunut kilpailu on pakoittanut puuvillan jalostamisen vetäytymään lähemmäksi raaka-ainelähteitä. Tämä saattaisi tuntua ristiriitaiselta sen kanssa, että Japani, joka kuljettaa raaka-aineet Intiasta, tuo ne takaisin valmiina tuotteina kyeten vielä kilpailemaankin. Tulee kuitenkin ottaa lukuun työn tuottavaisuuden korkeampi aste Japanin tehtaissa. Sitävastoin feodaalinen orjuus Intiassa lyö leimansa myöskin kapitalistisiin tehtaisiin. Intian kapitalistit rikastuvat työvoiman barbarisella riistolla. Intialaisen työläisen palkka on pienempi kuin mitä tarvitaan työvoiman uusintamiseen. Tämä on mahdollista siksi, että palkkatyö esiintyy maatalouden sivutulona. Intian kapitalistien ei tarvitse valittaa työn tuottavaisuuden alhaista tasoa, sillä vielä näihin asti, yksinpä Bombayssakin työläisen palkka on vähemmän kuin 25 rupia kuukaudessa, katsomatta kalliisiin hintoihin, jotka ovat aikaan saadut rupian sisäisen kurssin keinotekoisella kohottamisella. Tuotantolaitoksissa ovat työläiset painettu puoleksi orjan asemaan. Työläinen on riippuvainen urakoitsijasta, joka palkkaa työläisiä joukottain, mestarista, joka useasti on myöskin urakoitsija ja koronkiskurista, joka ottaa suuren osan hänen palkastaan lainakorkojen kuolettamiseen.

Yhtenä tärkeimpänä lakkoliikeen puhkeamisen syynä olivat bombaylaisten tehtailijain ratsionalisoimisyritykset. Ratsionalisointia suoritettiin ja suoritetaan tarkoituksella taistella ulkomaista kilpailua vastaan. Tämän tuloksena Bombayn tahtaissa työläisten luku, huolimatta työläisten vastustuksesta, supistui vähintäin kymmenellä tuhannella. Huomiota ansaitsee Bombayn kauppakamarin ilmoitus.

«Työpäivän lyhentäminen — sanotaan siinä — olisi mahdollinen ainoastaan siinä tapauksessa, jos voitaisiin supistaa työpalkkaa tai tapahtuisi jyrkkä työläisten työntuottavaisuuden kohoaminen. Työpalkan pienentäminen — ei ole käytännöllinen ehdotus ja niinollen ainoaksi ulospääsyksi jää tuottavaisuuden kohottaminen. Toinen katsantokanta täytyy ehdottomasti ottaa huomioon: Samaan aikaan kun etumaiset teollisuusvaltiot nauttivat tulipolitiikan eduista, joka suojelee niiden kansallista teollisuutta ja näin ollen puolustaa työnantajien sekä työläisten etuja, ei Intia tällä hetkellä voi sallia itselleen työpäivän lyhentämisen ylellisyyttä, sillä sitä ei salli teollisuuden kehityksen saavuttama taso; tämän lisäksi se ei ole suojeltu vastaavilla tulliasetuksilla, on ainoastaan heikkoa suojelusta tuontitullien muodossa (arvioituina tavaran hinnan mukaan) ja sille osoitetaan vain löysää, rajoitettua suojelusta».

Me näemme siis kuinka intialainen pääoma ymmärtää kansallisen autonomian. Kansallinen pääoma haluaa ratsionalisoida teollisuutta raaka-aineiden hintojen ja työvoiman kustannuksella. Yrittää kohottaa tuotantoa säilyttäen nälkärajassa olevat palkat, vaihtaen

naistyövoiman miestyövoimaan, laajentaa yleensä työläisjoukkoja vähemmän taistelukykyisillä naisilla ja alaikäisillä lapsilla.

Kasvava maailman taloudellinen pula vie kiertämättömästi polittisen ja taloudellisen puristuksen voimistumiseen Intiassa englantilaisen imperialismin taholta. Luonnollisesti imperialismi Intiassa manöveeraa vallankumouksellisen liikkeen tukahduttamisen tarkoituksessa (verohuojennuksia jne.), mutta yleensä pyrkii asettamaan pulan seuraukset siirtomaan (Intian) harteille. Millainen osuus tulee olemaan tässä prosessissa Intian kansallisella pääomalla? *Se epäilemättä ratsionalisoi «työpaikkansa» imperialistisen järjestelmän «työnjaossa» työläisten ja talonpoikain kustannuksella, joiden vallankumouksellinen taistelu pulan kärjistymisen yhteydessä käy vaaralliseksi myöskin kansalliselle pääomalle.*

Vuosi 1929 oli jatkuvan laskun vuotta, joka muuttuu pulaksi, mikä kehittyy vallankumouksellisen nousun tilanteessa. Taloudellinen ja maatalouspula Intiassa muuttuu ehdottomasti siirtomaakomennon ja agraari-feodaalisen järjestelmän pulaksi. Jo yksistään tämän täytyy asettaa vastakkain kansallinen porvaristo (joka kiinteästi liittyy yhteen tilanherra-maanomistajain ja kauppa-koronkiskuripääoman kanssa) ja työläisten ja talonpoikain yhteisrintaman. Toisaalta imperialismivastaisen vallankumouksellisen liikkeen ja proletariaatin luokkataistelun laajuus yhä edelleen kärjistää tätä vastakohtaisuutta ja tekee siitä poliittisen elämän vallitsevan tosiasian.

3. Taistelu proletariaatin hegemonian ja vallankumouksen puolesta.

Seuraavat numerot kuvaavat lakkoliikkeen kasvua Intiassa:

	v. 1921	v. 1922	v. 1923	v. 1924	v. 1925	v. 1926	v. 1927	v. 1928
Lakkojen lukumäärä . . .	400	273	215	133	134	128	129	203
Lakkolaisten lukumäärä .	535.000	435.000	282.000	312.000	270.000	186.000	131.000	506.851
Menetettyjen työpäivien lukumäärä . .	6.638.000	3.975.000	5.052.000	8.731.000	12.578.000	1.097.000	2.019.000	31.647.404

Vuosi 1828

	1:n neljännes	2:n neljännes	3:s neljännes	4:s neljännes
Lakkojen lukumäärä . .	58	52	35	82
Lakkolaisten lukumäärä	83.370	290.654	266.199	294.877
Menetettyjen päivien luku. m.	1.005.083	13.012.506	15.306.378	2.322.577

Vuosi 1929

	1:n neljännes	2:n neljännes	3:s neljännes
Lakkojen lukumäärä	45	47	38
Lakkolaisten lukum.	77.385	153.944	417.790
Menetettyjen työpäivien lukumäärä	820.215	4.932.199	6.202.810

Nämä numerot todistavat seuraavaa:

1) Proletariaatti on ainoa luokka, joka käy luokkataistelua sitä hetkeksikään keskeyttämättä. 2) Se esiintyy yhtenäisenä joukkona, ilmaisten ennenkuulumatonta lujuutta ja järkäh-

tämättömyyttä. 3) Lakkoliike kasvaa vastaavasti vallankumouksellisen nousun kanssa, jouduttaen sitä. 4) Lakkoliike kasvaa lumivyöryn nopeudella.

Intian proletariaatti on jo syntynyt vallankumouksellisena luokkana, saavuttaen tämän historiallisen kunnianimen ennenkaikkea lakkotaistelullaan, joka yhä selvemmin muodostuu avoimeksi taisteluksi.

Yhdessä proletaarisen liikkeen kanssa, joka riveistään työnsi esiin Miruthjutun syytetyt ja tekstiilityöntekijäin taistelukykyisen liiton «Girn Kamgar», kasvaa myöskin laajojen pikkuporvarillisten kerrosten imperialismivastainen liike ja ennenkaikkea ylioppilasnuorison liike. Tämä kasvu tapahtuu proletaarisen taistelun vaikutuksen alaisena. Porvarillis-demokraattinen liike on tähdätty imperialismia vastaan. Ylioppilaslaiva keinuu vallankumouksellisen nousun laineilla, ei ole vielä katkaissut ankkuriköyttään, joka kytkee sen porvarillisliberaaliseen pohjaan. Tämän liikkeen tähänastinen johtaja Nerath jo menettää aikaisemman kuuluisuutensa, mutta haaveet yhteistyöstä porvariston kanssa eivät vielä ole sortuneet, vaan elävät, huolimatta siitä, vaikka imperialistien palveljan, Gandhin, vallankumouksellinen maine onkin jo kuollut. Heiluen vallankumouksellisen proletariaatin ja vastavallankumouksellisen porvariston välillä, pikkuporvarillinen nuorisoliike, osottaen kykenevänsä viemään kaduille satojatuhansia ihmisiä, hakee lujempaa ja varmempaa tukea proletariaatista. Mitä parhaimpien subjektiivisten tarkoitusten elävöittämänä, tämä liike etsii liittoa proletariaatin kanssa, mutta ei kuitenkaan luokkataistelun vaan pikkuporvarillisen sekavuutensa pohjalla. He ovat «narodnikkilaisen kapitalismin» edustajia. Lähentyessään proletariaattia ilmenee heillä selvästi pyrkimys viedä proletariaatti ja talonpoikaisto samalle «sosialistiselle» rekisterilistalle. Ei kuitenkaan saa olla huomioon ottamatta sitä tärkeätä poliittista osuutta mikä on työväen- ja ylioppilasliikkeen välisellä yhteydellä ja vuorovaikutuksella, eikä myöskään sitä, kuinka tämä vuorovaikutus painaa ales proletariaatin vallankumouksellista hegemoniaa, sikäli kun proletariatin edustajat eivät loppuun saakka määrittele omaa luokka-asemaansa. Esimerkkinä tästä on Reyka'rin puhe trade-uniónien kongressissa. Esittäen tunnuksen yleislakosta, kumartelee hän orjamaisesti Djavaharlal Nerathin edessä ja kehottaa trade-unionin reformistisia johtajia säilyttämään liiton nuorempien vasemmistojohtajien kanssa. Paljon vakavampi tunnusmerkki on se, että kommunistisen puolueen lopullinen muodostaminen myöhästyi. Polittinen puolue on jo nyt kuitenkin olemassa. Intian proletariaatti on todistanut koko maailmalle olevansa kommunistien puolella. Kuitenkaan ei edes tosi-vasemmistolaisilla työväenliikkeen edustajilla ole perusteellista selvyyttä kommunistisen puolueen osuudesta. Tämän lisäksi ei ole vielä lopullisesti hyljätty yrityksiä järjestää kirjavia ja eri karvaisia «työläis-talonpoikaispuolueita», jotka useimmin muodustavat sattumavaraisiksi ja avuttomiksi pikkuporvariston ja mukanakulkijain ryhmiä edustaviksi puolueiksi. Ilman puoluetta proletariaatti ei voi saavuttaa hegemoniaansa. Nopea liike vallankumouksellista tilannetta kohti asettaa tämän kysymyksen kaikessa kärkevyydessään. Kansallinen porvaristo yrittää «vasemmistonsa» kautta estää työväenluokan vetämästä mukaansa välikerroksia. Imperialismin päämääränä tällä hetkellä on eristää työväen luokka ja murskata se ennenkuin Intian talonpoikaisjoukot esiintyvät polittisena voimana.

Taistelu poliittisesta hegemoniasta porvariston ja proletariaatin välillä suurelta osaltaan kehittyi alkuvoimaisesti, työn ja «kansallisen» kapitaalin välisessä taistelussa.

Kaikesta huolimatta talonpoikaiston historiallis-objektiivinen ratkaiseva merkitys, Intian siirtomaavallankumouksen agrari-talonpoikainen olemus jää edel-

leenkin varjoon, vaikka onkin todisteita vallankumouksellisesta todellisuudesta. Tämän lisäksi on välttämätöntä lopullinen poliitisten välien selvittäminen porvariston ja sen agenttien kanssa, mutta ainoastaan talonpoikaisvallankumouksen suhteiden pohjalla. Tässä täytyy ilmetä proletariaatin vallankumouksellinen järjestäjän osuus, sen on oltava etujoukkona ja nousevan vallankumouksellisen talonpoikaisliikkeen johdossa. Tällainen välien selvittely vetää porvarillis-demokraattisen ylioppilasjoukon proletaarisen johdon alle, eristäen heidän riveistään liberaalisen porvariston agentit.

Seuraavat Leninin lauseet ovat kirjoitetut kuin Intian nykyhetken tapahtumia varten:

„Talonpoikain taistelussa orja-tilanomistajia vastaan voimakkaampana aatteellisena kiihokkeena taistelussa maasta esiintyy tasa-arvoisuuden aate ja kaikkien sekä kaikenkaltaisten orjuuden jätteiden täydellisimpänä syrjäyttämisenä esiintyy tasa-arvoisuuden luominen pikkutuottajien kesken. Tämän vuoksi tasaarvoisuusaate esiintyy talonpoikaisliikkeen kaikkein vallankumouksellisimpana aatteena ei ainoastaan kiihokkeena poliittiseen taisteluun, vaan myöskin kiihokkeena maatalouden taloudelliseen vapauttamiseen maaorjuuden jätteistä. Sikäli kun narodni it haaveilevat, että tasaarvoisuus saattaa pysyä tavaratuotannon pohjalla, ja että tämä tasa-arvoisuus voisi olla sosialismin kehityksen aineksena, on heidän katsomuksensa virheellinen ja sosialisminsa taantumuksellinen. Tämän täytyy jokaisen marxilaisen tietää ja muistaa. Mutta marxilainen pettäisi porvarillis-demokraattisen vallankumouksen erikoistehtävien historiallisen tarkoituksen asian jos hän unohtaisi, että tämä sama tasa-arvoituusaate ja kaikki mahdolliset tasaarvoisuussuunnitelmat ovat porvarillisen eikä sosialistisen vallankumouksen tehtävien täydellisimpänä ilmenemismuotona, taiste lutehtäviä taistelussa tilanherrallisbyrokraattista järjestelmää, eikä kapitalismia vastaan".

Lenin. koot. teoks. XI osa s. 188.

Nämä rivit suoraan soveltuvat Intian nykyhetken tilanteeseen. Yksinpä liberaalinen — «Bombay Chronicel» — lehti laajasti käsittelee kysymystä «yhteiskunnallisesta vallankumouksesta» ja analysoidessaan erilaisten konferenssien kulkua joulukuulla, huomauttaa, «että parhaiten niitä luonnehtii kaksi selvästi ilmenevää piirrettä, ensiksi, luja, tasa-arvoisten oikeuksien vaadinta kaikille, eikä ainoastaan armoa heikoille, ja toiseksi, pyrkimys lyödä suoraan yhteiskunnallisen pahan juuriin, eikä sen monilukuisiin ilmenemismuotoihin.»

Proletariaatin tehtävä etumaisena vallankumouksellisena luokkana on paljastaa «demokraattisen» mielialan talonpoikainen perusta ja karaista tämä joukkomieliala, asettamalla kysymyksen maan t ä y d e l l i s e s t ä p u h d i s t a m i s e s t a t i l a n h e r r o i s t a, k o r o n k i s k u r e i s t a ja E n g l a n n i n i m p e r i a l i s m i s t a. Tunnuksen maan (ja veden) kansallistuttamisesta täytyy tulla talonpoikaiston lipuksi taistelussa tilanherroja vastaan. Toisaalta tämän tunnuksen t o d e l l i s e n historiallisen sisällön selvittämisen kautta on osoitettava yhtäläisyydet ja eroavaisuudet proletariaatin ja koko talonpoikaiston taistelun välillä. Tämän selvityksen tulee nostaa proletariaatin omaa luokkakehitystä.

Itsenäisen kommunistisen puolueen muodostaminen on suoraan riippuvainen marxilaisen selvyyden täydellisestä saavuttamisesta tässä kysymyksessä, — posvarillis-demokraattisen vallankumouksen rajoittuneisuuden ja sen kiertämättömästi sosialistiseksi vallankumoukseksi muuttumisen ymmärtämisen mielessä. Toiminta «työläis-talonpoikaispuolueiden» muodostamiseksi olisi nykyhetken tilanteessa palvelus vihollisellé.

U u s i v a l l a n k u m o u k s e l l i n e n n o u s u p r o l e t a r i a a t i n h e g e m o n i a n p u o l e s t a t a i s t e l u n p o h j a l l a v i e j o h t o p ä ä t ö k s e e n, e t t ä p r o l e t a r i a a t i n j a t a l o n p o i k a i s t o n d i k t a t u u r i I n t i a s s a v o i t o t e u t u a v a i n n e u v o s t o j e n m u o d o s s a. Juuri tämän vuoksi astuu terävänä eteen kysymys propagandasta neuvosto-aatteen puolesta. Nopeasti kypsyvässä Intian vallankumouksessa ei valtaprobleemi ole

enään mikään abstraktinen tulevaisuuden kuvitelma, vaan ratkaisevaa etappiaan lähenevän vallankumouksellisen taistelun strategisen suunnitelman solmukysymys. On itsestään selvää, ettei tämä poista tinkimättömän ja laajan taistelun välttämättömyyttä proletaaristen vallankumouksellisten metodien hegemonian puolesta. Päinvastoin neuvostoihin voidaan tulla vain yleislakon ja kansalaissodan kautta, vain kukistamalla Gandhi, Nerath ja kumppanit. Siirtyminen osittaisvaatimuksista taisteluun vallankumouksellisten vaatimusten puolesta, vallankumouksellisten joukkojen mobilisoiminen näiden tunnusten ja yleislakon valmistamisen ympärille: vallankumouksellisten joukkojen aseistautuminen ja valmistaminen avoimeen taisteluun, jossa määritellään maan kohtalo pitkiksi ajoiksi, siinä päivän polttavimmat kysymykset Intiassa. Proletariaatin täytyy järjestäytyä kokonaisuudessaan, laajentaen poliittiset ja organisatooriset toimenpiteensä koko maata käsittäviksi. Joukot vallankumouksellistuvat joka hetki. Samoin paljastuu jatkuvasti ja nopeasti kansallisen porvariston vastavallankumouksellisuus.

Intiassa on syntynyt vallankumouksellinen johtaja, — luokka, joka kasvaa voimakkaasti vallankumouksen aallon kehityksen ja porvariston vastavallankumouksellisuuden kasvun mukana.

Imperialistisen kapitalismin eräistä perusominaisuuksista nykyisen kriisin valossa.

Marx on kirjoittanut, että «kriisi on porvarillisen talouden kaikkien ristiriitain realinen yhteenveto ja väkivaltainen ratkaisu». Niinpä nykyinen, Amerikasta alkanut ja jo miltei kaikkiin kapitalistisiin maihin laajentunut pulakin on ehtinyt suorittaa yhteenvedon ja toimittaa ratkaisun kaikkien niiden utopististen teoriain suhteen, jotka varsinkin maailmansodan jälkeen ja erittäinkin kapitalismin tilapäisen ja suhteellisen vakaantumisen kaudella pyrkivät muodossa tai toisessa selittämään kapitalistista järjestelmää yleensä edistyskykyiseksi ja vielä täysin elinvoimaiseksi kohotakseen entistä korkeampaan kukoistukseen uudella monopolistisella pohjalla; vapautuen sisäisistä ristiriidoistaan, järjestyen ja järkiperäistyen kapitalismin suunnitelmalliseksi «kansallis»- ja maailmantaloudeksi. Ensinnäkin on pula osoittanut vääräksi teorian «amerikkalaisesta kukoistuksesta», «prosperity»-teorian, joka on ollut perustana kaikille sodan jälkeisille porvarillisille teorioille kapitalistisen järjestelmän ikuisuudesta ja kukistumattomuudesta, kapitalistisen järjestelmän kasvavasta suunnitelmallisuudesta ja sen kykyisyydestä voittaa anarkian elementit, jotka muka ovat ominaisia vain aikaisemman kauden kapitalistiselle, vapaan kilpailun perusteille rakentuneelle yhteiskunnalle. Toinen johtopäätös nykyisestä pulasta on se, että vararikon on kärsinyt myöskin Lovestone-Pepperin teoria Amerikan erikoisasemasta, joka oli vain Amerikan kukoistusteorian erikoismuoto. Kolmanneksi on kriisi suorittanut yhteenvedon sosialidemokraattisen teorian suhteen järjestyneestä kapitalismista (Kautskyn ultra-imperialismin teoria ja Hilferdingin «järjestyneen kapitalismin» teoria) ja osottanut ne paikkansapitämättömiksi.

Kriisi on antanut lopullisen surmaniskun myös niille oikeistolaisille teorioille, jotka Kominternin sisällä pyrkivät tulkitsemaan imperialistisen kapitalismin kehityspiirteitä epämarxilaisesti ja epäleniniläisesti. Buharinilainen koulukunta on pyrkinyt esittämään käsitystä, että imperialistisella kaudella markkina,- hinta,- kilpailu- ja kriisiprobleemit muo-

dostuvat yhä enemmän maailmantalouden probleemeiksi, mutta kunkin yksityisen maan sisällä astuu niiden tilalle «järjestymisprobleemi». Amerikan nykyinenkriisi on kuitenkin osottanut, että muodostuessaan koko maailmaa käsittäväksi nämä probleemit samalla aiheuttavat mitä syvällisimpiä ristiriitoja jokaisen kapitalistisen maan sisällä, sisäiset ristiriidat kietoutuvat tiukasti yhteen ulkoisten ristiriitojen kanssa.

Vielä voidaan todeta, että kriisi on osottanut vääräksi oikeistolaisten kannan maailmansodan jälkeisen kapitalismin kolmannen kauden luonteesta. Samoin on kriisin kypsyminen todistanut oikeaksi Kominternin kannan kapitalistisen tuotannon ratsionalisoimiskysymyksessä ja perusteellisesti kumonnut teorian siirtomaiden dekolonisoitumisesta. Tässä johtopäätökset nykyisestä kriisistä.

Taloudelliset kriisit imperialismin kaudella.

Viime vuosisadan 90-luvulla Engels kirjoitti: «Jokainen niistä tekijöistä. jotka vaikuttavat vanhatyyppisten kriisien toistumista vastaan, sisältää itsessään tulevan, paljon suuremmoisemman kriisin idut». Tällä tahtoo Engels osottaa, että on virheellistä luulla kriisien toistumista vastaan vaikuttamaan pyrkivien tekijöiden voivan estää kriisejä kapitalistisen talousjärjestelmän vallitessa. Toiseksi mikä tässä yhteydessä on erikoisesti huomioon otettava, on se että Engels jo silloin, kapitalismin imperialistisen asteen kynnyksellä näki kriiseissä tapahtuvan sellaisen muutoksen, jonka perusteella hän siihen astisia kriisejä kutsuu vanhatyyppisiksi, erotukseksi imperialistisen kauden kriiseistä, jotka tulevat olemaan paljon suuremmoisempia.

Imperialismi kapitalismin korkeimpana asteena on samalla myös sen luhistumisen, kuoleman ja köyhälistön vallankumouksen aste. Komintern on monissa päätöslauselmissaan todennut, että maailmansodan jälkeen alkoi imperialistisen kapitalismin **yleinen kriisi** jonka kolmannessa. so. kapitalismin tilapäisen ja sangen suhteellisen vakaantumisen luhistumiskaudessa me nyt elämme. Luonnehtiessaan tätä maailmansodan jälkeisen impertalistisen kapitalismin kehityskulkua, Kominternin kolmas kongressi osoitti, että kapitalismin kehitys häviötään, köyhälistön vallankumousta kohti, ei tapahdu suoraviivaisesti, vaan siinä on tilapäisiä nousuja ja kriisejä ja lopulta kehittyy yleismaailmallinen kriisi, kuten nyt on tapahtunut.

Nykyinen kriisi on jo nyt kehityksensä ensiasteella osottanut, että se on paljon syvällisempi, laajempi, yleisempi ja siitä varmasti tulee pitkäaikaisempi kuin yksikään tähän astisista kriiseistä. Se on temmannut pyörteisiinsä kaikki kapitalistiset maat ja laajennut jo siirto- ja puolisiirtomaihinkin. Se ei rajoitu ainoastaan teollisuuteen, kauppaan, ja finanssitoimintaan, vaan tempaa mukaansa raaka-ainetuotannon ja maataloudenkin.

Imperialistinen kapitalismi ei ole järkiperäistynyttä, järjestynyttä kapitalismia.

«Imperialismi tekee kapitalismin ristiriidat monimutkaisimmiksi ja terävimmiksi, sotkee monopoolit vapaankilpailun kanssa, mutta imperialismi ei voi poistaa. markkinoita, kilpailua, kriisejä, jne. Imperialismi on elähtyvä, mutta ei elähtänyt, kuoleva mutta ei kuollut kapitalismi. Ei puhtaita monopooleja vaan monopooleja rinnan vaihdon, markkinain, kilpailun ja kriisien kanssa,—kas siinä imperialismin oleelliset erikoisuudet», kirjoitti Lenin v. 1917. Imperialismi on kapitalismin korkein, monopoolien ja finanssipääoman kehitysaste, mutta samalla se on myös sen viimeinen kuolemisen ja köyhälistön vallankumouksen vaihe. Imperialismille on ominaista kaikki kapitalismin taloudelliset peruspiirteet ja ominaisuudet. Siinä ei ole mitään joka oikeuttaisi sellaiseen johtopäätökseen, jonka sosialidemokraatit sen suh-

teen ovat tehneet puolustaessaan kapitalistisen järjestelmän säilyttämistä ja kapitalistien valtaa köyhälistön vallankumousta vastaan, että imperialismi olisi muka oma erikoinen yhteiskuntataloudellinen muoto, joka eroaisi kapitalismista kuten kapitalismi eroaa feodalismista. Imperialismi on vain uusi kerros kapitalismin yleisessä historiallisessa talousrakenteessa. jossa kapitalismin edelliset asteet ovat vain sen alempia kerroksia. Kaikissa niissä ilmenee kapitalismin perusominaisuudet ja ristiriidat, palkkatyön riistäminen, tuotantovälineiden yksityisomistus, vaihto, markkinat, kilpailu, kriisit jne. Imperialistisen kapitalismin yleiset ominaisuudet ovat kapitalismin edellisten asteiden yleisten kehityspyrkimysten ja ominaisuuksien suoranaista jatkumista. Se pääomain keskittymispyrkimys, joka kapitalismin aikaisemmilla asteilla synnytti liikekumppanuus- ja sitten osakeyhtiömuodot, on myöhemmin synnyttänyt trusteja, syndikaatteja, kartelleja ja monopooleja.

Monopoolit kuten aikaisemmin osakeyhtiöt on synnyttänyt kapitalismin oma sisäinen taloudellinen kehitysprosessi, eikä mikään siihen nähden ulkonainen voima tai tekijä. Verrattuna osakeyhtiöön on monopooli tietystikin pääoman keskittymisen k o r k e a m p i m u o t o, mutta silti se on vielä kapitalistinen, säilyttäen kapitalismin perusominaisuudet ja ristiriidat. Monopooli on tuotantovälineiden yksityisomistukselle ja palkkatyön riistolle perustuva pääomain, kapitalistien yhtymä kuten osakeyhtiökin. Trustien, monopoolien, harjoittama palkkatyön riisto on monin kerroin keskitetympää, suurempia joukkoja käsittävämpi, työprosessi tehokkaammin järjestetty ja työläisten fyysillisten voimain riisto korkeamman tekniikan, uusiaikaisten koneiden, automaattien, konveijerijärjestelmän ym. avulla kehitetty äärimmäiseen rajaansa asti. Säilyttäen kapitalismin aikaisemmat muodot. on monopolistinen kapitalismi kehittänyt työn riistämisprosessissa sarjan uusia muotoja, jotka eivät poista, eivätkä lievennä hituistakaan tuotantoprosessin ristiriitoja, vaan päinvastoin niitä moninkertaisesti jyrkentävät ja terävöittävät.

Monoopolit eivät ole poistaneet kapitalistisesta järjestelmästä markkinoita, vaihtoa eikä kilpailua, ei pystyneet edes supistamaan tai lieventämään niiden vaikutusta. Päinvastoin monopolistisen kapitalismin aikana nämä ovat suunnattomasti laajentuneet, kasvaneet ja kilpailu kehittynyt yhä valtavammaksi, kiihkeämmäksi ja katkerammaksi. Vanhojen muotojen lisäksi on monopolistinen kapitalismi kehittänyt sarjan uusia kilpailumuotoja, jotka, ottaen huomioon monopooliyhtymäin ja niiden takana olevien finanssiyhtymäin suuremmoiset voimat,—ovat kehittäneet kilpailun entistä terävämmäksi ja kapitalismin kaikkia ristiriitoja tavattomasti kärjistäväksi, itse kapitalistisen järjestelmän perusteita järkyttäväksi.

Erikoista monopolistisen kapitalismin uusille muodoille on se, että niin tuotannon kuin vaihdonkin alalla, markkinoilla ja kilpailussa nämä muodot yhä enemmän risteytyvät, k a s v a v a t y h t e e n v ä k i v a l t a i s t e n v a i k u t u s k e i n o j e n j a m u o t o j e n k a n s s a, että niissä tapahtuu yhä enemmän valtiomahdin voimakeinoihin turvautumista. Ajaessaan ja puolustaessaan esim. ulkomaisilla markkinoilla omia etupyrkimyksiään voivat monopoolit helpommin ja nopeammin kuin joku yksityinen kapitalisti tai osakeyhtiö mobilisoida valtiomahdin voimat avukseen. Valtio on nyt monopoolien kuuliainen ja erittäin palvelusintoinen renki.

Tässä yhteydessä on huomautettava, että on nurinkurista selittää imperialismia erikoiseksi kapitalististen valtioiden politiikan järjestelmäksi,kuten tov. Buharin on imperialismia tulkinnut. Imperialismi on kapitalismin taloudellinen muoto, kapitalistisen talouden määrätty kehitysaste, joka tietysti on vastaavasti kehittänyt ja muokannut kapitalistista valtiota yhtenä tarkoitusperäinsä ja pyrkimystensä välikappaleena, kuten teki jo aikaisempikin kapitalismi, vaikkakaan ei samoissa muodoissa ja samoilla keinoin.

«Järjestynyt kapitalistinen talous valtiotrustin tai yleismaailmallisen trustin pohjalla».

«Abstraktisesti—teoreettisesti harkiten on sellainen trusti ajateltavissa, sillä yleisessä mielessä ei trustiutumisprosessille ole taloudellista rajaa, Mutta tämä taloudellisesti mahdollinen abstraktsiooni ei kuitenkaan ole realisesti mahdollinen. Toisessa yhteydessä Hilferding täydellä oikeudella kirjoittaa: «taloudellisesti yleinen trusti, joka johtaisi kaikkea tuotantoa ja siten poistaisi kriisit, olisi mahdollinen, se olisi taloudellisesti ajateltavissa, vaikka yhteiskunnallisesti ja poliittisesti tällainen olisi toteuttamaton asia, sillä etujen vastakkaisuus, jonka se johtaisi äärimmäisiin rajoihinsa asti, välttämättä veisi sen romahdukseen». Kuten tästä sitaatista näkyy, toveri Buharin, jonka kirjoituksesta se on lainattu, Hilferdingin perässä hiihtäen myöntää mahdolliseksi ajatella, että kapitalismin taloudellinen kehitys sellaisenaan, huomioonottamatta yhteiskunnallisia ja poliittisia tekijöitä, voisi johtaa sellaiseen trustiutumiseen, joka johtaisi ja järjestäisi kaiken tuotannon ja poistaisi kapitalismin kriisit. Tällaisten otaksumien suhteen Lenin kirjoitti: «Niiden perusteella voi tulla johtopäätökseen, että ei ole kovin kaukana näiden pääomamagnaattien yleismaailmalliseen trustiin yhtyminen. Tällainen johtopäätös on kuitenkin yhtä abstraktinen, yksinkertainen ja väärä kuin meidän struvelaisten ja ekonomistien samanluontoinen johtopäätös viime vuosisadan 90-luvulla, kun ne kapitalismin edistyksellisyydestä, sen välttämättömyydestä ja sen lopullisesta voitosta Venäjällä tekivät joko kapitalismia puolustavan taikka politiikan kieltävän johtopäätöksen. On merkkejä siitä, että nytkin tosiasiat kapitalismin edistyksellisyydestä, verrattuna vapaankilpailun puoliporvarilliseen «paratiisiin», imperialismin välttämättömyydestä ja sen lopullisesta voitollepääsystä maailman etumaisimmissa maissa, voivat johtaa yhtä monilukuisiin ja erilaisiin polittisiin ja ei-polittisiin virheisiin ja harhakäsityksiin». Eräässä toisessa kohdassa Lenin osottaa suoraan Hilferdingin ja tov. Buharinin ajatuksen perusvirheen kirjoittaessaan:

«Kysytään, onko «ajateltavissa» otaksuma, edellyttäen kapitalismin säilyttämisen, (ja tällaisen ehdon Kautsky nimenomaan edellyttää) että tällaiset yhtymät olisivat pitkäaikaisia, että ne sulkisivat pois hankaukset, selkkaukset, taistelun kaikenlaisissa olosuhteissa ja kaikissa mahdollisissa muodoissa?

«Riittää kun asettaa kysymyksen selvästi, jotta siihen ei voi saada muuta kuin kielteisen vastauksen. Sillä kapitalismin vallitessa ei ole ajateltavissa mitään muuta vaikutuspiirien, etujen siirtomaiden jaon perustetta kuin jakoon osaaottavien voimien, yleistaloudellisten, finanssi, sotilaallisten ym. voimien huomioonottaminen. Mutta nämä jakoon osallistuvat voimat eivät kaikkialla kehity samalla tavalla, sillä kapitalismin vallitessa ei voi olla eri maiden, liikeyritysten, trustien ja tuotantoalain tasaista kehitystä. Puoli vuosisataa sitten oli Saksa, verrattuna sen kapitalismin voimaa silloiseen Englantiin, mitätön ja vähäpätöinen, samoin myös Japani Venäjään verrattuna. Kymmenen, parinkymmenen vuoden kuluttua ei ole enää «ajateltavissa», että imperialististen valtain voimasuhteet jäisivät muuttumattomiksi».

Lopuksi vielä yksi sitaatti Leninin kirjoittamasta monopoolin luonnehtimisesta: «Tämä on kapitalistinen monopooli, joka on kapitalismista kasvanut ja on kapitalismin tavaratuotannon, kilpailun yleisissä olosuhteissa jatkuvassa ja ulospääsemättömässä ristiriidassa tämän yleisen olosuhteen kanssa... Tov. Buharin ei näe, että monopooli, kasvaneena vapaasta kilpailusta ei poista sitä, vaan on olemassa sen päällä ja sen rinnalla, siten synnyttäen sarjan teräviä ja suuria ristiriitoja, hankauksia ja selkkauksia». (Lenin koot. teokset XII osa, siv. 314.350).

Edellisestä jo lienee selvinnyt. että nimenomaan juuri taloudellisesti harki-

ten, ei voi ajatella mahdolliseksi trustien kehitystä yleensä, taikkapa yksityisen valtionkaan puitteissa järjestyneeksi, suunnitelmalliseksi, ristiriidattomaksi, ja anarkian poistavaksi kapitalistiseksi talousjärjestelmäksi. Monopoolit eivät merkitse kapitalismin järjestyneisyyttä. Niiden historiallinen merkitys on siinä, että niissä pääoman keskittymisprosessi kapitalismille ominaisten ristiriitain, vastakohtain, anarkian pohjalla kohosi korkeammalle asteelle. Sen kautta kohosi myös korkeammalle sosialistisen vallankumouksen aineellisten edellytysten valmistusprosessi. Monopolikapitalismi pysyy kapitalismin edelleen kasvaessakin kapitalismina. Ja «kapitalismi on tuotantovälineiden yksityisomistusta ja tuotannon anarkiaa» (Lenin). Sellaisena kapitalismi pysyy siihen asti kunnes köyhälistö vallankumouksensa kautta sen kukistaa.

Mitä monopolikapitalismi merkitsee.

Jos on kokonaan virheellistä puhua kapitalismin järjestyneisyydestä yleensä, yhtä väärin on esittää tätä käsitystä siinäkään muodossa, että monopoolit merkitsevät kapitalismin ristiriitain kasvamista etupäässä, tai vain yksinomaan eri kapitalististen valtioiden välillä tai monopoolien kesken maailman markkinoilla j.n.e. mutta kunkin maan sisällä kapitalismi muka järjestyy, kilpailu vähenee, häviää, anarkia poistuu, «kansallistalous» niissä muuttuu «ei-järkiperäisestä» (irratsionaalisesta) järkiperäiseksi (ratsionaliseksi), persoonattomasta taloudesta taloutta harjoittavaksi persoonaksi» (Sitaatti on tov. Leniniltä ja siinä hän sattuvasti esittää Buharinin ajatuksen ytimen, alleviivaten sanat «ei—järkiperäisestä» «järkiperäiseksi»).

Tämän käsityksen mukaisesti esim. Yhdysvalloissa, joissa trustit ja monopoolit ovat suunnattomasti kehittyneet, olisi trustien, monopoolien kehitys merkinnyt kapitalistisen talouden kehittymistä yhä järkiperäisemmäksi, suunnitelmallisemmaksi, yhä sopusuhtaisemmaksi ja ristiriidattomaksi. Epäilemättä antoi Yhdysvaltain kapitalistisen talouden viime vuosien suunnaton nousu ja nk. kukoistus, (prosperity) jonkunverran otollista maaperää porvaristolle ja heidän lakeijoilleen levittää tällaista käsitystä. Kuitenkaan ei kukaan suurkapitalisti, joka joka päivä ja joka hetki teki liikelaskelmiaan kilpailulakien perusteella, harkiten miten voisi voittaa kilpailijansa (esim. General Motors Co voittaa ja kukistaa markkinoilla Ford yhtiön) tai ainakin pitää puoliaan taistelussa kilpailijoitaan vastaan, tietenkään tällaisiin teorioihin uskonut, eikä usko. Jos tämä ajatus kehitetään lopulliseen johtopäätökseensä, niin sen mukaisesti Yhdysvaltain kapitalistinen talousjärjestelmä kehittyisi yhden yhtenäisen isännän tai isäntäkoplan taloudeksi.

Eräät toiset oikeistolaiskommunistit ovat esittäneet ajatuksen, että kapitalismin järkiperäiseksi, suunnitelmalliseksi taloudeksi kehittyminen olisi mahdollinen kunkin kapitalistisen maan puitteissa, elleivät kansainväliset suhteet sitä estäisi.

Tämän käsityksen mukaan esim. Yhdysvallat, jos ne voisivat irtautua kansainvälisistä suhteista, voisivat muka kehittyä järjestyneeksi taloudeksi, ratkaista kaikki ristiriidat, hävittää kilpailun, poistaa vararikot, poistaa tuotannon anarkian, kriisit, työttömyyden ja luokkataistelun tavattoman helpolla ja yksinkertaisella konstilla. Ei tarvittaisi muuta kuin että Yhdysvaltain kongressi, tietystikin johtavien kapitalistien suosiollisella luvalla ja avustuksella laatisi lain, joka kieltäisi Yhdysvaltain kansalaisilta kaiken tavaranvaihdon toisten maiden kanssa, kieltäisi niistä raaka-aineiden tuonnin, pääomien viennin niihin jne. Ja miksi ei kongressi voisi tällaista lakia laatia? Onhan se jo laatinut lakeja työläisten maahan tulon rajottamiseksi, jonka kautta tämän lain kannattajat ja ajajat, etupäässä Amerikan taantumuksellisen Ammattijärjestön johtajat ovat uskoneet ja uskotelleet muil-

lekin, voitavan Yhdysvaltain kapitalistisesta taloudesta järjestää myöskin työläisten (so. korkeasti ammattitaitoisten työläisten) paratiisi. Ja onhan Yhdysvaltain politikoitsijoiden keskuudessa vaikutusvaltaisia ryhmiä, jotka ovat sillä kannalla, että Yhdysvaltain «kukoistuksen» parhaana takeena on se, että se pysyy erillään maailman politiikasta.

Jokaiselle on ilman muuta selvä, että täydellisesti muusta maailmasta eristetyissä Yhdysvalloissakin kapitalismi olisi kapitalismia. Jotkut oikeistolaiset ovat esittäneet teorian orjatalouden kaltaisen luokkayhteiskunnan kehittymismahdollisuudesta monopoolipohjalla. Suunnilleen samanlaisen ajatuksen on jo Jack London aikanaan esittänyt kirjassaan «Rautakorko». Eräissä kapitalistisissa maissa on voimassa fascistinen järjestelmä, joka määrätyissä olosuhteissa on tilapäisesti jonkun aikaa mahdollinen. Mutta fascistinen järjestelmä ei mitenkään ole järjestynyttä kapitalismia, tai yhteiskunta ilman kilpailua, markkinoita, vaihtoa, liikekeikauksia, keinottelua, vararikkoja ja taloudellisia kriisejä, ilman kapitalismin tyypillisiä ristiriitoja. Kaikki ne ilmenevät esim. Italiassa, fascismin kotimaassa, jotkut jyrkempänä kuin missään muualla. Kriisi, teollisuuden ja kaupan lamaannus, vararikot, nopeasti kasvava työttömyys ja kaikki kriisin ja työttömyyden seuraukset ovat Mussolinin valtakunnassa fascistisesta komennosta huolimatta yhtä vallitsevina kuin muissakin kapitalistisissa maissa ja juuri niiden yhtenä seurauksena epäilemättä tulee olemaan fascistisen järjestelmän verrattain pikainen luhistuminen.

Monopoolit ja finanssipääoma ovat imperialistisen kapitalismin johtavia tekijöitä ja itse kapitalistisen kehityksen yleisten lakien alaisia. Kaikki ne eivät kehity samalla tavalla, tasaisesti. Määrätyissä suhteissa, määrättynä aikana. toiset trustit, toiset finanssiyhtymät nopeasti kasvavat, valtaavat alaa, syrjäyttävät tai kukistavat kilpailijansa, ja toiset trustit, finanssiyhtymät samaan aikaan voivat taantua, laskea ja kukistuakin. Suhteet muuttuvat toisin päin ja osat vaihtuvat. «Ahtaalla» ollut trusti, finanssiryhmä nousee kiihkeästi pinnalle, sivuuttaen äskeiset «johtajat».

Sisäisestikin katsottuna ei mikään monopooli, eikä finanssiyhtymä ole ristiriidaton kokonaisuus. Esimerkiksi kuta suurempia etuja joku finanssiyhtymä kontrolloi, kuta suuremmat sen varat ja finanssitoiminta, sitä enemmän se on pakoitettu finanssejaan käyttämään siten, että sen sisällä debet—kredit toiminnan ristiriita yhä enemmän kärjistyy ja se tuntuu ikäänkuin joutuvansa umpikujaan sen suhteen mitä finansseillaan tehdä («prosperity» kautena esim. Yhdysvaltain pankkien asema, kultavirran kulkeutuminen Yhdysvaltoihin ja siitä johtunut omalaatuinen pulansa). Tällainen finanssipääoman sisäinen ristiriita ei voi olla suurentamatta, syventämättä ristiriitoja kaikilla maan taloudellisen elämän aloilla. Syntyy, kuten esim. tässä tapauksessa helpon kreditin aika, joka suunnattomasti edistää keinottelua, tuotannon mitä nopeinta kasvamista. Näin finanssipääoma tosiasiallisesti on kapitalismin anarkian yhtenä mitä vaikuttavimmista ja johtavimmista tekijöistä, kriisien synnyttäjä eikä niiden poistaja. Imperialistisessa kapitalismissa ei ole yhtään monopoolia, yhtään finanssiyhtymää, jonka luonne ja vaikutus ei olisi sama, nim. kapitalismin anarkiaa suurentava ja jyrkentävä, eikä päinvastoin.

Imperialistinen kapitalismi ja väkivalta.

Lopuksi vielä eräs teoria, jota on esitetty imperialistisen kapitalismin kehityksen perusteeksi ja sen varhaisemmasta kapitalismista muka erottavaksi erikoispiirteeksi. Siteeraan erästä oikeistolaiskäsitysten entistä edustajaa. Hän kirjoitti tästä asiasta seuraavasti: «Kapitalistien yhtyminen on väkivallan yhdistymistä suhteessa muihin luokkiin... Juuri tässä riiston kasvamisessa, juuri tässä väkivallan kasvami-

sessa, tässä kapitalistisen riiston laajenemisessa väestön välikerrosten ja ensikädessä talonpoikaiston yli, on monopolistisen kapitalismin imperialistisen kapitalismin luonteenomainen piirre».

Jo Engels Anti-Dühringissään osoitti väkivallan ja ihmisten taloudellisen toiminnan keskinäisten suhteen, osoitti, että väkivallan pohjana on sellainen seikka kuin ihmisten talous, niiden tuotantovoimat ja tuotantosuhteet eikä päinvastoin. Johtaa monopoolit väkivallan keskittymisestä, asettaa väkivalta, riisto ym. sellaiset monopoolikapitalismin luonteenomaiseksi erikoispiirteeksi, joka erottaa sen varhaisemmasta kapitalismista, merkitsee asioiden kääntämistä päälaelleen. Monopoolisen kapitalismin kehityksen perusteina ja sen erikoispiirteinä, joissa se eroaa varhaisemmasta kapitalismista, ovat, kuten tässä kirjoituksessa on pyritty osottamaan, kapitalismin taloudelliset seikat. Monopooli, trustit ja finanssiyhtymä ovat siitä huolimatta, että ne entistä enemmän käyttävät väkivaltaa, kapitalismin taloudellisia yhtymiä, taloudellisia muotoja.

Mitä tulee edellämainitun sitaatin siihen kohtaan, jossa puhutaan välikerrosten, etupäässä talonpoikaiston kapitalismin riistonalaisuuteen joutumisesta monopoolipääoman erikoisominaisuutena, niin se on historiallisestikin väärä. Kapitalismi on jo syntymästään saakka jatkuvasti vetänyt välikerroksia ja ensikädessä talonpoikaistoa riistonsa alaiseksi, proletarisoiden niitä. Erään Buharinin edelläesitetyn kaltaisen virheellisen esityksen johdosta huomautti Lenin, että kapitalismi on riistänyt siirtomaita jo ennen imperialismiakin. Tunnettuna on myöskin se arvostelu, jonka sai osakseen Rosa Luxemburgin teoria, jonka mukaan kapitalismi ja erikoisestikin imperialistinen kapitalismi voisi kehittyä vain välikerroksia, erikoisesti talonpoikia «syömällä» ja siirtomaita ryöstämällä.

Väkivaltateorian suhteen yhteenvedoksi huomautettakoon, että imperialismi on kapitalistisen talousjärjestelmän määrätty kehitysaste, eikä kapitalististen valtioiden harjoittaman politiikan järjestelmä.

* * *

Muutama sana vielä kapitalismin epätasaisesta kehityksestä. Kominternin ohjelma lausuu siitä seuraavaa: «Taloudellisen ja polittisen kehityksen epätasaisuus on kapitalismin ehdoton laki. Imperialismin kaudella tämä epätasaisuus vieläkin enemmän voimistuu ja terävöityy. Tästä seuraa, että köyhälistön yleismaailmallista vallankumousta ei voida katsoa yht'aikaiseksi ja kaikkialla yhdellä kertaa tapahtuvaksi teoksi. Tästä seuraa, että sosialismin voitto on mahdollinen ensi aluksi muutamissa, vieläpä yhdessä erillisessä maassa». Kuten tunnettua, kieltää Trotski, (samoin tekivät aikoinaan Sinovjev ja Kamenjev) kapitalismin epätasaisen kehityksen erikoismerkityksen imperialismin kaudella, väittäen päinvastoin epätasaisen kehityksen ennen monopolikautta olleen suuremman ja vaikuttavamman.

Kieltäen erikoisesti imperialistisen kapitalismin epätasaisen kehityksen, trotskilaiset ja niiden mukana sinovjevilainen oppositsiooni kielsivät sosialismin voiton mahdollisuuden yhdessä maassa, so. Neuvostoliitossa. Teoreettisesti ja käytännöllisesti ovat nämä trotskilaiset opit kärsineet täydellisen vararikon.

* * *

Imperialistisen kapitalismin joitakin kuukauksia sitten alkanut taloudellinen kriisi miljoonille työläisille mitä kouraantuntuvimmin osottaa Marxin, Engelsin ja Leninin analyysin ja johtopäätökset kapitalismin kehityksestä ja erikoisesti Leninin opit imperialismin kehityksestä kaikissa suhteissa oikeiksi. Se osoittaa Kominternin aivan oikein arvioineen ja luonnehtineen imperialistisen kapitalismin sodanjälkeisen kolmannen kauden perusominaisuudet, peruspiirteet ja kehityskulun. Näin tämä

kriisi vapauttaa laajoja työläisjoukkoja porvariston ja sosialidemokraattien syöttämästä roskasta ja sekasotkusta, jonka avulla ne ovat kaikin keinoin pyrkineet uskottamaan työläisille kapitalismin pitkäikäisyyttä, lujuutta ja kestävyyttä, uskottelemaan rauhallista sosialismiin siirtymismahdollisuutta. Kaikki tällaiset saarnat ja opit kärsivät nyt haaksirikon. Ja kun tämä kriisi edelleen kehittyessään kapitalismin poliittiseksi kriisiksi, suorittaa kaikkien imperialismin ristiriitain yhteenvedon ja vallankumouksellisen ratkaisun, silloin köyhälistön miljoonaiset joukot ovat kypsyneemmät Kominternin johdolla ottamaan osaa tähän imperialismin ristiriitain vallankumoukselliseen ratkaisuun tietoisena ja järjestyneenä vallankumouksellisena luokkavoimana. Ovat kypsyneet suorittamaan proletariaatin historiallisen tehtävän.

Kommunistisilla puolueilla on tässä köyhälistön valmistamisessa vielä suuri työ edessään. Maaperä ja olosuhteet ovat mitä otollisimmat. Kehitys ei kulje vaistomaisesti eteenpäin. Historiaa luodaan ja köyhälistö luo historiaansa kommunistipuolueiden johdolla.

Leo Laukki.

Neuvostoliiton suomenkielisen painotuotteen 5-vuotissuunnitelmasta.

Tämän kirjoituksen tarkoituksena on tehdä hieman selvää suomenkielisestä painotuotteesta vv. 1929—1933 siinä laajuudessa kuin Kustannus osuuskunta Kirjan 5-vuotissuunnitelma edellyttää. Sen lisäksi tulevat tasavallan erikoiset lehdet ja kirjajulkaisut, joista kuitenkin vain osa levitetään maksusta. Kirjan suunnitelma sisältää siis suurimman osan maksullisista aikakautisista julkaisuista ja melkein kaiken täkäläisen suomenkielisen kirjatuotannon.

Kysymystä käsitellään tässä samassa järjestyksessä kuin sitä on käsitelty Kirjan 5-vuotissuunnitelmassa. Vuosi 1928 on otettu alkuun suuremman selvyyden vuoksi.

Väestö ja sen kasvu.

Ottamalla pohjaksi v:n 1926 väenlaskun tulokset saadaan suomalaiskarjalaisen väestön kasvun dynamiikka vuosittain suunnilleen seuraavan näköiseksi tuhansissa laskettuna:

Vuodet.	Leningradin alue.	K. A.S. N. T.	Yhteensä.
1928	155,0	115,0	270,0
1929	159,6	118,5	278,1
1930	164,4	122,0	286,4
1931	169,4	125,7	292,1
1932	174,4	128,4	302,8
1933	179,7	132,2	311,9

Tässä osotettu väestön lukumäärä lisääntyy e h d o t t o m a s t i suomenkielen hyväksi, jos Moskovan alueen karjalaisille ja Leningradin alueen inkerikoille tulee suomenkieli kirjakieleksi; tämä lisäys on oletettava noin 200 tuh. hengeksi v. 1933.

S u h t e e l l i n e n kasvu tapahtuu sikäli kuin karjalaiset sekä Karjalan tasavallassa että mahdollisesti Moskovan alueella omaksuvat suomenkielen lukutaidon. Tällä edellytyksellä suomenkielistä kirjallisuutta käyttävän väestön lukumäärä v. 1933 vaihtelee runsaan 300 ja 500 tuh. välimailla.

Suomenkielen lukutaitoisia on nyt Leningradin alueen suomenkieliseksi luettavasta väestöstä noin 80%, Karjalan karjalaisista ja suomalaisista noin 25% ja Moskovan alueen karjalaisista 0%.

Valistuslaitosten kehityksestä.

Suomenkielellä toimivain eri asteisten koululaitosten lukumäärä on nyt Leningradin alueella ja Karjalan tasavallassa yhteensä 500 yksikköä, joissa opiskelijoita noin 25 tuh. henkeä. Tämän lisäksi on useita kymmeniä lukutupia, satoja punanurkkia ja lukuisa joukko kirjastoja.

Käytettävissämme ei ole ollut Leningradin alueen ja Karjalan valistuslaitosten tarkempaa suunnitelmaa, joten sen kehitystä ei voida numeroilla esittää. Tiedämme kuitenkin, että paljoudellinen kasvu v:een 1933 tulee olemaan valtava, jonka ohella tapahtuu laadullinen muutos korkeampityyppisten oppilaitosten kasvun pohjalla, esim. kansallisen yliopiston perustaminen Petroskoihin.

Sekä koululaitoksen että poliittisen valistuksen yksiköiden kasvulle antaa voimakkaan sysäyksen alkanut maatalouden kollektivisoiminen, joka vaikuttaa koko väestömme intellektiin ja sen kulttuurivaatimuksiin.

Varojen käyttäminen jokaista opiskelijaa kohti moninkertaistuu nykyisestänsä, samoin politvalistuksen jokaista yksikköä kohti.

Tämä kehitys asettaa painotuotteillemme arvaamattoman suuresti kasvaneet sekä paljoudelliset että laadulliset vaatimukset, jotka voidaan tyydyttää toteuttamalla laadittu suunnitelma.

Kirjan kustannussuunnitelma.

Kirjatuotanto.

	v. 1928	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
1) Nimikkeiden lukumäärä . . .	47	75	165	300	440	500
2) Tekijäarkk. . .	227	523	1.000	2.000	3.000	4.000
3) Kappaletta kirjoja tuh.	162,4	199,4	511,5	1.350,0	2·860,0	4.000,0
4) Paperiarkk. tuhans	790,0	1393,0	3.100,0	9.000,0	19.500,0	32.900,0

Sanomalehdet ja aikakausjulkaisut.

Kirjan kustannuksella ilmestyy tällä hetkellä kaksi sanomalehteä, Vapaus ja Nuori Kaarti. V. 1928 ilmestyi Vapaus kolme kertaa viikossa ja koko vuonna sitä julkaistiin kaikkiaan 150 numeroa. Jatkuvaan, viisipäiväiseen työviikkoon siirryttyä lisääntyy numeroiden luku tänä vuonna 180:een. V. 1932 on tarkoitus saada Vapaus jokapäiväiseksi, joten sitä tulisi vuodessa 360 numeroa. Sivumäärä ja koko tulee lehdessä säilymään entisellään. Tuotantokulut, jotka v. 1928 olivat kappaletta kohti 8,9 kopekkaa, alenevat suunnitelman mukaan v. 1933 kolmeen ja puoleen kopekkaan. Lehden painosmäärä, joka v. 1928 oli vain 3 tuhatta ja nyt keskimäärin 8 tuh. on viisivuotiskauden loppuun mennessä kohotettava 15 tuhanteen.

Nuori Kaarti ilmestyi v. 1928 vain kerran viikossa, mutta nyt se ilmestyy joka viides päivä. Tänä vuonna sitä julkaistaan kaikkiaan 72 numeroa, mutta v. 1933 jolloin se on tarkoitus saada joka toinen päivä ilmestyväksi, sitä ilmestyy kaikkiaan 180 numeroa. Keskimääräinen painosmäärä. joka v. 1928 oli 3 tuhatta, on suunniteltu v. 1933 nousevan kuuteen tuhanteen.

Aikakausjulkaisuista tulevat edelleenkin ilmestymään. Kommunisti, Työläis-Talonpoikaisnainen, Kipinä, Soihtu ja Punainen Valistustyö. Kommunisti on tähän asti ilmestynyt vain kerran kuukaudessa, mutta v. 1933 se on suunniteltu ilmestyväksi kaksi kertaa kuukaudessa. Koko pysyy nykyisellään, 3 painoarkkia joka numerossa. Työläis-Talonpoikaisnainen aijotaan myös saada v. 1933 kahdesti kuussa ilmestyväksi ja laajentaa sen kokoa nykyisestä kahdesta painoarkista kolmeen. Samanlainen laajennus tulee myöskin Soihtuun nähden. Kipinää ilmestyy v. 1933 kaikkiaan 36 numeroa ja jo ensi vuonna sen koko laajenee nykyisestä yhdestä

painoarkista kahteen. Punainen Valistustyö, joka tähän asti on ilmestynyt kovin epäsäännöllisestl, on jo tänä vuonna tarkoitus saada kerran kuussa ilmestyväksi ja v. 1933 sitä pitäisi ilmestyä kaikkiaan 36 numeroa.

Aivan uusia julkaisuja ovat Kollektivisti, Tiede ja Tekniikka ja pilalehti. Näistä alkaa ensinmainittu ilmestyä ensi vuoden alusta ja toiset v. 1932. Kukin niistä tulee ilmestymään kaksi kertaa kuukaudessa.

Yhteenvedot sanoma- ja alkakauslehtitaloudesta.

A. Sanomalehdet:

Aineelliset osottajat	v. 1928	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
Numer. lukumäärä vuodessa	202	201	252	252	432	540
Koko painos tuh.	606,0	805,8	1.092,0	2.448,0	4.680,0	6.480,0
Paperia tuh. arkkeja . .	359,0	598,0	1.008,0	1.469,0	2.808,0	3.788,0
» » kiloja . . .	11,8	21,7	37,2	53,5	105,9	140,7
Arvo-osottajat:						
Tulot tuh. rpl:ssa . . .	22,55	26,3	52,03	75,4	139,3	203,7
Menot tuh. rupl:ssa . .	63,0	79,7	150,6	123,1	229,1	298,0
Tappio » » . .	40,45	55,6	78,6	47,7	89,8	94,3

B. Aikakauslehdet:

Aineell. osottajat:						
Numerojen lukumäärä .	74	56	66	98	192	192
Koko painoarkeissa . .	89	112	126	228	444	444
Painoarkkeja tuh. . . .	288,4	257,7	328,8	708,0	2.539,2	3.228,0
Koko painos tuh. . . .	197,2	143,3	123,6	282,0	1.214,4	1.488,0
Paperia tuh. arkk. . .	172,3	151,6	181,7	452,2	1.278,0	1.661,0
« » kiloja . . .	5,7	7,1	7,5	11,0	43,9	57,2
Arvo-osottajat:						
Tulot tuh. ruplissa . . .	13,7	13,8	21,8	57,7	147,9	196,0
Menot » » . .	33,7	28,9	36,4	74,7	178,1	220,6
Tappio » » . . .	20,0	15,1	14,6	17,0	31,6	23,6

Tuotannon osottajain tarkastelu näyttää, että esim. kirjatuotannon kasvun edellytetään käyvän valtavin askelin. Muutamia vertauksia vain.

Nimikkeet kasvavat v. 1929 v:een 1933 yli 6 kertaisesti, käsikirjoitusarkit noin 8—kertaisesti, kirjojen kappaleluku 20—kertaisesti, paperin tarve yli 20—kertaisesti. Näin kasvavat aineelliset luvut. Arvot kasvavat valtavissa mitoissa, ollen välittömät tuotantokulut v. 1933 runsas yksi miljoona ruplaa (175 tuh. sijasta v. 1929) ja nominaalihinta lähes kaksi miljoonaa (332 tuh. sijasta v. 1929).

Keskiarvot lupaavat kirjojen laajuuden vähäistä kasvua, mutta samalla niiden myyntihinnan alentumista yli 20%:lla. Halvennus on edellytetty saatavan kirjapainokulujen alenemisen kautta, joka lähenee 70%:ia.

Tämä on mahdollista saavuttaa vain kirjapainoja mekanisoimalla, ennenkaikkea koneellisella latomisella, jota nyt vielä ei ole.

Kirjoittajain palkkion on oletettu kohoavan noin 160%:lla v:een 1929 verraten, mutta jää se sittenkin jälkeen Neuvostoliitossa edellytetystä tekijäpalkkion keskimäärästä v. 1933. Paperin keskimääräinen halpeneminen ei voi olla suuri, sillä kustannustoiminta muuttuu laadullisesti parempia paperilajeja vaativaan suuntaan.

Vaikkakin jokkokirjallisuuden julkaisun täytyy vuosivuodelta kasvaa, niin toisaalta kasvaa suomenkielisten laajempien kirjojen vaatimus ja sen on edelly-

tetty pidättävän kirjojen keskimääräistä laajutta arkeissa melkein vakaantuneena v:sta 1929 v:een 1933.

Keskimääräisen painoksen on edellytetty kasvavan noin kolminkertaiseksi, mutta sittenkin jäisi v:n 1933 suomalaisen kirjallisuuden painosten keskimäärä tuntuvasti pienemmäksi Neuvostoliiton keskimäärää, joka on edellytetty olevan 10,6 tuhatta kappaletta.

Se laadullinen muutos, joka kirjojemme kustantamisessa täytyy tapahtua, kiihdyttää suunnitelmassa näkyvää paljoudellista kasvua. Muistakaamme vain, miten monilta aloilta vielä tyyten puuttuu kirjoja ja että meillä ei ole vielä mitään omintakeisia erilaisia kuvapainotuotteita, joita nyt jo vaaditaan. Tämän huomioiminen tekee paremmin käsitettäväksi suunnitelman muuten «päätähuimaavalta» näyttävän kasvun.

Vaikka lehtien määrä kasvaakin valtavasti, niin suomenkieliselle väestölle ei tule vielä v. 1933 niin paljon lehtiä omalla kielellä kuin venäläisellä väestöllä on edellytetty jo silloin olevan. Kirjan kustantamat lehdet ja Punainen Karjala v. 1929 vastaavat yhtä lehteä jokaista 12 henkeä kohti, v. 1933 tulisi sama luku olemaan yksi lehti jokaista 3,7 asukasta kohti, edellyttäen P. K:n painoksen olevan silloin 8.000 kpl. Venäläiselle väestölle lasketaan v. 1933 tulevan yksi lehti 2½ henkeä kohti. Suomenkielisten lehtien määrä voi kasvaa erikoisten työalojen ja paikallisten lehtien julkaisun kautta (metsätyö, kollektiiviset taloudet ym.).

On myös muistettava, että suomenkieliset lukevat venäläisiä lehtiä kasvavassa määrässä, ja että päinvastaista ilmiötä ei ole.

Tällaisen tuotantosuunnitelman toteuttaminen vaatii huomattavia pääomasijoituksia sekä koneiden ja ihmisten hankintaa.

Kysymys kirjapainosta.

Vaativa kysymys on kirjapainon järjestäminen tuotantokuntoiseksi. Ajalla v:sta 1933 tarvitaan uusia koneita kaikkian 170 tuhannen ruplan arvosta. Huomattavimman erän ottavat yhdeksän latomakonetta ja yksi rotatsionipainokone, lisäksi muita pienempiä. Latomakoneista on viisi sijoitettava Leningradin painoon ja neljä Petroskoin painoon, yksistään Kirjan suunnitelmien toteuttamiseksi.

Jollei tämä koneellistuttaminen ole toteutettavissa, niin ei myöskään esitelty kustannussuunnitelma toteudu. Näin selvä on kysymys tässä suhteessa.

Tuotannon realisointi.

Kirjatuotteiden realisointi saa seuraavanlaisen kehityksen (netto tuh. rpl.)

	v. 1928	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
Tuh. rpl. .	70,0.	112,0.	201,4.	402,0.	900,2.	1574,2

Tämän mukaan tulisi 80% tuotteista realisoiduksi kolmen ensimäisen vuoden kuluessa.

Onko tuollainen nousu kirjallisuuden sijoituksessa näille markkinoille mahdollinen?

Selvitämme kysymystä muutamilla vertausluvuilla. V:n 1929 myynti oli 60% suurempi kuin v. 1928. V:n 1928 myynti oli noin 80% suurempi kuin v:n 1927, jolloin kirjallisuuden levitys oli heikkoa. Tämän vuoden ensimäisen neljänneksen menekki on kolme kertaa suurempi kuin v:n 1929 vastaavan neljänneksen ja suurempi kuin viime vuoden parhaan neljänneksen. Tämä takaa mielestämme tämän vuoden realisointisuunnitelman toteuttamisen. Vuosittainen kasvu ei tulevina vuosina ole nähtävästi sen vaikempi kuin tähänkään asti, varmaankin päinvastoin. Menekki olisi jo nyt suurempi, jos kirjalajitelma täysin vastaisi kysyntää.

Laskujemme mukaan tulee suomenkielisiä painotuotteita v. 1929 Leningradin ja Karjalan suomalais-karjalaista asukasta kohti noin 80 kop. arvosta, v. 1933 olisi vastaava luku 6 rpl. 50 kop. eli kahdeksan kertaa enemmän. Toisin sanoen, silloin kulutettaisiin painotuot-

teihin suunnilleen se määrä varoja, mikä nyt kulutetaan väkijuomiin.

Juuri se, että väestön varallisuus kasvaa tavattomassa mitassa, ja että kulutus saa kultturillisemman sisällön, takaa painotuotteille uskomattoman suuren menekin.

Karjalan osuus kasvaa kirjojen levityksessä v:sta 1928 v:een 1339 30%:sta 50%:iin, koko realisoidusta määrästä.

Kysymys pääomista.

Liikepääomien ja tuotantovälineiden hankintaan sekä lehtitalouden tappioiden peittämiseen tarvitaan vuosittain rahavaroja seuraavasti (tuh. ruplissa):

	v. 1928/29	v. 1929/30	v. 1930/31	v. 1931/32	v. 1932/33	Yhteensä
Koneisiin	—	—	53,9	64,4	50,4	168,7
Liikepääomaksi . . .	—	100,0	—	—	—	100,0
Lehtien tappioon . .	70,7	93,2	64,7	121,4	117,9	467,9
Yhteensö . .	70,7	193,2	118,6	185,8	168,3	736,6

Syystä, että kauppatoiminta muuttuu vuosi vuodelta siten, että kirjallisuuden osuus kauppavaihdossa kasvaa muuhun tavaraan verraten, supistuvat sisäisen kasaamisen edellytykset. Tämän vuoksi vaihtelee vuosittainen puhdas voitto seuraavasti (rpl:ssa):

	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933	v. 1929/1933 yhteensä
Tuh. rpl. . . .	39,8	45,0	36,8	39,2	40,5	201,3

Liikevoitto näyttäisi siis antavan sen määrän varoja kuin liikkeen kustannustoiminnan kasvu vaatii, mutta koneiden hankintaan ja uusien alojen (esim. havaintovälineet) esilleottoon ne eivät riitä, puhumattakaan lehtien tappioiden peittämisestä. Tässä täytyy tulla avuksi pääomasiirtojen muilta aloilta valtiovarojen muodossa.

Kysymys kaadereista.

Suunnitelmamme heikko kohta, kirjapainon ohella, on työvoimakysymys.

Kirjallisia voimia kirjatuotantoa varten tarvitseisimme seuraavan määrän edellyttäen, että ne kaikki tekevät vakinaista 6-tuntista työpäivää:

	v. 1928	v. 1929	v. 1930	v. 1931	v. 1932	v. 1933
Toimittajia . .	1	2	3	7	10	13
Kirjailijoita . .	3	6	13	33	60	90
Yhteensö .	4	8	16	40	70	103

Sanoma- ja aikakauslehtien toimittajia joita nyt on 9 tarvitaan v. 1933 yhteensä 31 henkilöä.

Nämä luvut puhuvat vaativaa kieltä kirjallisten voimien tarpeeseen nähden. Koska kirjalijatoimi on useinkin sivutyötä, niin nuo luvut ovat todiste siitä, miten paljon suurempi määrä pitää olla ihmisiä valmistamassa kirjojen käsikirjoituksia, kun niitä tehdään sivutyönä.

Kirjojen ja lehtien vakinaisia toimittajia tarvitaan v. 1933 kaikkian 44 henkilöä.

Näiden voimien valmistamiseksi täytyy saada ihmisiä opiskelemaan ja laajojen joukkojen huomio kiintymään kirjallisen työn tarpeellisuuteen.

Suunniteltu tuotanto ja sen realisointi vaativat myös väkeä levitystyöhön. Edellyttäen että kulutusosuuskunnat ym. tehostavat työtänsä kirjallisuuden levityksessä, tarvitaan vakinaista väkeä kirjakauppatoimintaan v. 1933 kaikkiaan 30 henkilöä.

Jollei kirjapainoon saada latomakoneita, niin tarvitaan käsilatojia v. 1933 jo 72 henkilöä.

Koneet vähentävät tämän tarpeen siten, että yksi kolmessa vuorossa työskentelevä kone vastaa kahdentoista käsilatojan työtä ja tarvitsee vain kolme ihmistä, siis yhdeksän henkeä vähemmän.

Tekniikan ollessa nykyisellä tasolla on taantumuksellista ryhtyä kasvattamaan monia kymmeniä tekstin käsilatojia, kun niitä ei aikaisemmin ole kukaan opettanut. Koneita on siis saatava.

Työvoimaa vaatii myöskin noin suuren painotuotteiden määrän taiteellisen asun muokkaaminen, kuvittaminen ym. Tällainen on pääpiirteissänsä kustannustoimintamme kaaderikysymys ja sen myönteiselle ratkaisulle on keinot löydettävä.

Kustannusliikkeen järjestörakenteesta.

Lopuksi kosketeltakoon kysymystä kustannusliikeemme järjestörakenteesta. Suomenkielisen kirjallisuuden kustantaminen Neuvostoliitossa on ollut melkein kuin O/K Kirjan monopoolina (Vuoden 1929 Työläisen ja Talonpojan kalenterista lukijat saavat nähdä osuuskunnan historiikin ja tietoja saavutuksista liikkeen ensimäisellä viiden vuoden taipaleella v.v. 1923/1928).

Liike on ollut muodollisesti yksityisten henkilöiden työkunta (artteli), mutta on toiminut valtion pääomilla ja suorittanut suuremmaksi osaksi valtion tilauksia (oppi- ym. kirjallisuutta).

Tehtävät, jotka ovat suomenkielisen kustannustoiminnan edessä tällä toisella viiden vuoden matkalla, ovat niin valtavat, että ne vaativat vastaavasti muuttamaan järjestörakennetta.

On aika jättää arttelikilpi ja siirtyä valtion leiman alle. Vain siten saadaan se toiminnan lujuus ja varmuus, jota aika ja edessämme olevat tehtävät vaativat.

KATSAUKSIA

Suomen ulkomaankauppa t. v. I neljänneksellä.

Suomen ulkomaankauppa kolmen ensimäisen kuukauden ajalta osoittaa balansin puolesta melkoista parannusta edelliseen vuoten verrattuna, mutta toiselta puolen on huomattavissa yhä edelleen jatkuvaa lamakautta todistava tuonnin pieneneminen. Kolmen viimeisen vuoden ensimäisen vuosineljänneksen tuonnin ja viennin suhdetta kuvaavat seuraavat numerot (milj. mk.):

		Tuonti	Vienti	Tuonnin(—) viennin (+) ylijäämä
Tammi-maalisk.	1930	953.1	843.8	—109.3
»	1929	1187.7	686.7	—501.0
»	1928	1691.2	743.8	—947.4

Tuonnin alhaisuuteen on vaikuttanut edelleenkin taloudellinen lamakausi, joka näkyy erityisesti koneiden ja raaka-aineiden tuonnin jatkuvassa vähenemisessä. Jonkun verran tuonnin pienenemiseen on myös vaikuttanut tämän vuoden aikana se, että edellisen vuoden lopussa tuotiin erinäisiä tavaroita tavallista enemmän tulossa olevan tullikorotuksen kiertämistarkoituksessa. Tuotujen tavaroiden jakaantuminen niiden eri käyttötapojen kesken näkyy seuraavasta (arvo milj. mk.):

Tammi-maalis-kuu	Raaka-ain.	Koneita	Teolli-suus-tuott.	Elintarp.
1930	328.1	159.4	229.1	236.9
1929	333.4	184.2	310.1	360.1
1928	510.8	253.8	423.8	501.9
1927	397.5	196.4	295.7	321.3

Tuonnista tulee raaka-aineiden ja koneiden osalle n. 51%, joka on huomattavasti edullisempi kuin edellisenä vuonna. Mutta jo se seikka, että absoluuttiset luvut ovat näissä kahdessa ryhmässsä yhä laskeneet, merkitsee tuotannon supistumisen jatkumista.

Vienti jakaantuu neljän pääryhmän kesken seuraavasti:

Tammi-maaliskuu	1928	1929	1930
Ravintoain.	125.4	159.4	152.3
Puutavaroita	101.3	120.5	134.3
Paperituotteita	434.4	332.0	476.4
Nahkoja ja vuotia . .	37.9	31.3	25.9

Voin viennin määrä on isääntynyt, mutta hinnan aleneminen on vaikuttanut sen, että rahalliset tulokset silti ovat pienemmät kuin edellisenä vuonna. Jääsuhteiden edullisuuden tähden on puutavaran vienti ollut poikkeuksellisen suuri vuodenaikaan nähden. Huomattavin lisäys edelliseen vuoteen nähden on tapahtunut seuraavissa vientiartikkeleissa niiden painomäärään nähden (tonneissa): voita vietiin 1929 4,287 ton., nyt 4,759 t.; puumassaa edell. v. 17,376 ja t. v. 33.239; selluloosaa ed. v. 87,410 ton. ja t. v. 119,580 ton.; pahvia 8,342 ja 12,072 ton.; sanomalehtipap. 32,302 ja 48,859 ton.; muita paperilajeja 11,369 ja 18,477 ton.; faneeria 16,527 ja 22,241 ton. tulitikkuja 472 ja 542 tonnia. Sahaamattomain puutavarain viennin määrä on lisääntynyt (6 : sta 10 tonniin), mutta sahattujen vähentynyt (114 ja 89 ton.).

Suomen puutavaran myynnit.

Huhtikuun loppuun mennessä oli Suomi myynyt puutavaraa noin 500.000 standarttia, joka on 160.000 std. vähemmän kuin edellisenä vuonna vastaavana aikana. Tämän vuoden myynnit jakaantuvat eri maiden kesken seuraavasti (sulkujen sisällä edellisen vuoden numerot): Englantiin 180.000 std. (230,000), Hollantiin 81.000 (100,000), Saksaan 56.000 (51,000), Ranskaan 50,000 (65,000), Belgiaan 40,000 (115,000), Tanskaan 35,000 (29,000), Espanjaan 18,000 (27,000), muut Europan maat 10,000 (8,000) ja ulkopuolelle Europan 30.000 (35,000). Vuoden kokonaismyynti tulee siis jäämään melkoista pienemmäksi kuin edellisenä vuonna. Ruotsi on myynyt tänä vuonna huomattavasti enemmän kuin Suomi nousten sen myynti 565,000 std.

Tammi-huhtikuun paperin vienti Suomesta.

Kuluvan vuoden neljän ensimäisen kuukauden paperin vienti Suomesta teki 85.105 tonnia, vastaten 73.290 tonnia edellisenä vuonna. Huhtikuulla aleni paperin vienti kuitenkin edellisen vuoden vastaavaan aikaan verrattuna. V. 1929 oli huhtikuun paperin vienti 29.898 tonnia, mutta tänä vuonna vain 20.622 tonnia. Neljän kuukauden tuloksen edullisuuteen on vaikuttanut epäilemättä myöskin vuoden alussa vallinneet edulliset jääsuhteet, jotka tekivät jatkuvan laivaliikenteen mahdolliseksi. Siten voitiin talvikuukausina viedä osa vasta keväällä vietäväksi aijottua paperia. Toiselta puolen on selvää, että Suomi koettaa nykyisen talouspulan tähden jännittää paperin vientinsä äärimmilleen.

Vastuksia Suomen lainojen sijoittamisessa.

Teollisuus-Hypoteekkipankin 2 miljoonan punnan valtion takuulla otettava ulkomainen laina, joka laskettiin liikkeelle huhtikuun puolivälissä, sijoitettiin siten, että siitä tuli Lontoon osalle 1 milj. puntaa, Tukholman 500.000, Hollannin 300.000 ja kotimaisten pankkien osalle 200.000, puntaa. Julkiseen kauppaan lasketuilla lainan obligatsioneilla on kuitenkin ollut huono menekki. Lontooseen sijoitetusta miljoonasta punnasta on esim. onnistuttu myymään vain noin $^{1}/_{3}$, lopun jäädessä myyntiä hoitavan pankin omaan salkkuun. Tällaista epäonnistumista, huolimatta lainalla olevasta valtion takuusta, pitävät ammattimiehet huonona merkkinä, joka kehoittaa varovaisuuteen tulevaisuudessa uusia lainoja suunniteltaessa. — Uusi laina on aijottu käytettää pääasiassa tuontiliikkeiden lyhytai-

kaisten ulkomaisten velkojen lyhentämiseen ja osaksi kotimaisten pankkivelkojen suorittamiseen.

Eräänlaista «vakaantumista»

on viime viikkoina ollut havaittavissa Suomen liike-elämässä. Pääasiassa Hypoteekkiyhdistyksen ottaman ulkomaisen lainan avulla saivat erinäiset liikelaitokset ja pankit kaikkein kiireellisimmät raha-asiansa järjestettyä. Siitä on ollut seurauksena mm. tilapäinen pörssitoiminnan vilkastuminen huhtikuulla. Vuoden 1929 huhtikuulla teki pörssivaihto 18.5 milj. mk. ollen se tänä vuonna 27 milj. Summa on kuitenkin vielä vuoden 1928 määrää (33,2 milj.) huomattavasti pienempi. Tammi—huhtikuulla oli pörssivaihto tänä vuonna 81,5 milj. mk., viime vuonna 72,7 milj., mutta 1928 267,5 milj. mk. Samaan aikaan tapahtui myös verrattain huomattava nousu eräiden osakkeiden kurssissa. Pankiosakkeiden arvo kohosi huhtikuulla keskimäärin 7,6%, teollisuusosakkeiden yleensä 10,5 ja paperi- ja puuteollisuuden osakkeiden arvo 11,7%. Toiselta puolen osottaa sekin, että 10 suurimman tukkuliikkeen myynti oli tämän vuoden I neljänneksen aikana 87 milj. pienempi kuin edellisenä vuotena, vielä ennen yleisen lamakauden olemassaoloa. Näiden 10 tukkuliikkeen myynti oli kolmen viimeksi kuluneen vuoden I neljänneksen aikana seuraava; v. 1928 835 milj. mk., 1929 778 milj. ja 1930 691 milj. mk.

Suurriistäjäin saalis.

Kymiyhtiö yksi Suomen suurimpia kombinaatteja paperi- ja puutavarateollisuuden alalla, on julkaissut tiinpäätöksensä vuodelta 1929. Huolimatta lamakaudesta ja hintojen alhaisuudesta on yhtiön liikevaihto kohonnut 305.204.117 : 87 markasta vuonna 1928 321.378.862 : 43 markkaan v. 1929. Kokonaisvoitto on viime vuonna ollut 55.886.000 mk., vastaten 51.595.000 mk v. 1928. Kun verot, kuoletukset yms. on tästä vähennetty, niin jäi v. 1929 puhtaaksi voitoksi vielä 30.382.000 mk, vastaten 27.670.000 mk sitä edellisenä vuotena. Osakepääomalle jaetaan tänä vuonna samoin kuin viime vuonnakin 9% voitto. Yhtiön omat varat tekevät tilinpäätöksen mukaan poistorahaston ylijäämän kanssa yli puoli miljardia Smk.

Kymiyhtiön edulliseen tulokseen on vaikuttanut määräävästi kuluneen vuoden aikana suoritetut ratsinalisoimistoimenpiteet. V. 1929 aikana valmistui nimittäin Voikkaan ja Kymintehtailla puuhiomoiden uudisrakennukset, Kymintehtaalla korvattiin vanha paperikone uudella Englannista tuodulla suuremmalla, toinen kone uudistettiin ja suurennettin. Tämän kautta kohosi tuottokyky puumassan tuotannossa 80—90.000 tonniin, selluloosan tuotanto 50—55.000 ja paperin tuotanto 95—100.000 tonniin. «Vaikka kysymyksessä olevat uudistukset ovatkin vaatineet huomattavan märän pääomaa, ovat kuitenkin ne toimenpiteet, joihin liikkeen johto on kaukonäköisesti tässä suhteessa ryhtynyt, olleet omiaan huomattavasti lisäämään liikkeen kilpailukykyä, joten se nykyisten huonojen konjunktuurien aikanakin tulee hyvin kestämään kilpailun», sanovat yhtiön tilintarkastajat.

Toisen suuryhtiön Kemiyhtiön, joka tähän saakka on toiminut pääasiassa sahateollisuuden alalla, kokonaisvoitto ilmoitetaan v. 1929 olleen 27.808.000 mk, vastaten 28.399.000 mk, v. 1928. Poistojen jälkeen on puhtaaksivoitoksi jäänyt 7.380.000 mk, ollen se v. 1928 7.342.000 mk. Puutavaraliikkeestä saatu voitto aleni edelliseen vuoteen verrattuna 6,8 milj. mk:lla, mutta selluloosatuotannon voitto lisääntyi 5,7 milj mk. Osakkaille on jaettu 12% voitto niinkuin edellisenäkin vuonna.

Kemiyhtiön tuotannon kehitystä kuvaavat numerot osoittavat sen suunnan,

joka suurten suomalaisten sahaliikkeiden toiminnassa tällä kertaa vallitsee. V. 1928 tuotti yhtiö sahattua puutavaraa 52.472 std., mutta 1929 vain 49.168 std. Tuotetusta määrästä laivattiin viime vuonna 50.332 ja edellisenä vuonna 51.749 std. Puutavaravarastojen arvo on kohonnut viime vuoden aikana 12 milj. markalla. Sulfiittiselluloosaa tuotettiin sen sijaan v. 1928 vain 38.912 tonnia mutta 1929 41.507 ton. sekä sulfaattiselluloosaa 19.484 ton. v. 1928 ja 19.908 tonnia v. 1929.

Miten kapitalistit peittävät suuret voittonsa.

Kuten tunnettua eivät kapitalististen osakeyhtiöiden vuotuiset voiton jaot vastaa läheskään sitä voittoa, jonka osakkeiden omistajat tavallisesti niihin kiinnitämistään pääomista saavat. Mitä teitä voittojen sollutaminen osakkeenomistajien taskuun voi myös tapahtua, näkyy mm. äskettäin Suomessa julkaistusta paperiteollisuusalalla toimivan Nokian tehdas nimisen yhtiön 60-vuotiskertomuksesta. Yhtiö alkoi toimintansa v. 1868 vain 100.000 Smk osakepääomalla, hioen puumassaa 8 kivellä. Tästä vaatimattomasta alusta on yhtiö kasvanut 60 milj. markan osakepääomalla toimivaksi yhtiöksi, jonka vuotuinen paperintuotanto on 5.500 ton., selluloosaa 10.000 ton. ja puumassaa 6.000 tonnia. Yhtiön nykyinen 60 milj. Smk:n osakepääoma on syntynyt siten, että noin puolet siitä muodostavat vanhoille osakkeenomistajille jaetut ilmaiset osakkeet. Toisin sanoen yhtiön perusosakkeiden omistajille on aina määrättyjen väliaikojen kuluttua jaettu vuosittain tavallisessa voiton jaossa jakamatta jätettyjä voittoja ilmaiseksi annettujen osakkeiden muodossa. Sillä tavalla ovat osakkeenomistajat yhtiön toiminnan aikana saaneet tavallisen voittoprosentin lisäksi n. 29 milj. Smk, joka oikeuttaa heidät yhä suurempaan osuuteen vuosivoitosta. V. 1920 jakoi yhtiö osakepääomalle 10%, seuraavina neljänä vuouna 15%, 1925-26 18% ja 1927 10½% ja 1928 7%. Hyvin siis kannattaa.

Neuvostojen valta-alue Kiinassa.

Raskaasta taantumuksesta ja ankarasta terrorista huolimatta, ei vallankumousliike Kiinassa ole kuollut. Kapitalistien harjoittama työläisten riisto on vuosi vuodelta lisääntynyt. Kolmen viimeisen vuoden aikana on työläisten palkat laskeneet 25—40 prosentilla. Tämä on pakoittanut työläiset turvautumaan lakkoon, jotka päivä päivältä valtaavat yhä suurempia joukkoja. V. 1928 oli Kiinassa lakossa kaikkiaan 400 tuh. työläistä, mutta viime vuonna nousi lakkolaisten lukumäärä jo 750 tuhanteen. Tänä vuonna on lakkoliike kehittynyt entistä valtavammaksi, saaden yhä vallankumouksellisemman luonteen.

Mutta vielä myrskyisemmällä vauhdilla näinä taantumusvuosina on kehittynyt talonpoikaisliike. Kymmenessä maakunnassa toimii tällä hetkellä talonpoikain partisaanijoukot. Näiden kymmenen maakunnan 779 ujestista (kihlakunnasta) on 162 ujestia kokonaan talonpoikaisjoukkojen vallassa. Tätä liikettä johtavat kommunistit, mutta kaukaisemmilla syrjäseuduilla on talonpoikaisliikkeen johto vielä puolimystillisten ja puoliuskonnollisten järjestöjen käsissä. Tällaisia järjestöjä ovat esim. «Punaiset keihäät», «Suuret» ja «pienet puukot» ym.

162 ujestissa on jo pystytetty neuvostovalta. 124 ujestia on säännölisten puna-armeijalaisjoukko-osastojen miehittämiä ja 38 ujestia on erilaisten partisaanijoukkojen käsissä, jotka eivät vielä ole ehtineet järjestyä säännölliseksi Punaiseksi Armeijaksi.

Tällä hetkellä Kiinassa toimii 13 säännöllistä Punaista Armeijaa, kuuluen niihin yhteensä noin 63 tuhatta sotilasta. Nämä kaikki eivät kuitenkaan vielä ole kaikki hyvin aseistettuja, vain 39 tuh. miestä on varustettu

uusiaikaisilla sotavälineillä ja aseilla. Lopullisesti järjestymättömien partisaanijokkojen lukumäärästä ei ole tarkempia tietoja, mutta täytyy nekin olla aika voimakkaat koska ne ovat jo pitkän aikaa kyenneet pitämään hallussaan 38 ujestia. Suurimmat armeijat ovat 2:nen armeija, jota johtaa kommunisti Holun, joka johti ensimäistä kapinaa Gomindania vastaan sen tunnetun petoksen jälkeen. Kolmas ja neljäs armeija, jotka yhteensä käsittävät 20 tuh. miestä, pitävät hallussaan 27 ujestia ja niiden välillä on säännöllinen yhteys. Kummallakin on keskitetty johto, jonka johdossa on Mao-Dse-dun ja Tsu-De. Mao-Dse-dun on vanha kommunisti, joka ennen Gomindanin kavallusta johti Gomindanin KK:n talonpoikaisosastoa ja sen jälkeen järjesti talonpoikia taisteluun Gomindania vastaan ja yhdessä Tsu-Den kanssa järjesti ensimäiset säännölliset punaarmeijalaisjoukkosastot. Piakkoin kokoontuu Yleiskiinalainen neuvostojen edustajakokous järjestämään neuvostoalueen asioita.

Sosiali-fascistien taisteluhaaste.

Toukok. 12 ja 13 p. oli Berlinissä koolla II Internationalen toimeenpavan komitean täysistunto. Tässä kapitalistien uskollisten palkkarenkien kokouksessa muiden kysymysten ohella «käsiteltiin myös huolellisesti kysymystä Venäjän tilanteeesta ja sodan vaarasta Idässä» kuten Saksan noskelaisten äänenkannattaja «Vorwärz» kertoo. Kysymyksen alustajana esiintyi tunnettu venäläinen menshevikki Abramovits, joka pyrki osottamaan, että «vastavallankumouksen tyyssija on kommunistien leirissä ja sosialidemokraatit ovat vasemalla kommunisteja! Kysymyksen johdosta antoivat nuo kansainvälisen proletariaatin' kavaltajat sitten erikoisen Venäjän työläisille osotetun julistuksen, jossa entiseen tuttuun ruokottomaan tapaan parjataan Neuvostoliittoa ja sosialistista rakennustyötämme ja kehotetaan Neuvostoliiton työläisiä taisteluun proletariaatin diktatuuria vastaan.

Julistuksessaan puhuvat sosialifascistit täällä muka harjoitettavasta terrorista, mutta kokonaan vaikenevat siitä verisestä terrorista, jota Mac Donaldin «työväenhallitus» parhaillaan harjoittaa Intiassa, jonka työläiset ja talonpojat ovat nousseet kapinaan englantilaisia sortajiaan vastaan. II internationalen johtajaherroilla on röyhkeyttä vaatia, että työläiset kulkisivat heidän mukanaan, vaikka he tuhannesti ovat paljastaneet itsensä porvariston uskollisimmiksi palvelijoiksi. He rohkenevat vielä huutaa, että «vastavallankumouksen voitto olisi ennenkuulumaton onnettomuus», unohtaen samalla, että he itse asettavat tehtäväkseen tällä julistuksellaankin vastavallankumouksen voimien mobilisoimisen Neuvostoliiton kukistamiseksi.

Tämä sosiali-fascistien uusin esiintyminen ei ole mitään muuta kuin kehoitus uuteen interventsiooniin, uuteen kansalaissotaan. Tämä julistus on imperialistien ase taistelussa lännen proletariaattia ja Intian ynnä muiden siirtomaiden kapinallisia kansoja vastaan. Se on avoin taisteluhaaste Neuvostoliiton työtätekeville, signaali, joka velvoittaa meitä yhdessä kansainvälisen proletariaatin kanssa tiivistämään rivimme entistä tiiviimmiksi taisteluun imperialistien ja vastavallankumouksellisten sosiali-fascistien sotaprovokatsioonia vastaan.
